XXVI. évfolyam, 10. szám Ára: 1,80 Ft 1970. március 5.

Ludas Matyi

TÉLI ÜDÜLÉS

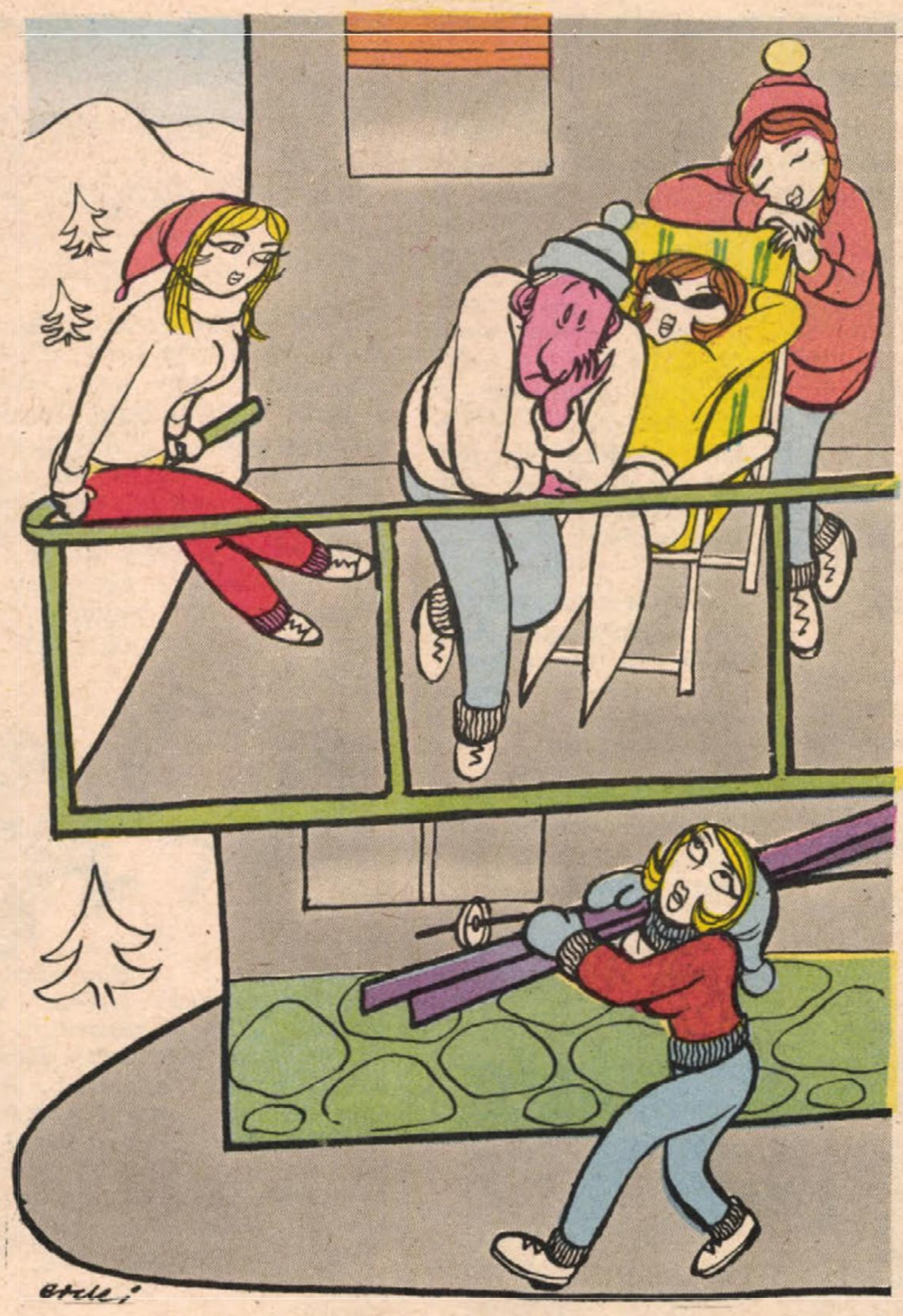

– Ennyi szép nő! És pont most vesz erőt rajtam a tavaszi fáradtság...

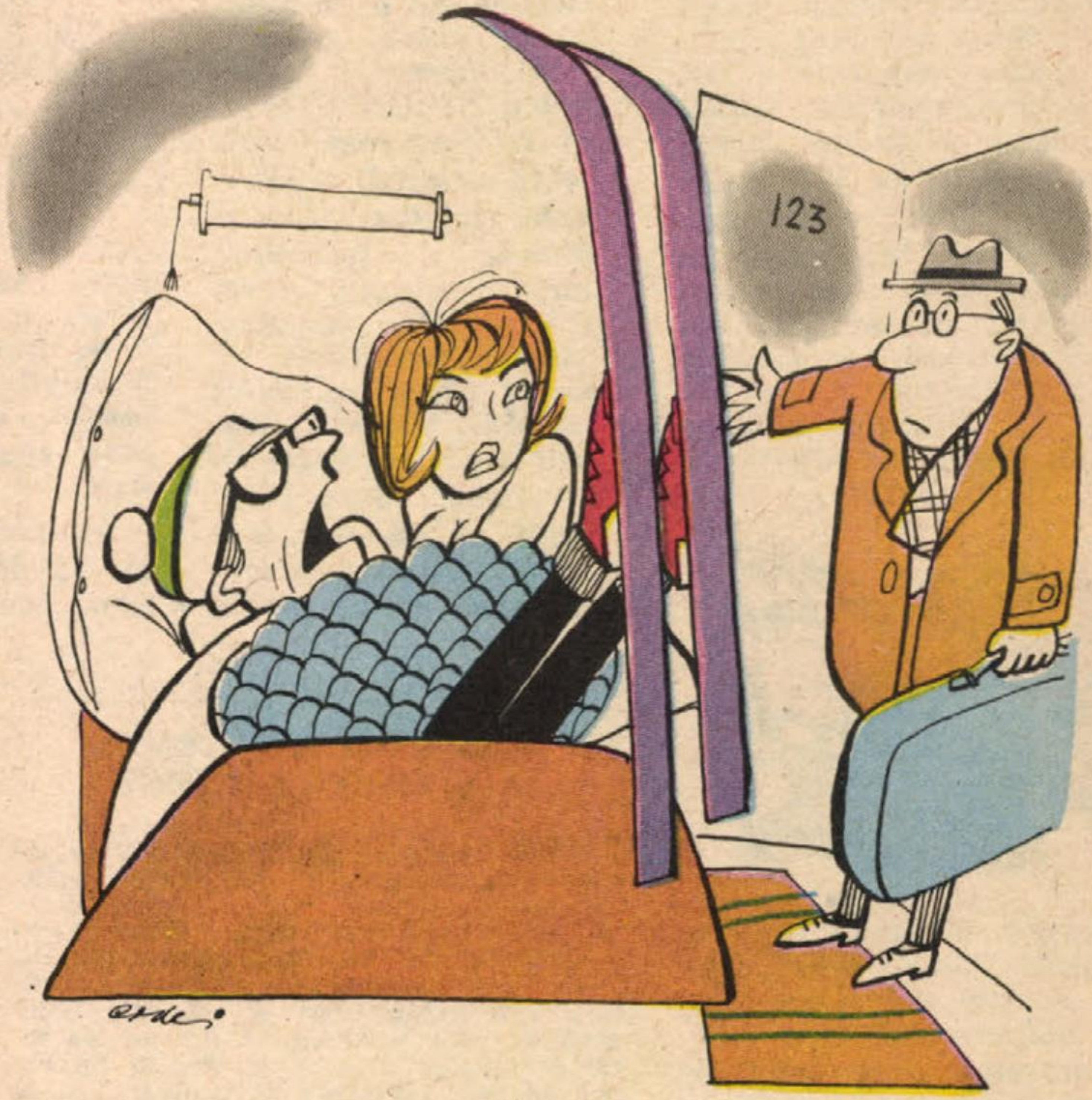

– Na, most már elhiszi, hogy én csak a felesége síoktatója vagyok?

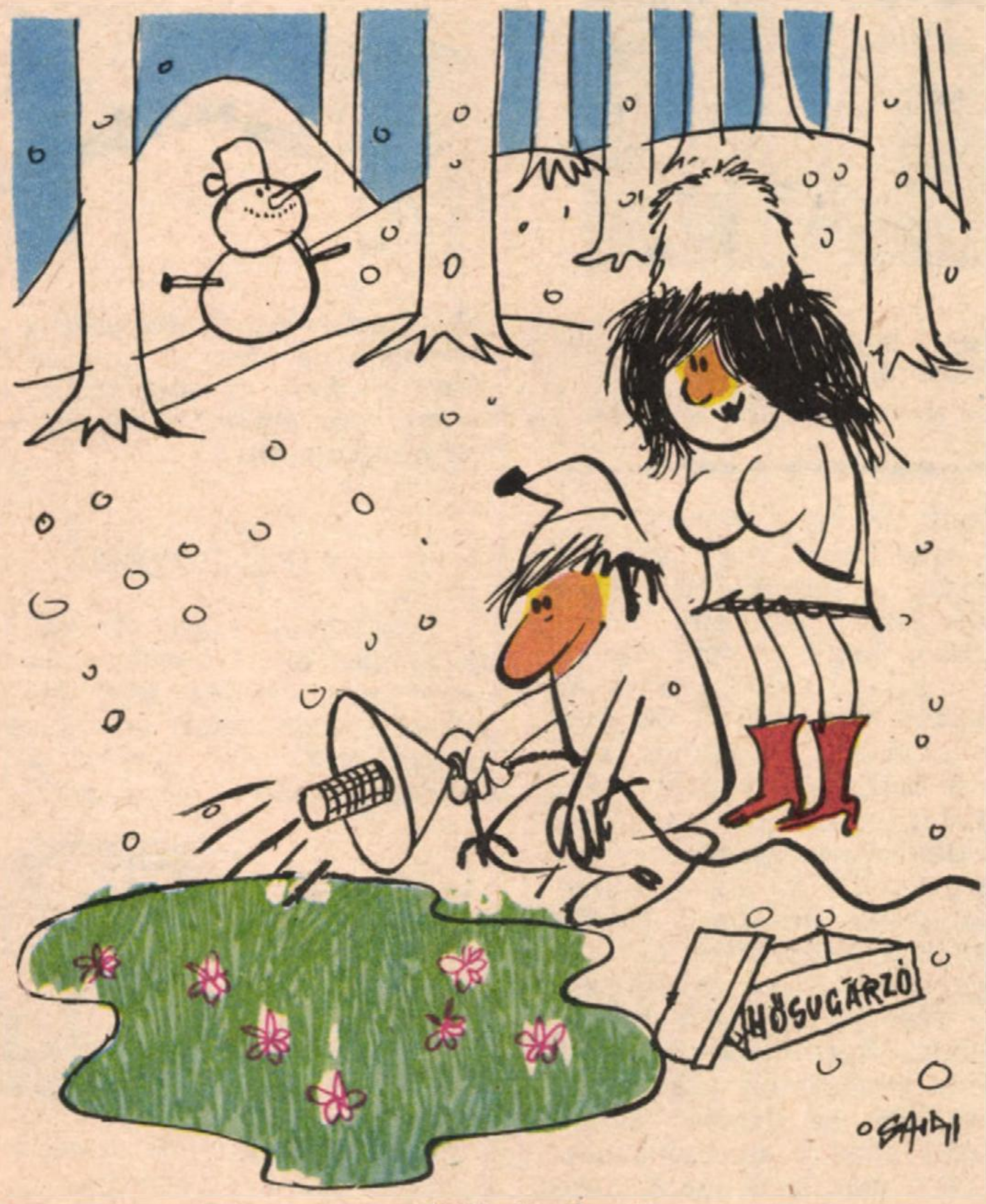

A türelmetlenek

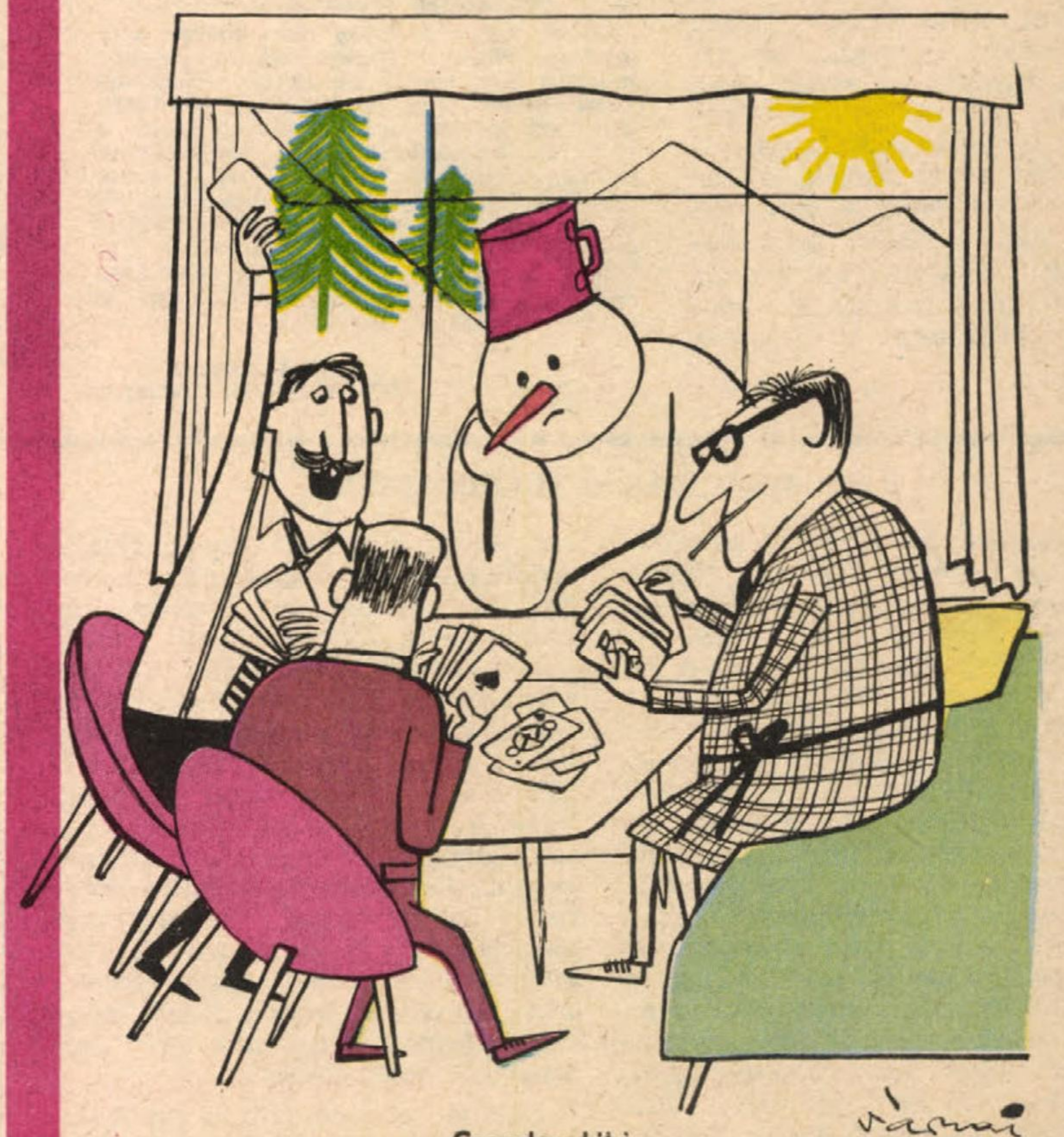

Csendes kibic

KEDVES LUDAS!

LELKIISMERETFURDALÁS

Köztudott, hogy a Corvin Áruházban versenyeznek a mosolyomért. Ez azonban nem változtat azon, hogy óriási a tömeg és örülhet, aki odafér a pulthoz. Nos, nekem fél óra után sikerült. A játékosztályon vásároltam hét darab kisvasút-sínt, darabonként 6,80-ért. Boldogan álltam sorba a pénztárnál, majd a csomagoló előtt. A két sorállással ismét eltelt negyed óra, de megérte... Azaz csak megérte volna, mert a csomagolóban közölték velem, hogy az eladó rosszul szorzott és hét sínért csak 45 Ft 20 fillért számolt. Kijavították a blokkomat és utasítottak, hogy két forint különbözetet fizessek be. Újra sorba álltam a pénztár előtt, kifizettettek velem két forintot, s miután blokkomat hosszasan tanulmányozták, ketten is ellenőrizték a számolást: konzíliumot tartottak felette. De végre ezen is túl voltam, boldogan öleltem magamhoz a nehezen megszerzett csomagot.

Csak később vettem észre, hogy a többszöri szorzás és tanácskozás ellenére újra hibás volt a számítás. A két forint ráfizetés még mindig kevés, mert így 47 Ft 20 fillért fizettem, 40 fillérrel kevesebbet, mint kellett volna. Nem mentem vissza, de azóta is furdal a lelkiismeret. Megjelennek előttem a Corvin könyvelői, akik majd leltár, vagy zárás idején, éjszakákon át keresik a negyven fillér hiányt. Ezért jelentkezem és vállalom: az áruház igazolt megbízottainak bármikor kifizetem a negyven fillért.

(sz—c)

ELVESZETT GARANCIA

1968 októberében szereltettem egy „Héra" gázfűtő berendezést a cserépkályhámba. Az első évben az égő csak egyszer romlott el, de akkor a Fővárosi Gázkészülékgyártó Vállalat szerelője megjavította.

1969 szeptemberében ellenőriztettem a szerkezetet és a szakemberek jónak találták. Novemberben csökkenni kezdett a lángja és decemberre teljesen kialudt. Többszöri telefon és személyes bejelentés után a vállalat szerelője kijött, megjavította a készüléket, de az öt napig működött csupán. Ekkorra szobámban a hőmérséklet kilenc fokra süllyedt. A vállalat szerelőit többszöri hívással sem tudtam kicsalogatni, ezért a Gázművek készenléti szolgálatát kértem meg a javításra. Nekik köszönhetem, hogy egy hétig újra melegített a „Héra". Aztán újra kezdődött a kálváriám elölről. Megint csak a Gázműveknél volt sikerem. Január 17-én megállapitották, hogy hibás a fúvóka. Megnyitották ugyan a lángot, de ez újfent csak egy hétig pislákolt.

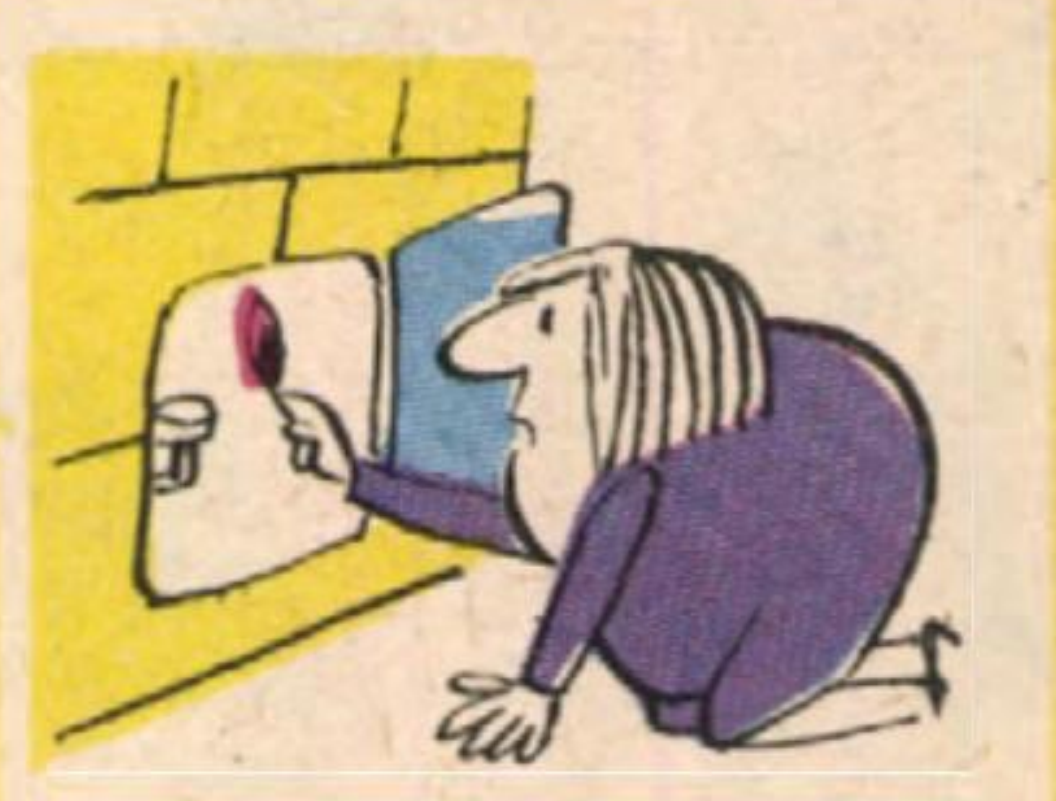

A Gázkészülékgyártó Vállalathoz fordultam ismét a garanciális javítás, miatt, de megtudtam, hogy — mivel a Gázművek szerelője már hozzányúlt a készülékhez — elvesztettem igényemet a garanciára. Hiába hivatkoztam arra, hogy erre azért kényszerültem, mert a vállalat szerelői többszöri hívásra sem jöttek ki, közölték, hogy a javítást csakis az én költségemre végezhetik el.

Jelenleg itt tart az ügy. Ehhez még hozzátartozik az is: annak ellenére, hogy egész télen alig tudtuk használni a fűtést, a gázszámla a kétszerese annak, mint abban az évben, amikor a készülék rendesen működött.

özv. Kovács Pálné
VIII., Múzeum krt. 10.

ELMEGY A RÉVEN, AMI BEJÖN A VÁMON

A napokban a Töltőtolljavító Ktsz elnökétől 4 Ft-os bélyeggel ellátott ajánlott levelet kaptam, melyben felszólítottak, hogy igazoljam annak a Parker golyóstollnak az eredetét, amelyet 1968. III. 25-én egyik boltjuknak eladtam. Igazolnom kell tehát, hogy a két esztendeje eladott tollat vettem-e, kaptam-e és kitől és mikor. Arra is felkérnek, ha netán állami szektortól vásároltam, azt is közöljem.

Hát ez az! Az ÁPISZ-boltokban évekig lehetett Parker-tollat kapni, én is itt vettem 130 forintért, ezt adtam el kilencvenért a Ktsz-nek.

A Töltőtolljavító Ktsz-nél személyesen is tiltakoztam a — szerintem felesleges — zaklatás ellen. Itt megmutatták, hogy ezt a levelet több száz ügyfelüknek küldték el, a Vámhatóság utasítására.

Félek, hogy a dolog nem marad ennyiben. Nem a Parker-toll az egyetlen nyugati áru, amely az állami üzletekben vásárolható. Van táskarádió, nylonáru, borotvakészülék nagy választékban. A vásárlók, ha kedvük tartja, ezek bármelyikét értékesíthetik a BÁV-nál, a Használtcikk Ktsz-nél. És utána bizonyára ők is számíthatnak majd egy négyforintos bélyeggel ellátott ajánlott levélre! Úgy vélem, hogy a levelezés és az adminisztráció lényegesen többe kerül, mint az e réven nyerhető vám...

Poór Miklós
OTP főelőadó, Budapest

FOTÓZZON A LUDASNAK!

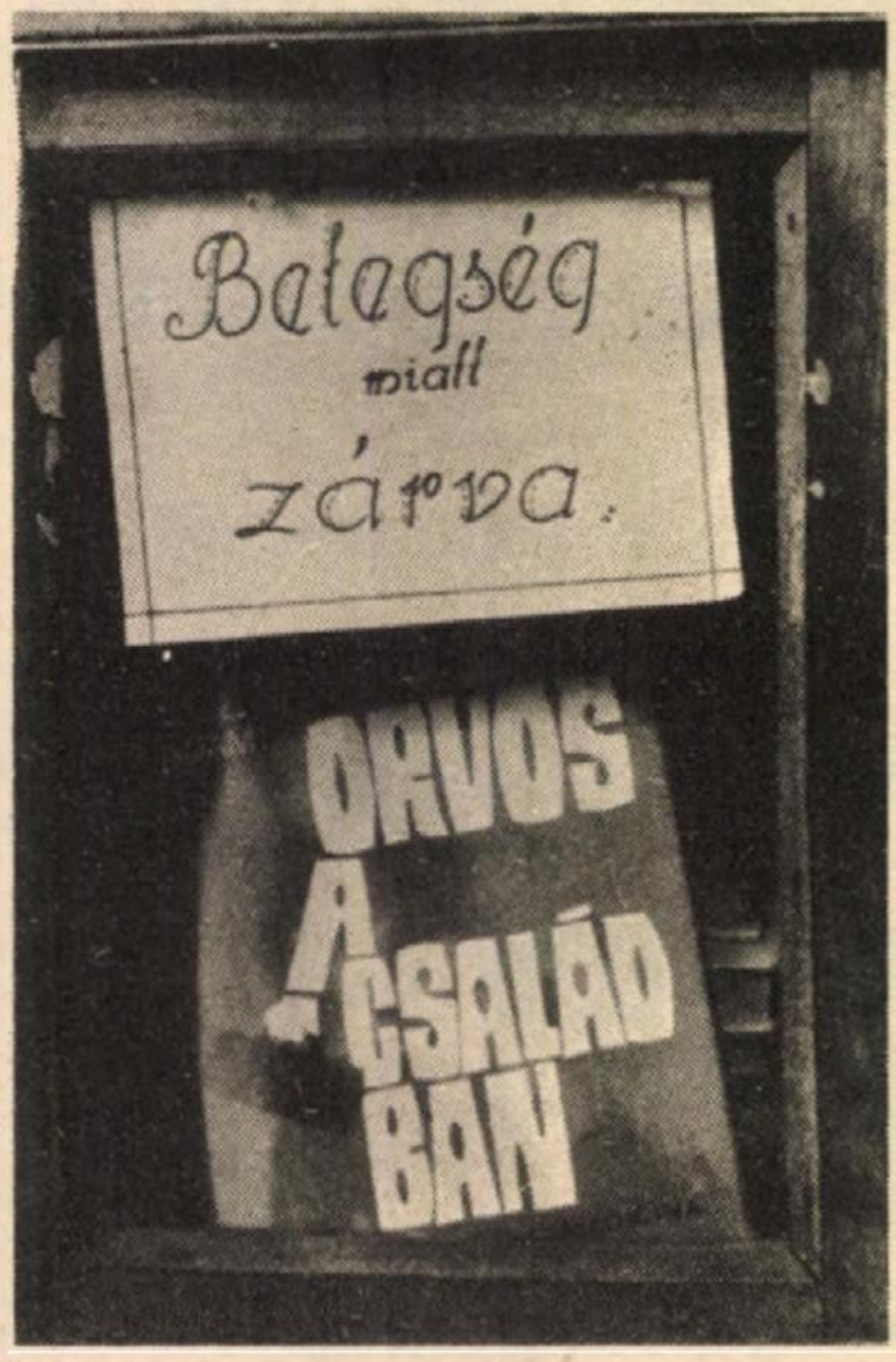

A kép egy kaposvári könyvárusító pavilon ablakáról készült.

Beküldte: Mautner József. Kaposvár

Válaszolunk olvasóinknak

ZAVAR-ÜGYBEN

„1969 októberében bejelentettem a Posta rádió és tévé zavarelhárító részlegének, hogy sem a rádiót, sem a tévét nem tudjuk élvezni, mert recseg-ropog. A szakemberek megállapították, hogy a házunkban levő Közért rossz pénztárgépe okozza a zavart. Örültünk, hogy megvan a tettes. Ám az öröm korai volt. Azóta is zavarja a rádiózást a rossz pénztárgép. Mit tegyünk?" — kérdezi Tóvölgyi József, a IX., Ferenc körút 41-ből.

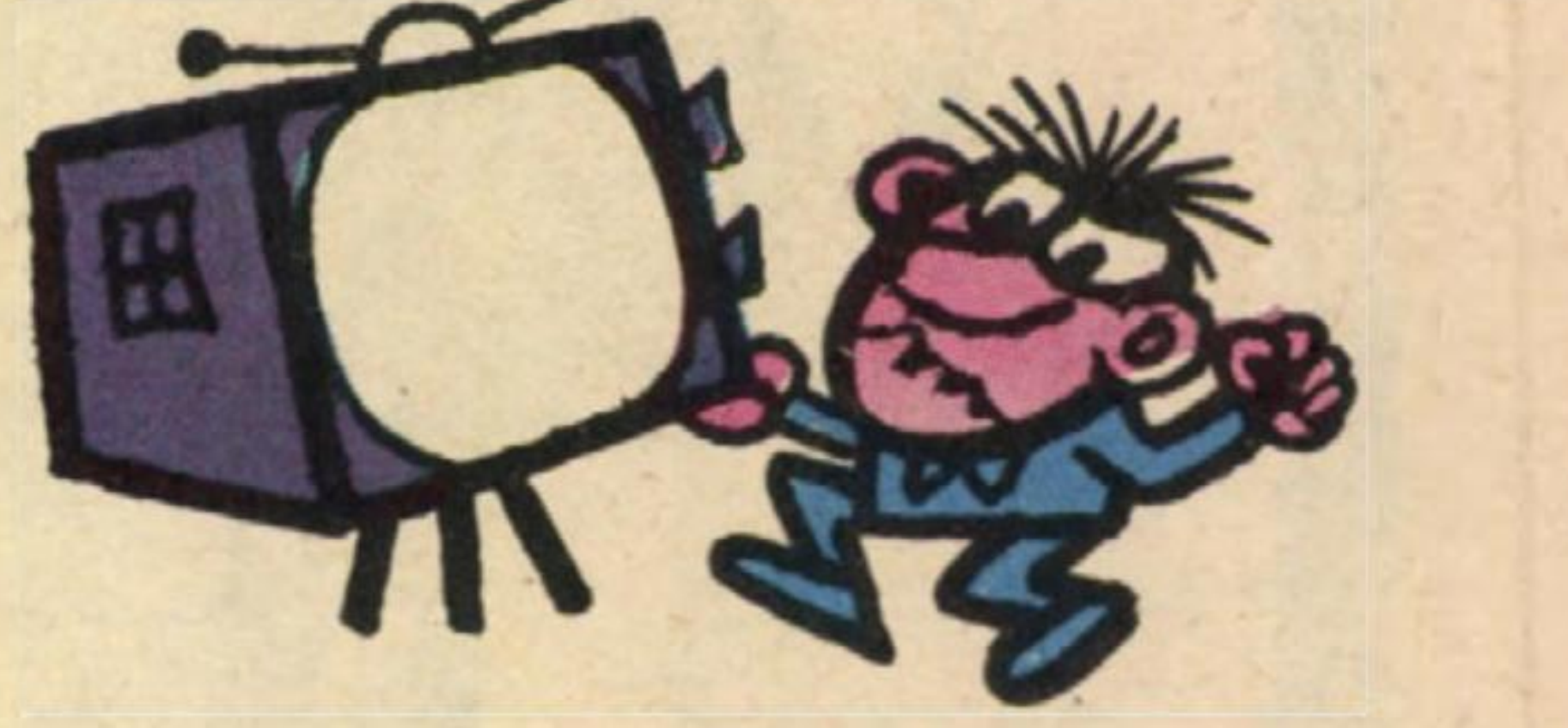

Válaszunk: Egy kicsit zavarban vagyunk. Hiába működik ugyanis a Posta zavarelhárító szolgálata, ha az a bizonyos Közért nem hagyja magát zavartatni. Próbálják meg önök is zavarni a Közért vezetőjét, hogy a rossz gépet cseréltesse ki, vagy lássa el a megfelelő zavarszűrő szerkezettel. Ha ennek sem lesz eredménye: zavarják csak nyugodtan továbbra is a Postát...

HIDEG-ÜGYBEN

Adorján Attila és 16 társa a következőket írja: „Az ózdi zeneiskola szolfézstermében a kályha teljesen rossz. Nem tudunk rendesen tanulni, mert október óta kabátban, nyitott ablaknál ülünk a teremben..."

Válaszunk: Helyzetük optimizmusra ad okot. A javulás hamarosan várható és meglátják: május végére már örülni is tudnak a nyitott ablakoknak.

KIFLI-ÜGYBEN

„Tatabányán rossz ránézni a kiflikre, mert olyan kicsik, azaz minik. Lehet ezen változtatni? Ha egész kiflit fizetünk, miért adnak csak fele akkorát?" Ezt kérdezi Zoltánfy Sándor tatabányai olvasónk.

Válaszunk: Biztatnunk kell. A hirlapokból olvashatja: a minit lassan kiszorítja a maxi. Hátha a tatabányai pékek is haladnak a divattal...

VÁLASZOLNAK A ILLETÉKESEK

Ez esetben *két* illetékes is válaszolt *egy* ügyben. Az ügy: Nyakó Andrásné lapunkban kifogásolta, hogy a „Neva Rummy" ingek viselés közben átadják színüket az alatta levő atlétatrikónak.

A panasz megjelenése után írógépet ragadott a Pápai Textilgyár, amely az alapanyagot gyártja. Levelében közölte, hogy a panaszolt ingek nem fognak. Bár... *„a Neva kikészítésű árukban kétségtelenül maradnak festékrészecskék, pigmentek, melyek azonban egyszerű mosással eltávolíthatók"* — írja a gyár főmérnöke, majd azt tanácsolja, hogy az ebből az anyagból készült inget első viselés előtt ajánlatos lenne kimosni. Ezt egyébként a gyárnak is javasolták.

Nemsokára megérkezett a Férfi Fehérneműgyár levele is. Közölték, hogy a panasz jogos, Nyakó Andrásné ingét készséggel kicserélik. A felelősséget azonban az alapanyagot gyártó Pápai Textilgyárra hárítják, mondván: *„A felmerült minőségi hiba az alapanyag gyártása során keletkezik és azt mi az ing gyártásakor nem észleljük"*. A továbbiakban kiderül, hogy a Fehérneműgyár már írt a textilgyárnak, hogy *„szüntessék meg azokat a körülményeket, amelyek színtartósági problémákat előidézhetnek"*. A Pápai Textilgyár válasza: *„Még egyszer szeretnénk kiemelni, hogy a Neva Rummy tulajdonságain nem áll módunkban változtatni"*.

Íme, a két levél rövid kivonata, melyből megtudhatjuk a következőket: Az ingek nem fognak, csak bizonyos festékszemcsék maradnak bennük. De ha a vevő a megvásárolt inget nem veszi fel, hanem elviszi a Patyolatba, akkor nem lehet oka a panaszra. Kiderül továbbá, hogy a Fehérneműgyár nem hibás, mert a hiba az alapanyagban van, amiről ők nem tudhatnak. Azaz, fogalmuk sincsen, hogy milyen anyagból gyártanak inget, annál is kevésbé, mert a hiba nem egyszeri, sajnálatos eset, hanem az anyag állandó tulajdonsága, melyen a textilgyár nem tud változtatni. Sőt azt tanácsolja, hogy erre figyelmeztessék a vásárlót. De a Fehérneműgyár nem figyelmeztet. Inkább kicseréli a panaszosok ingeit.

A megoldás az lenne, ha az alapanyagot akár a textilgyárban, akár a Fehérneműgyárban kimosnák. De a levelekből kiderül, hogy a technika mai állása mellett ez lehetetlen.

Ő. F.

A FIGYELMES FÉRJ

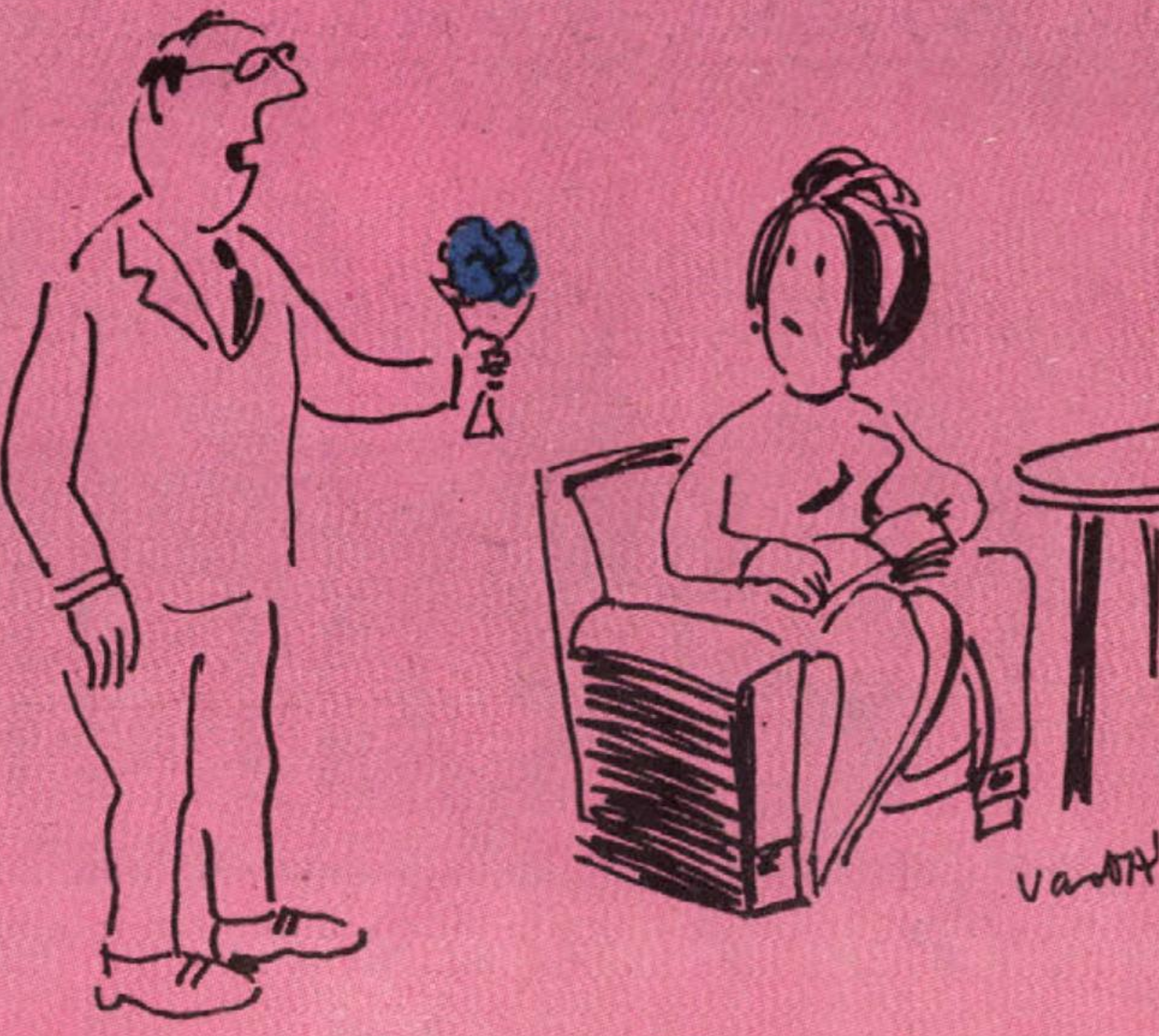

– Hányadik nőnapod is ez, drágám?

NŐNAPI AJÁNDÉK

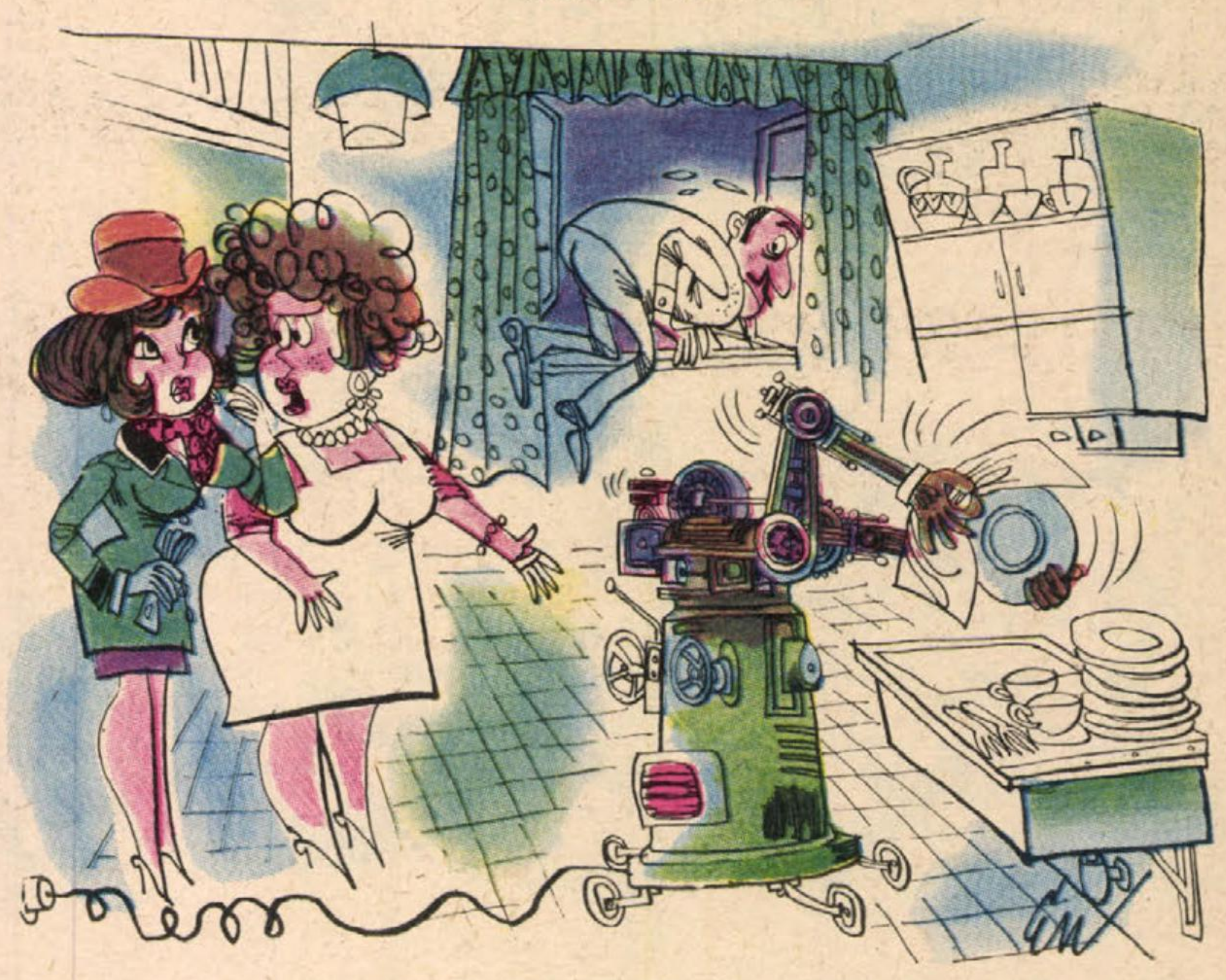

– Látod, inkább feltalál egy ilyen robotgépet, csak ne kelljen a háztartási munkában segítenie . . .

KÖNYVTÁRBAN

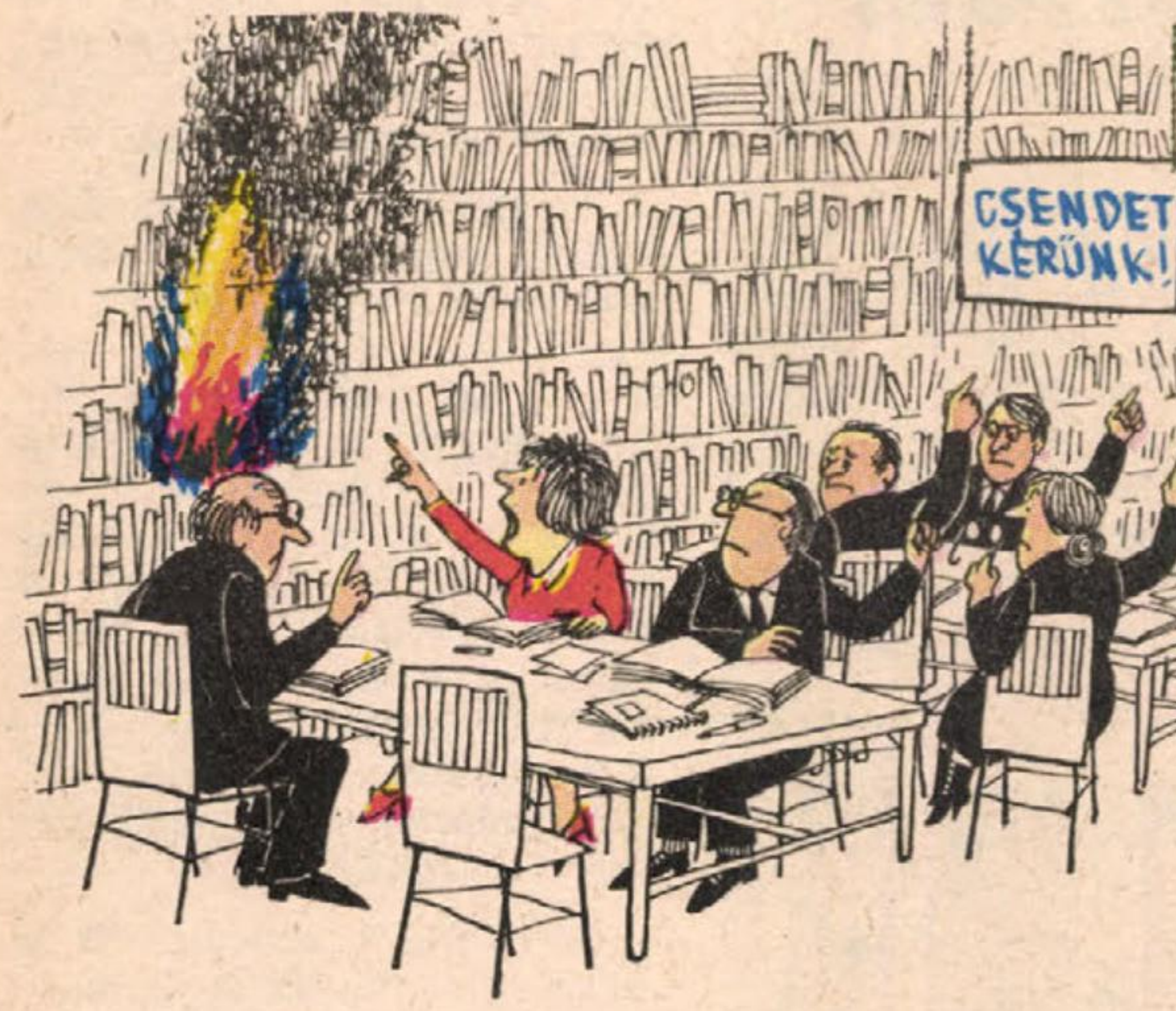
CSENDET KÉRÜNK!

VÉRBELI ÜZLETEMBER

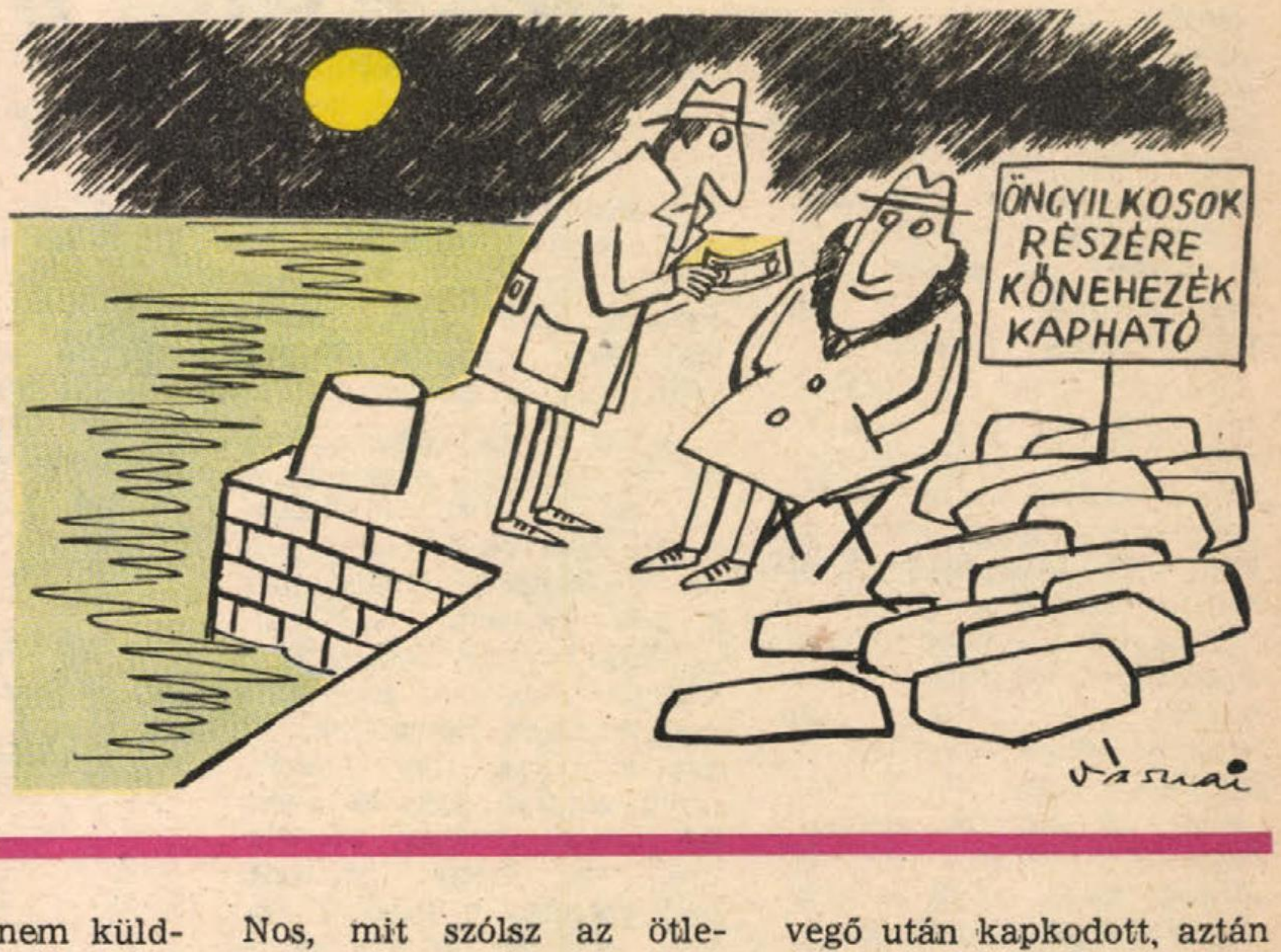

Jutalom

Nem a képzelet szülötte az alábbi eset, persze megváltoztattam a helyszínt, a neveket, hogy az érdekelt felek ne ismerjenek rám.

*

A vállalat termelési osztályán az influenza egyszerre döntötte betegállományba mind a két gépírónőt, méghozzá tartósan. Gépelni való pedig rengeteg volt. A többi osztályról nem remélhettek támogatást, a járvány azokat sem kímélte. Csőd fenyegette a részleg egész munkáját. Annál is inkább, mert a munkaügyi osztálytól is hiába kérték, hogy átmenetileg vegyen fel kisegítő gépírónőket.

— Sajnos — tárta szét karját őszinte együttérzéssel a munkaügyi osztály —, nincs rá mód. Ebben a kategóriában jelenleg a béralap, a bérkeret, a bérnegyed, a bérlemény, a bérkocsi, a bérmálkozás ezt nem teszi lehetővé.

Az elutasító válasz hallatán Mórik kartárs, az osztály vezetője, rövid, de eredményes lelkitusa után magához kérette helyettesét.

— Te tudod — mondta neki —, hogy én eddig nagyjából becsületben őszültem meg. Most azonban a közérdek érdekében a törvénytelenség útjára lépek. És te a cinkosom leszel. Gépíróra van szükségünk, ha törik, ha szakad. Kovalcsik mama, aki tavaly ment tőlünk nyugdíjba, valószínűleg vállalná, de neki csak ötszáz forint fizethető ki egy hónapra. Nem is kívánhatjuk, hogy ennyiért végezze el ezt a nagy munkát. Ezért Prikulics Jenőre gondoltam . . .

— Nem értelek! — szakította félbe a helyettes. — Hogyan jön ide Prikulics Jenő?! Először is, nem tud gépelni. Másodszor, semmit sem tud. Két éve van nálunk szerződéses állományban, csak a te jó szíved miatt nem küldtük még el, nála tehetségtelenebb, lustább, butább lebonyolítót még nem szült magyar anya. Semmi hasznát nem vesszük a szerencsétlennek.

— Most majd vesszük! — mondta az osztályvezető és elmosolyodott. — A szerződéses állományban levők kiemelkedően

jó munkájának jutalmazására ugyanis rendelkezésünkre áll némi összeg. Nos, a barátunk mostantól kezdve minden héten kap háromszáz forint jutalmat, és azt átadja Kovalcsik mamának. Ennyit csak el tud végezni, nem? Nos, mit szólsz az ötletemhez?

— Zseni vagy! — mondta a helyettes. — A bűnözés lángelméje. A részleteket bízd rám, tárgyalok Kovalcsik mamával, megadom a szükséges instrukciókat Prikulicsnak. Minden rendben lesz.

Így is történt. Másnaptól már Kovalcsik mama ifjonti hévvel verte a billentyűket, a hétvégeken pedig Prikulics szorgalmasan felvette a házipénztárnál a háromszáz forintokat. Telt, múlt az idő, a negyedik hét végén a helyettes magából kikelten nyitott be Mórik kartárs szobájába.

— Tévedtem! — mondta. — Nem te vagy a bűnözés lángelméje, hanem ez az átkozott Prikulics. Képzeld, Kovalcsik mama kint zokog, ő azt hitte, hogy most egyszerre kapja meg a pénzét, Prikulics nem adott neki egy fillért sem. Felelősségre vontam. Pimaszul azt felelte, hogy nézzem meg a kiutalásokat, rajta a te aláírásodat, ezeket az összegeket jó munkája jutalmaként ő kapta. Jogilag igaza van. Most mit csináljunk?

Mórik kartárs először levegő után kapkodott, aztán dühösen felugrott.

— Kirúgatom ezt a disznót — kiáltotta. — Azonnal kirúgatom!

Személyesen rohant át a munkaügyi osztályra.

— Kérem — szólt ott lihegve —, Prikulics Jenőről van szó, aki szerződéses állományban két éve dolgozik az osztályomon és . . .

— Ne is folytassa! — vágott közbe előzékenyen a munkaügyi osztály. — Azért mi sem ingyen vesszük fel a fizetésünket. Felfigyeltünk Prikulics Jenő kiemelkedő munkájára, akinek az utóbbi időben ön több prémiumot folyósított, mint a többieknek együttvéve. Ezért elsejétől státuszba kerül, háromezerrel. Ezt akarta javasolni, ugye?

Mórik nyelt egy nagyot, aztán bólintott.

— Igen, ezt.

És miközben rogyadozó lábakkal kiszédelgett az ajtón, felrémlett előtte, hogyan magyarázza meg a feleségének, hogy a saját zsebéből kell kifizetnie Kovalcsik mama járandóságát, az ezerkétszáz kemény forintot.

Kürti András

AZ UTOLSÓ GRUND

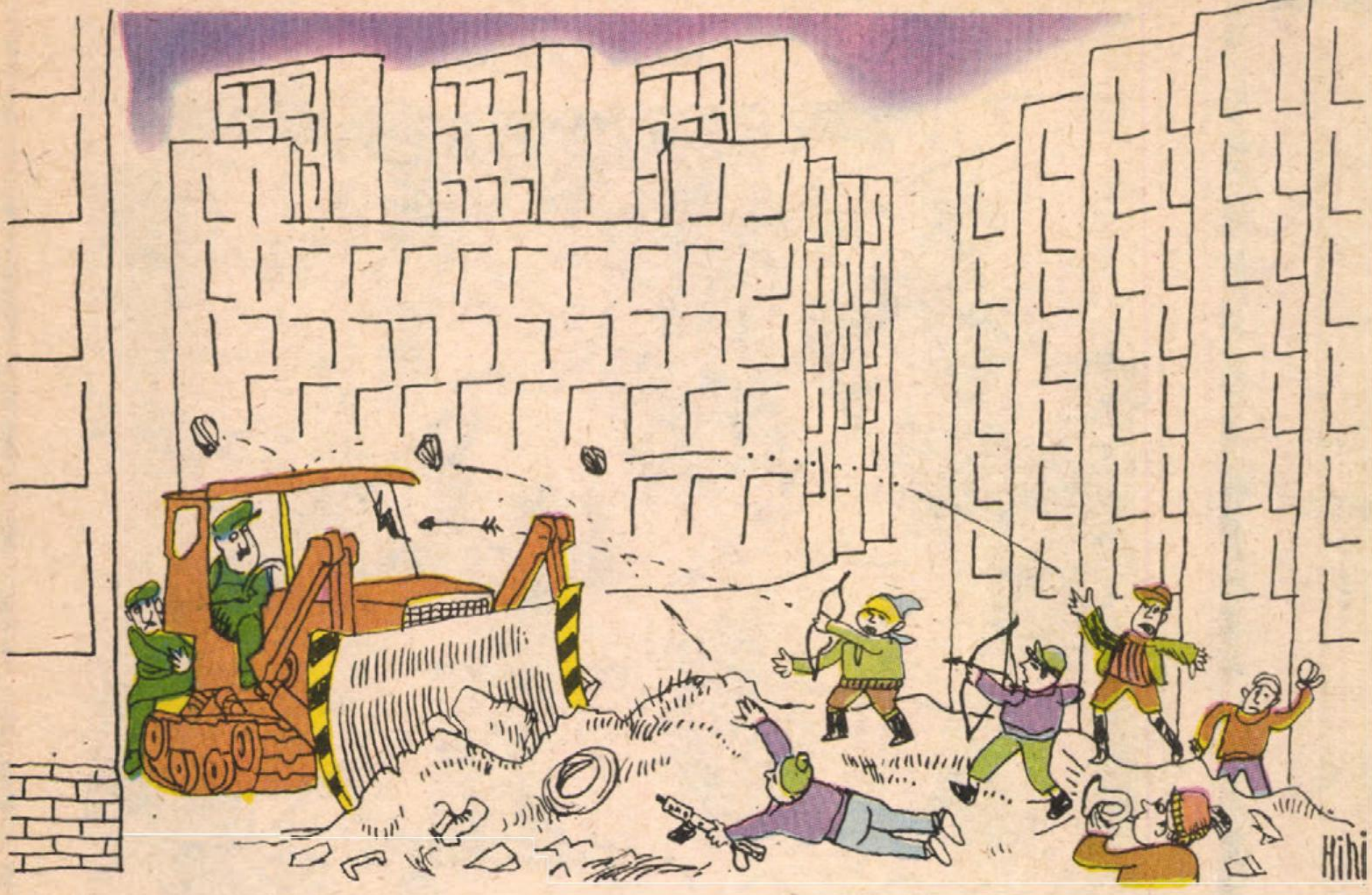

VESZTÉSRE ÁLL

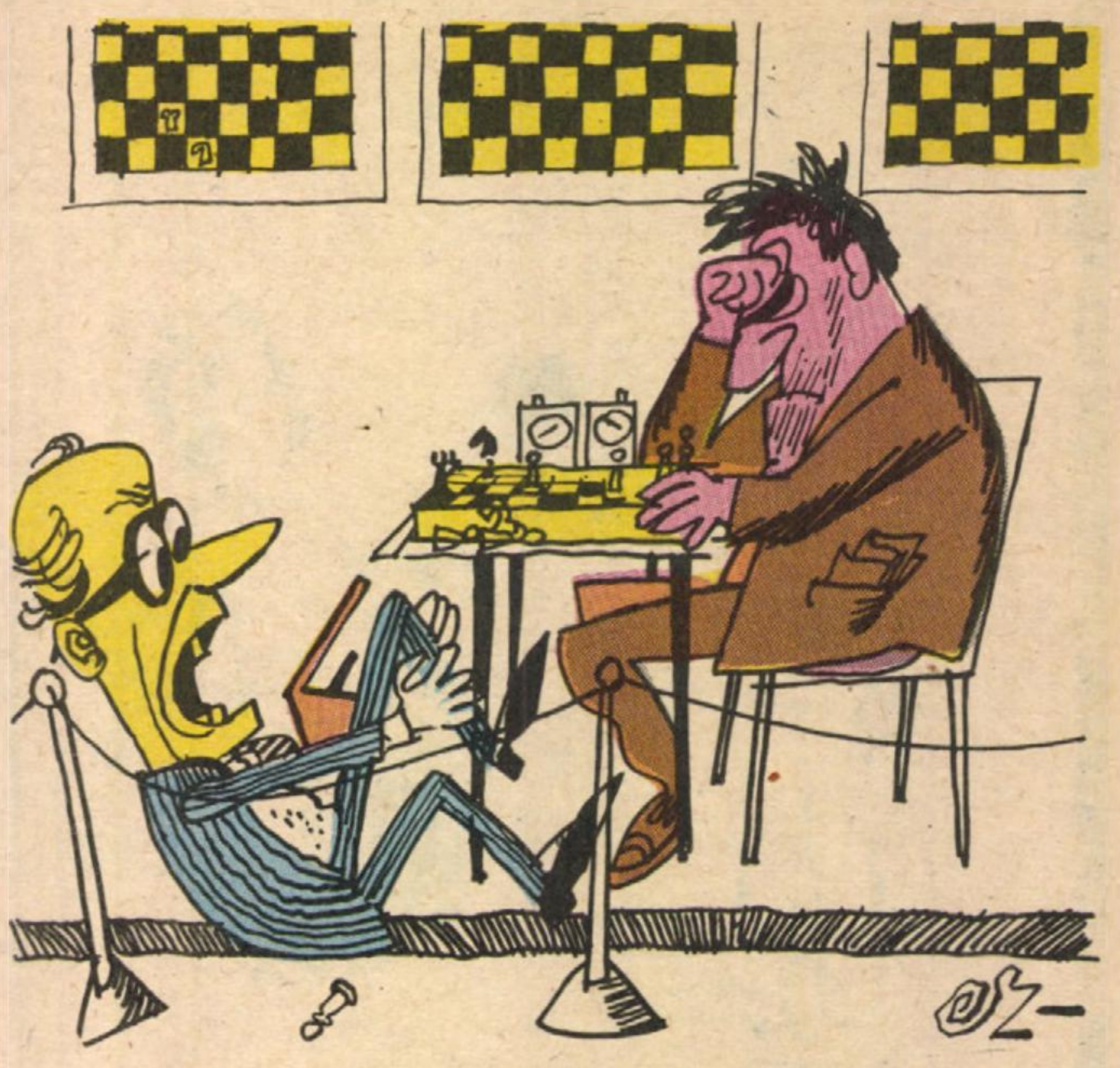

– Lerúgott!

Szegény pesti rokonok

(LACIKA MONOLÓGJA)

Egyszer, még januárban, azért jött össze nálunk a család, mert Ibolyka néniéket vártuk Kanadából. Ők harminc éve laknak ott, és Ibolyka néni anyu testvére. Az ő férje Ernő bácsi, kötödéje van neki Montrealban, ahol nagyon sok pulóvert gyárt és amint levelében írta, hoz nekem belőlük egy szép norvég kötésűt.

Margit néni a családi beszélgetésen azt mondta, hogy Ibolyka néniék lakjanak náluk, mert nekik kényelmes, szép otthonuk van, ami imponálna Ernő bácsiéknak. Ezt Vili bácsi is nagyon helyeselte, mert mégiscsak külföldi rokonokról van szó. Anyu azonban ellenkezett és azt mondta, hogy ő is van olyan jó rokona Ibolyka néninek, mint amilyen Margit néni, tehát a vendégek lakjanak nálunk.

Ezen majdnem összevesztek, amin én nagyon jót mulattam, mert senki sem tud úgy civakodni, ahogy anyu meg Margit néni. Már ugyancsak feldühösítették egymást, de apu gyorsan lecsillapította őket. Azt mondta apu, hogy Ernő bácsiék a Gellértben fognak lakni, mert ott rendeltek szobát maguknak, ami nagyon helyes, mert megtehetik. Nagy szamárság lenne részükről, ha kényelmetlenül laknának Pesten, akár Margit néninél, akár nálunk. Mégiscsak más a Gellért.

Anyu rászólt apura, hogy ne avatkozzon bele: Margit néni azért igyekszik, mert meg akarja nyergelni a kanadai rokonokat, a sok cuccért, amit magukkal hoznak ajándékba. Margit néni erre majdnem megpukkadt mérgében, és azt kiabálta, úgy látszik, anyu akarja ezt, és ezért írt levelet Ibolyka néniéknek, és hogy biztosan megjátszotta a szegény rokont előttük, és azt akarja itthon személyesen is megjátszani, hogy minél többet kapjon a kanadaiaktól.

Nem tudtam megjegyezni magamban, milyen vita volt még, mert nagyon gyorsan beszéltek, de se a nagyi, sem pedig Marci bácsi nem szólt bele, de még apu sem, csak Margit néni és anyu kiabáltak és ócsárolták egymást.

Amikor egy hét múlva Ibolyka néniék megjöttek, valóban a Gellért Szállodába mentek lakni, ami nagyon szép hely. Én is voltam náluk, és egy nagy ebédet rendeltek, amelyre minden családtagot meghívtak. Utána a szobájukban ittuk meg a feketét — persze csak a felnőttek, én szörpöt ittam —, és mindenki megkapta az ajándékot. Nagymami nagyon meg volt elégedve, mert Ernő bácsitól kapott egy háromhetes nyári IBUSZ-üdülést a füredi Marina-szállóban és én is meg voltam elégedve, mert megkaptam Ibolyka nénitől a norvég mintás, gyönyörű pulóvert. Mindenki kapott valamit, például Vili bácsi és Marci bácsi is öngyújtót kapott, anyu pedig egy kötött estélyi stólát, aranyos szállal átszőve, aminek úgy mutatta, hogy mennyire örül és majd kiugrott a bőréből Ibolyka néniék előtt. Otthon meg azt mondta, hogy skót rokonai vannak és szégyellhetik magukat egy ilyen stóláért. Margit néni is szidta Ibolyka néniéket, mert ő is egy olyan stólát kapott tőlük, mint anyu, és azt mondta erre Margit néni, hogy ezért nem kell Kanadába menni, háromszáz forintért különbet tud venni a Váci utcában, Pesten. Anyu és Margit néni most már megint jó sógornők lettek, és együtt szidták Ibolyka nénit meg Ernő bácsit, hogy milyen smucig disznók.

Ez persze azért volt így, mert hallottam, amikor apu bizalmasan megmondta Ernő bácsiéknak, azt a szokást nálunk, hogy sokan megjátsszák a szegény rokont, és siránkozó leveleket írnak külföldre, még akkor is, ha jól megy a soruk idehaza. Apu megmondta, hogy ő nem akar szegény rokon lenni, rendes jövedelme van, és Vili bácsiék meg különösen jól élnek.

Ernő bácsi mosolygott a bajusza alatt, és csak annyit mondott, örül, hogy ez így van, de nem érti, miért ócsárolják egymást a pesti rokonok ő előttük, hozzájuk pedig olyan figyelmesek, hogy az megható. Aranyos Ernő bácsinak meg drága szép Ibolykának szólítják őket.

Ezen apu is mosolygott és azt felelte, hogy ha Ernő bácsiék Pesten laknának, akkor a pesti rokonok éppen úgy beszélnének róluk is, mint most egymásról ...

Földes György

INFLUENZA

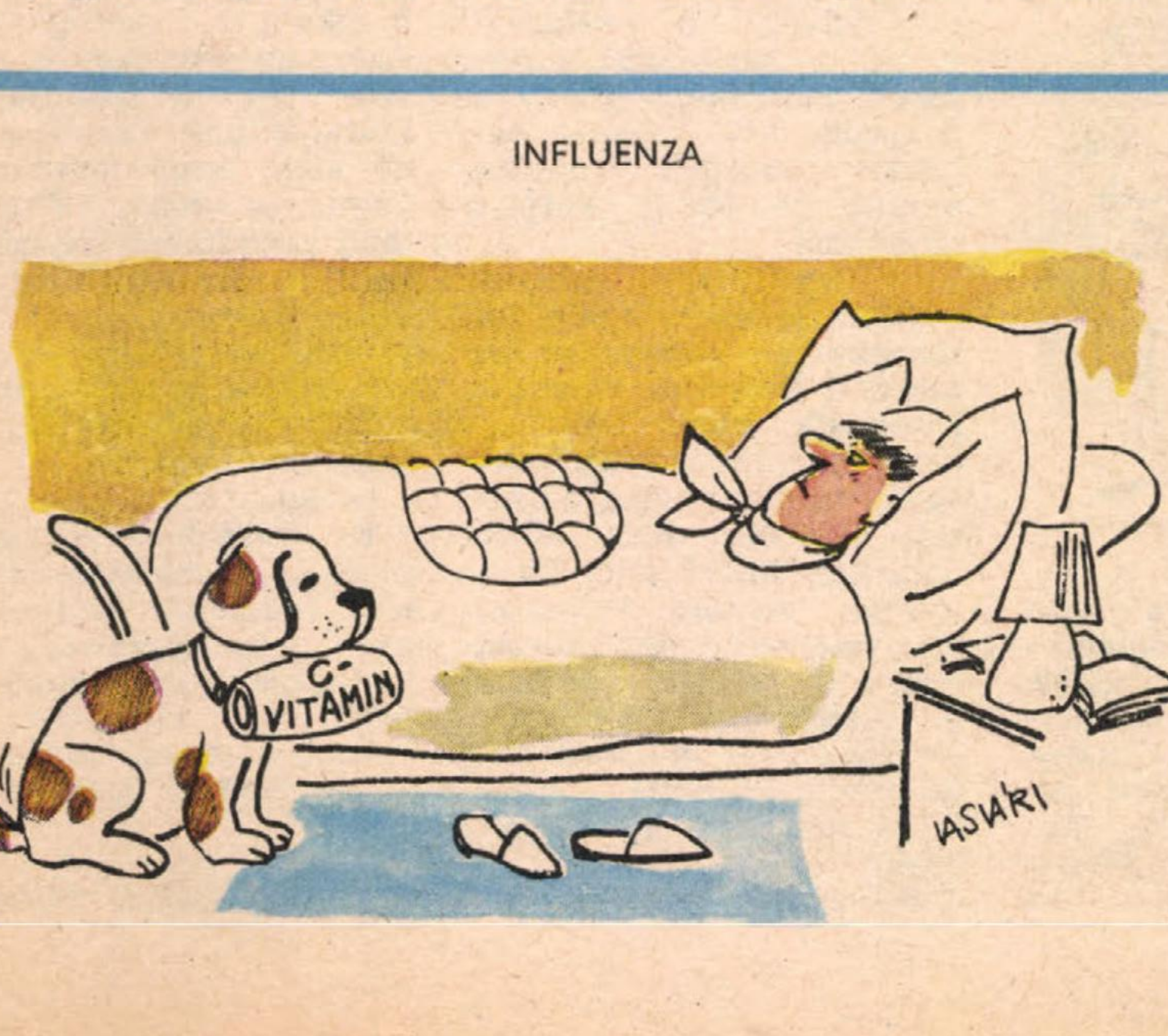

OPTIMIZMUS

PESSZIMIZMUS

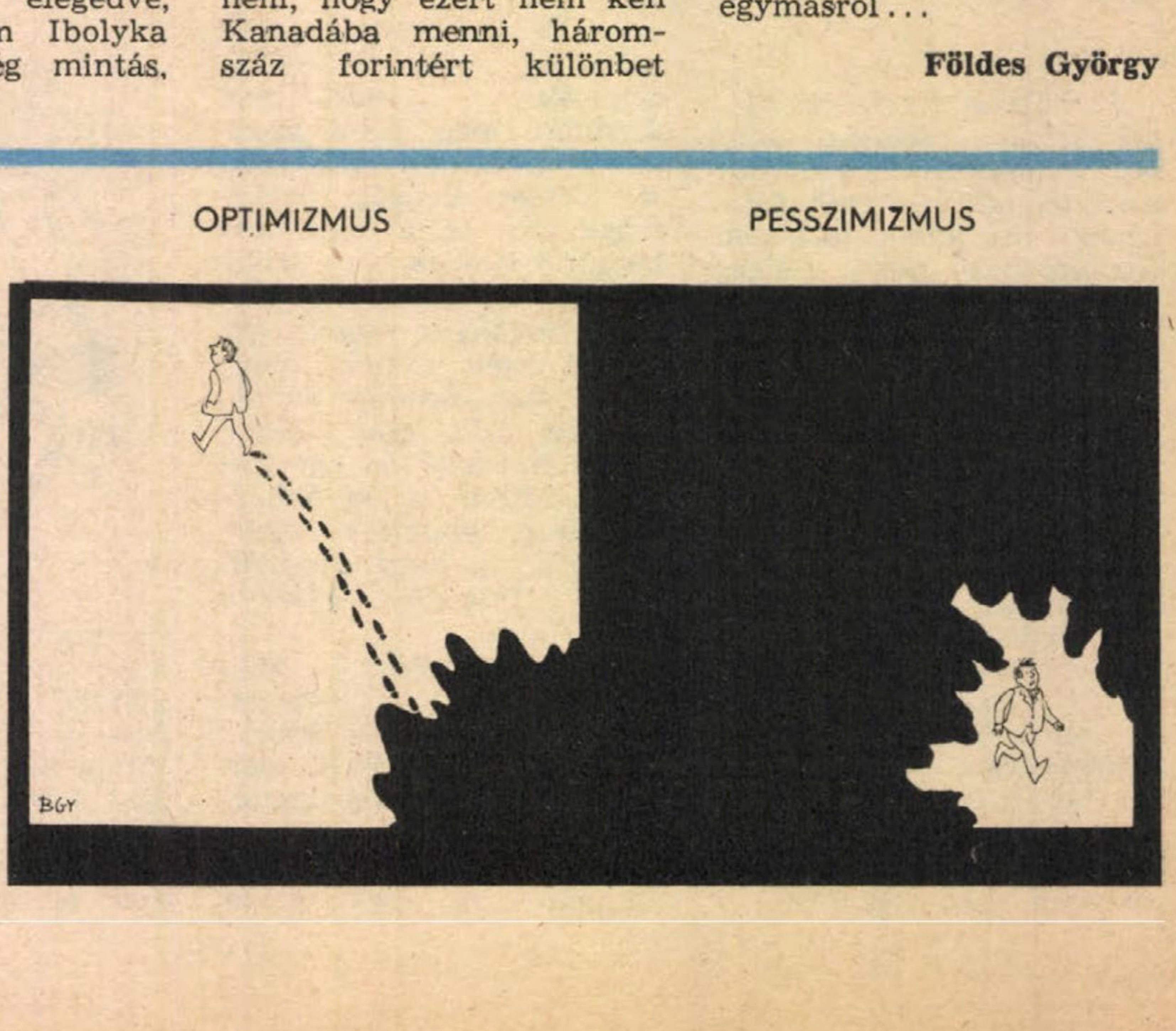

Kérem a jegyeket

Felszáll a zsúfolt autóbuszra
egy ellenőrző zord közeg,
szigorú arcú, öblös hangú,
nem fiatal és nem öreg.

Az utasokat veszi sorra:
– Szabadna kérnem a jegyet?
és gondos szemmel mindent megnéz,
itt csalni, kérem, nem lehet!

Ám ébersége mit vesz észre?
Egy diákforma kis fiút,
aki bujkál a nagy tömegben
s azt nézi: merre van kiút.

Az ellenőr nyomul utána
hogy gyorsan leleplezze ezt,
új állomás, fiú a lépcsőn,
leugrik s máris futni kezd.

Utána, hej! Jó ellenőrünk,
bár neki ez már nem való,
ugyancsak ugrik, szalad, harsog:
– Fogják meg! Ott a jegycsaló!

A versenyfutás megkezdődik,
nézője is van számtalan,
de egy sarkon elébe állnak
s a kisfiú már fogva van.

Az ellenőr úgy rákiált, hogy
vesénkben megfagy a velő:
– No, megvagy hát, felelni fogsz most
te gézengúz, te bliccelő!

– Felelek hát, mit kíván, bácsi? –
kérdezi a kis szemtelen.
– Nem fizettél! – Én? Nem fizettem?
De hiszen itt a bérletem!

Előmutatja. Meglepetés.
Harag az ellenőr szemén:
– Miért bujkáltál akkor ezzel? –
– Mert késő volt, siettem én!

Pajkos mosoly a gyerek arcán,
az ellenőr hideg, rideg...
a magy futástól úgy kifulladt!
Fenyegetőzzék? Áh! Liheg!

Lovászy Márton

TÁJÉKOZATLAN EMBERRABLÓK

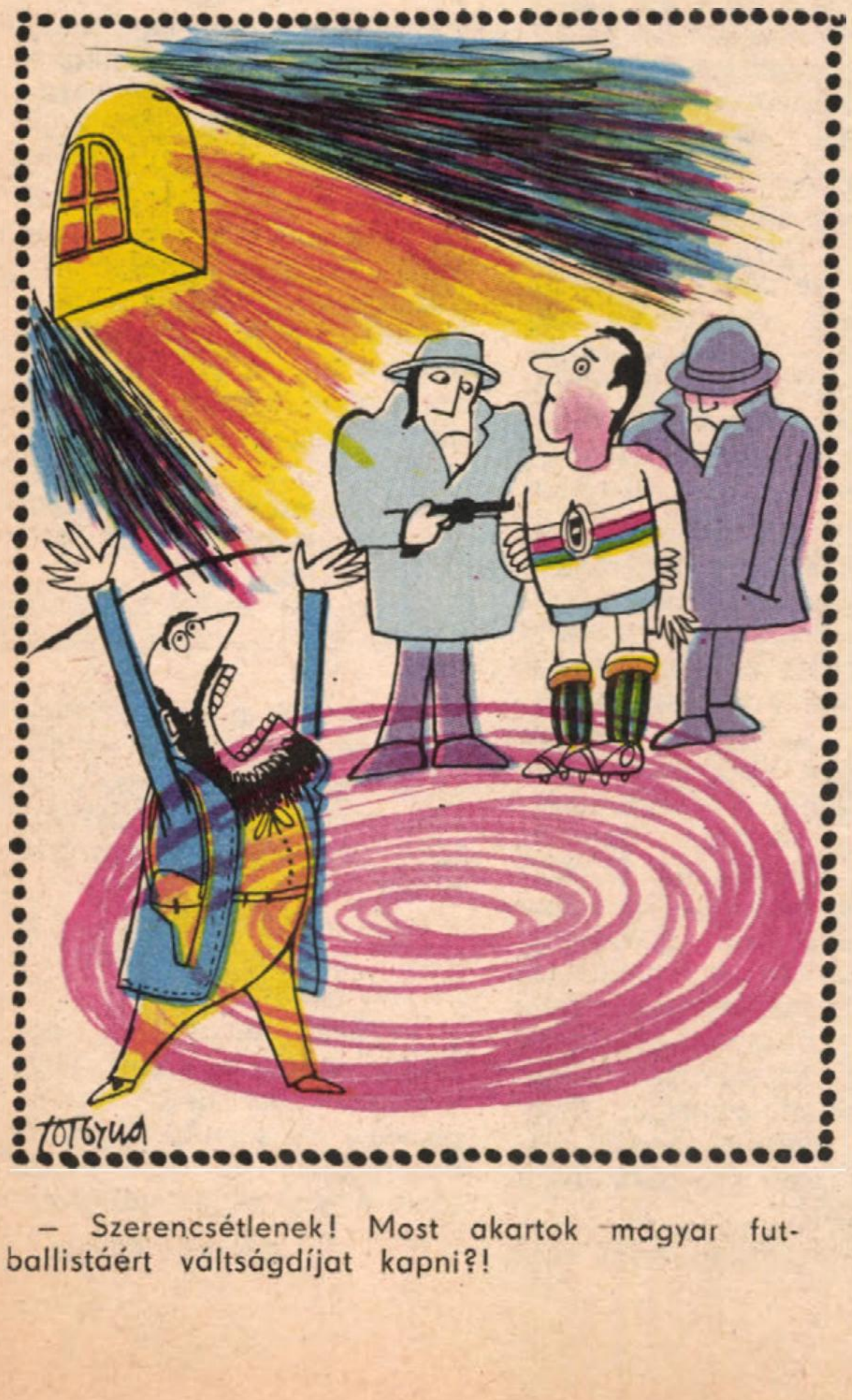

– Szerencsétlenek! Most akartok magyar futballistáért váltságdíjat kapni?!

IGÉNYES KÖNYVOLVASÓ

– Elkészültem a könyvespolccal. Hol a könyvünk?

(„Christian Science Monitor". Boston)

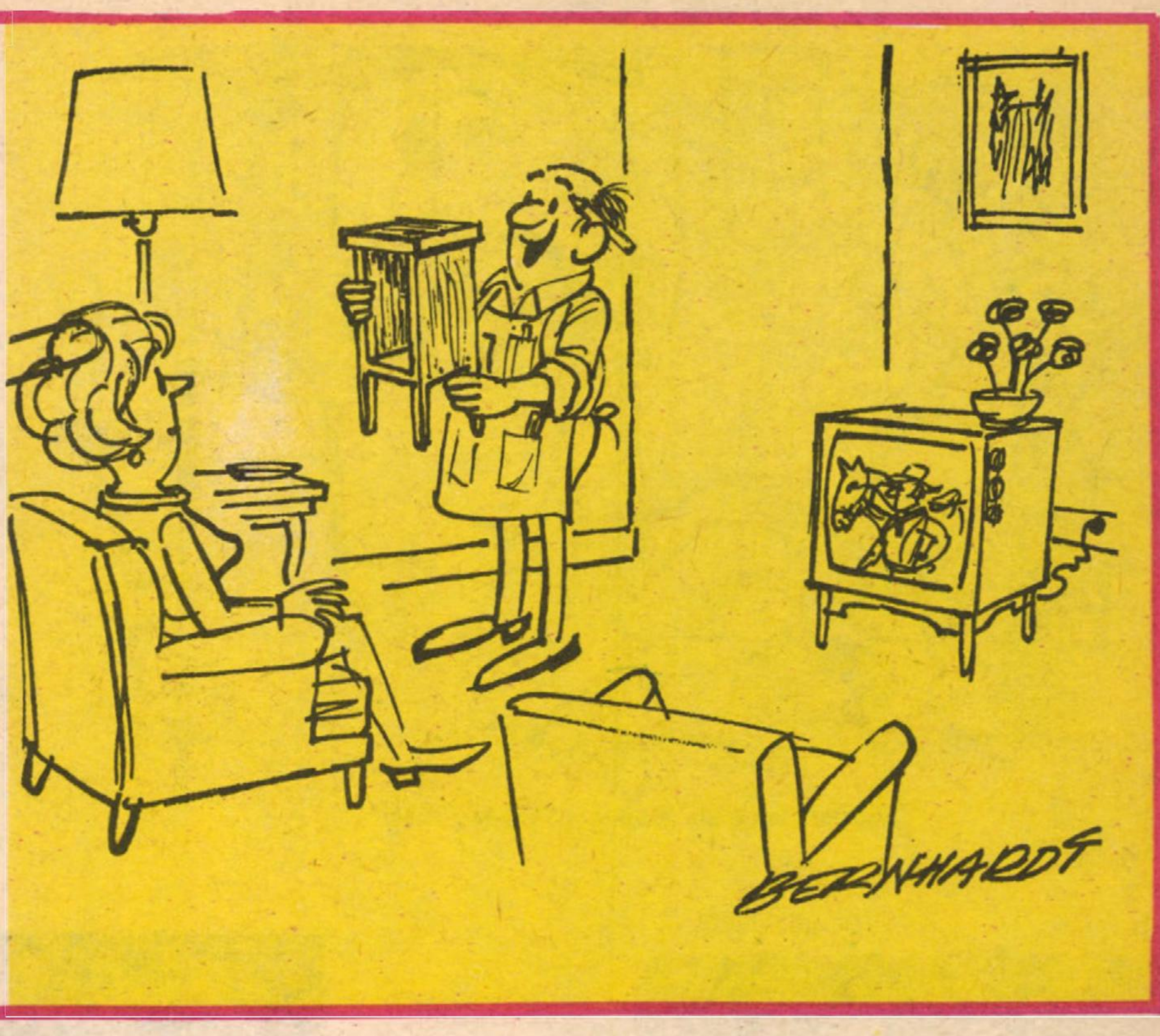

a nagy mű

Mák Zénó, a szobrász, megbízást kapott, hogy készítsen egy szobrot. Miután a mű egy iskola előtt fog állni, a megbízó azt kérte, hogy a szobor címe „A mai fiatal" legyen. A többit a művészre bízták, aki nyilván ismeri a fiatalokat, hiszen maga is alig múlt hatvanéves, ami egy szobrásznál tulajdonképpen süvölvény kornak számít.

Mák Zénó hamarosan munkához látott és nemsokára elkészült az első vázlattal. Az agyagszobor egy derűsen mosolygó fiatal fiút ábrázolt.

Ekkor kapta az első bírálatot:

— Mit vigyorog itt ez a fickó? Ez nem jellemző a mi fiatalságunkra. A mi fiatalságunk legjellemzőbb tulajdonsága, hogy dolgozik. Ezt kellene a szobornak ábrázolnia!

Mák megfogadta a tanácsot. A szobor egyik kezébe egy kalapácsot adott, és arcát komolyra formálta.

Egy másik tanácsadó így vélekedett:

— Nem jó! Ez csak a munkásfiatalokat ábrázolja. És mi lesz a parasztifjúsággal? Ez most különösen fontos, hiszen alig van parasztifjúságunk.

Mák a szobor másik kezébe egy kaszát adott, hogy műve tükrözze: ifjúságunk az iparban és a mezőgazdaságban egyaránt megállja a helyét.

— A szobor egy iskola előtt áll majd — szólt a következő tanács. — Lehetetlen, hogy ne ábrázolja ifjúságunk tanulási kedvét.

Mák bólintott, és miután a szobornak szabad keze már nem volt, a hóna alá erőltetett egy köteg könyvet.

— Jó ez a szobor, csak kissé egyoldalú. Ábrázolnia kellene azt is, hogy a fiatalságunk edzett, és a sportokban is jeleskedik — mondta a következő bíráló.

Mák köszönve az értékes javaslatot, a szobor egyik lába alá egy futball-labdát tett.

Egy tanár barátja ingerülten kiáltott fel:

— És mi lesz a kultúrával? Mi lesz a művészetekkel?

Mák önkritikát gyakorolt és egy gitárt akasztott a szobor nyakába.

— Helytelenítem — mondta a tanácsadó —, ne népszerítsük ezt a gitár-őrületet. A szobor azt fejezze ki, hogy ifjúságunk a komoly művészetek iránt érdeklődik.

— Ne haragudj — mentegetődzött Mák —, de egy zongorát mégsem akaszthatok a nyakába.

— Nem akarok beleszólni a munkádba, mégiscsak te vagy a művész, de szerintem a másik hóna alatt nyugodtan elférne egy lant, ami a költészetet is jelképezi.

Egy fiú a házból azt kifogásolta, hogy ilyen kefe-frizurával ma már nem jár egyetlen fiatalember sem, és Mák — a fiú szakértő tanácsai alapján — a szobor fejére egy szalonképes Beatles-frizurát remekelt.

Jucika, aki másodállásban Mák múzsájaként szerepelt, így vélekedett:

— Tudod, miért vág ez a fej ilyen fancsali ábrázatot?

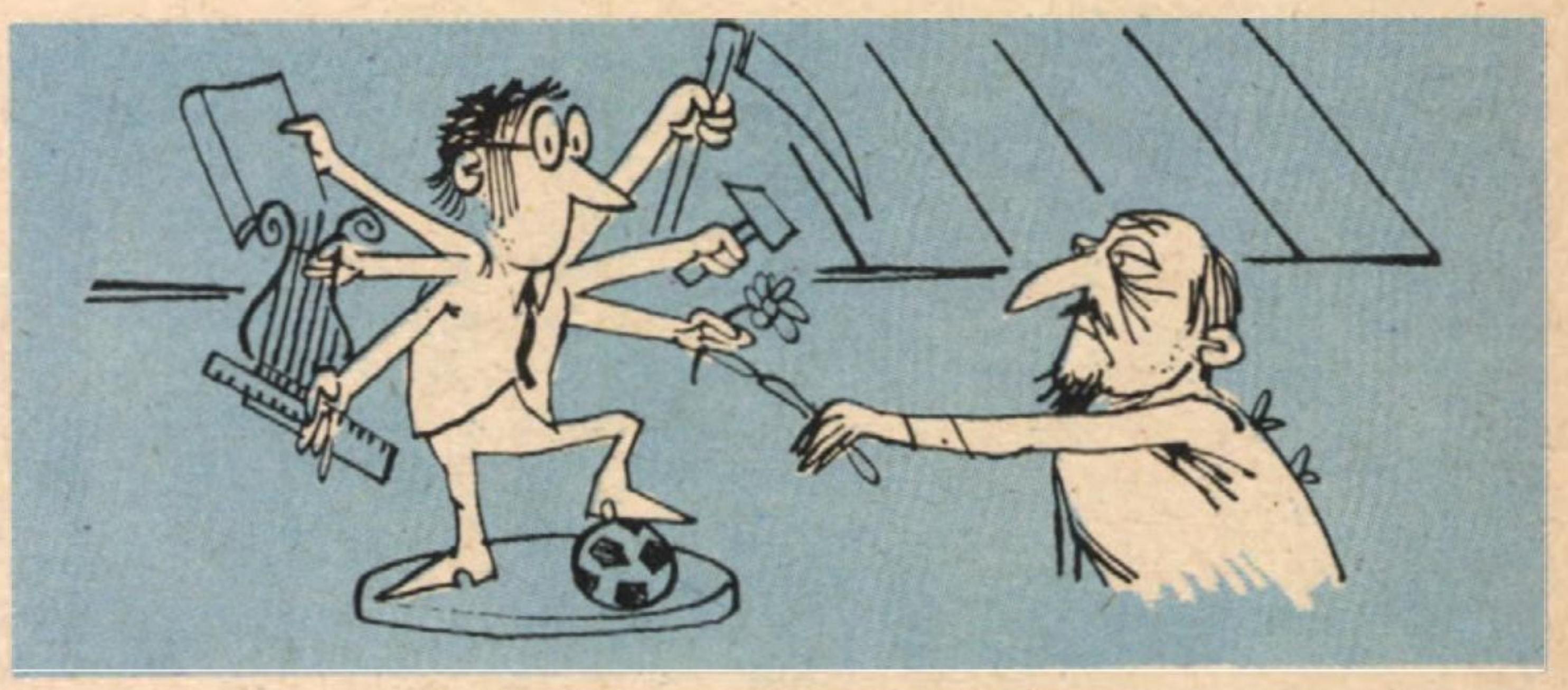

Mert a szerencsétlen, melózik, tanul, sportol. De hol van a szerelem? Rakj mellé egy nőt! Mondjuk egy aktot!

— Na, még csak az kéne! A szobor egy iskola elé kerül. Szépen mutatna: egy felöltözött férfi mellett egy meztelen nő — méltatlankodott a szobrász.

— Vetkőztesd le a fiút is!

— Orgia!

— Legalább adj egy szál virágot a kezébe...

— Nincs több szabad keze!

— Ne légy ilyen naturalista. Rakj fel rá nyugodtan még egy kezet. Annak a Siva istennő szobornak három pár keze volt és egész híres munka. Így legalább nem a hóna alatt cipeli azt a sok cuccot.

Mák megfogadta a tanácsot és hat kezet rakott a szoborra és ezekbe kaszát, kalapácsot, lantot, könyvet, virágot és tanácsadóinak kérésére a hatodik kézbe egy logarlécet nyomott, hogy a fiatal értelmiség se sértődjék meg.

— Nicsak, egy polip! — röhögött a postás, aki az előleget hozta.

— Maga nem ért a művészethez — válaszolta a szobrász és fürge ujjának nyomán a szobor mosolyogni kezdett.

Érezte, hogy nagyot alkotott. A műben benne van minden, amit a mai fiataltól elvárhat az ember...

Ősz Ferenc

GONDOS FELESÉG

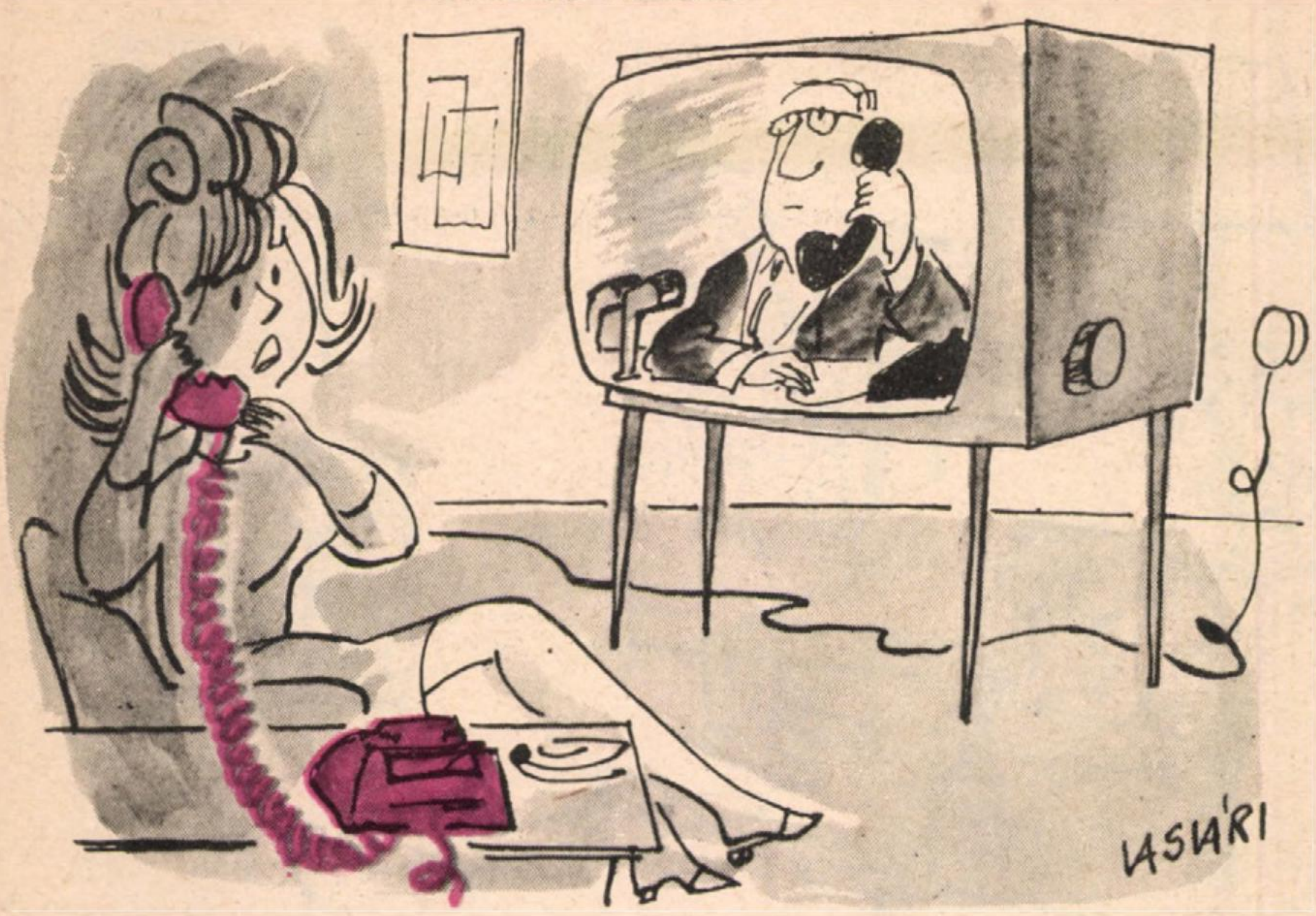

– Drágám, igazítsd meg a nyakkendődet!

IZGÁGA EMBER

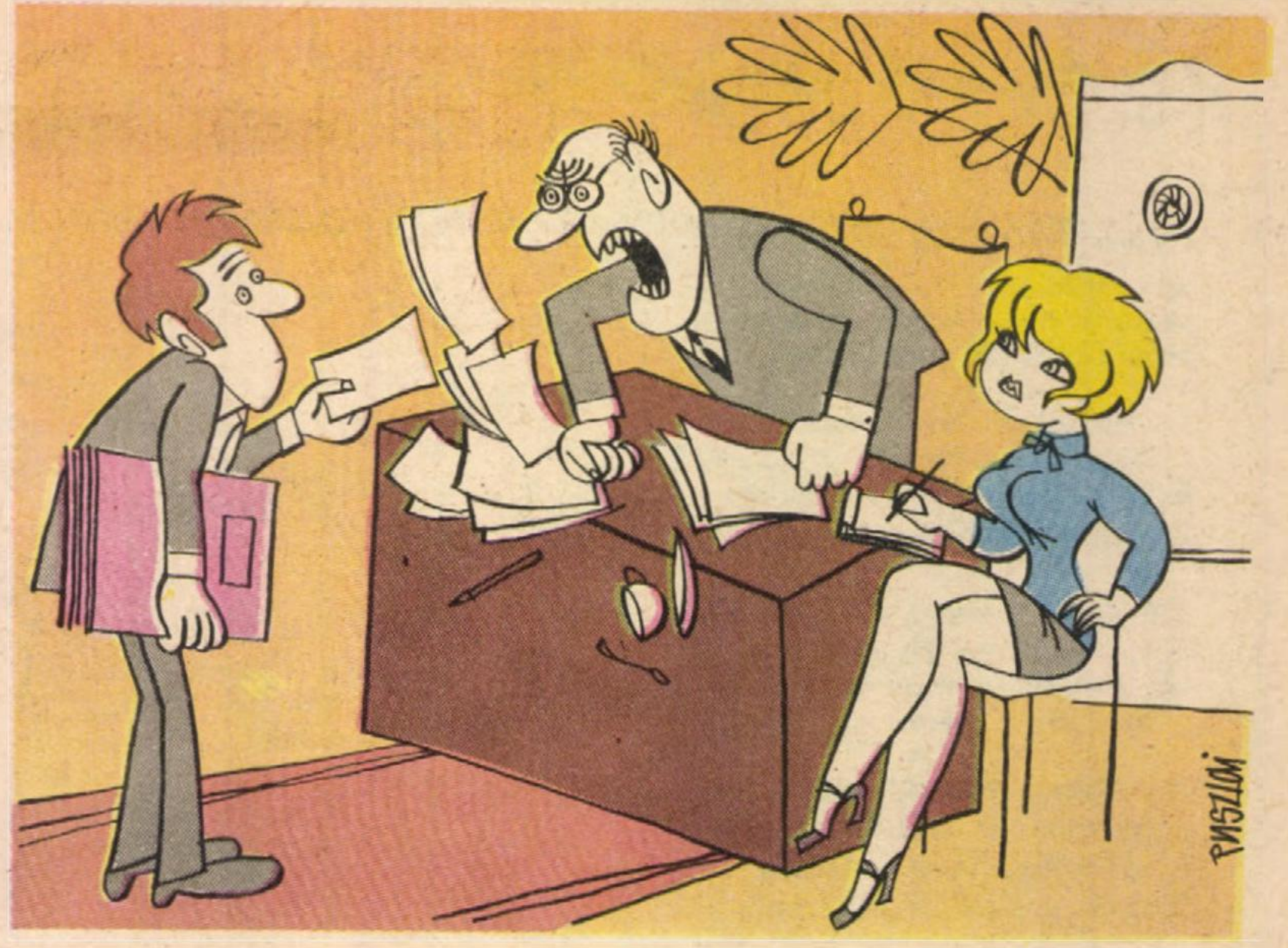

– Hallatlan! Állandóan javaslatokkal zavarja a vállalat nyugalmát.

BŐKEZŰSÉG

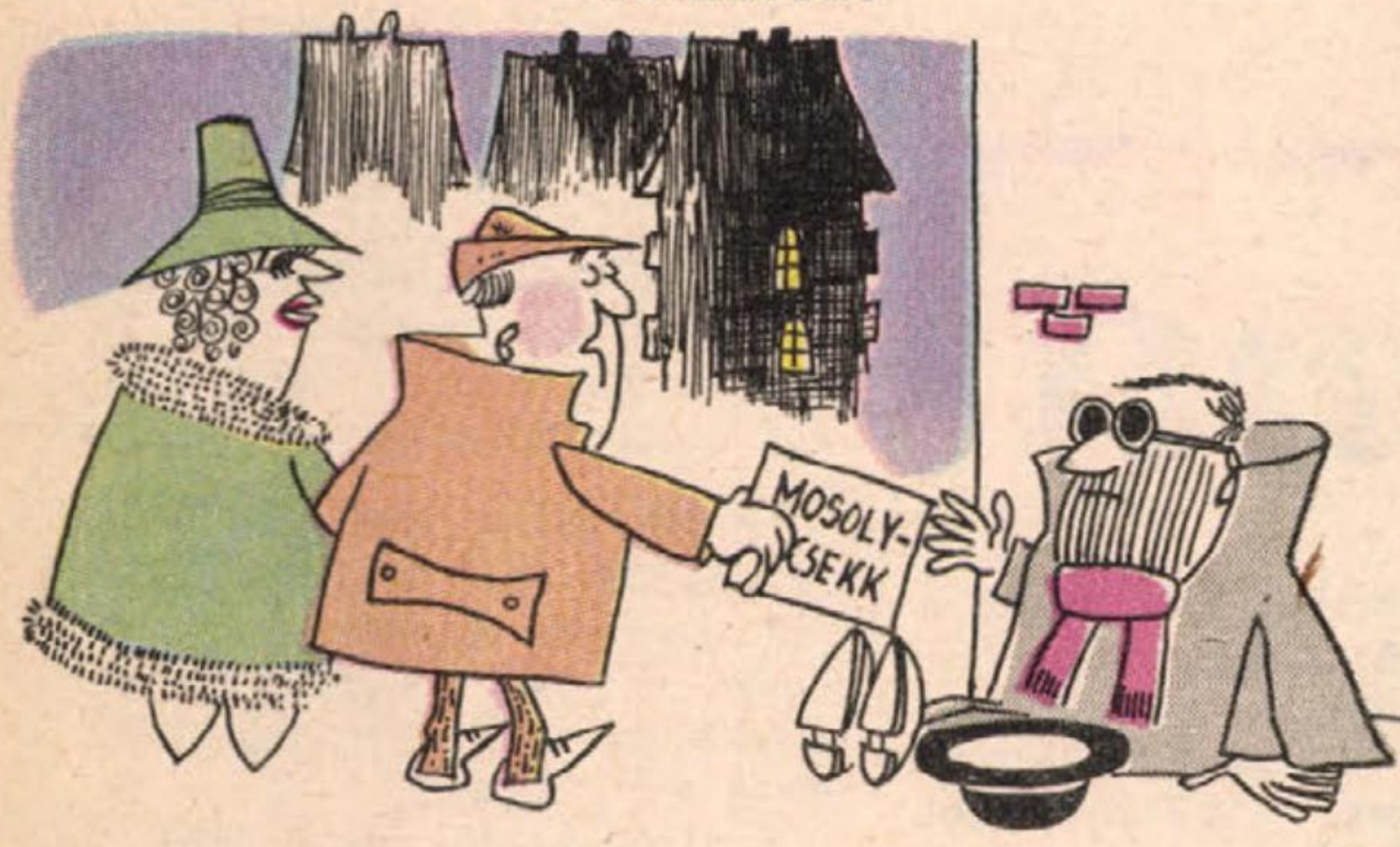

– Na, fogja, jóember!

EZERÉVES FOGTÖMÉS

Azok, akik rettegnek a fogorvosi székben a tömés minden kínszenvedésétől, ne vágyódjanak a múltba, mert amerikai tudósok és fogorvos-szakértők, a St. Louis-i ásatások során, egy indián nő koponyájában két kifogástalanul betömött fogat találtak. A lelet kora 900-tól 1200 évre becsülhető.

Az egykori elektromos fogfúrógépet lapzártáig még nem találták meg.

LETELT A MUNKAIDŐ

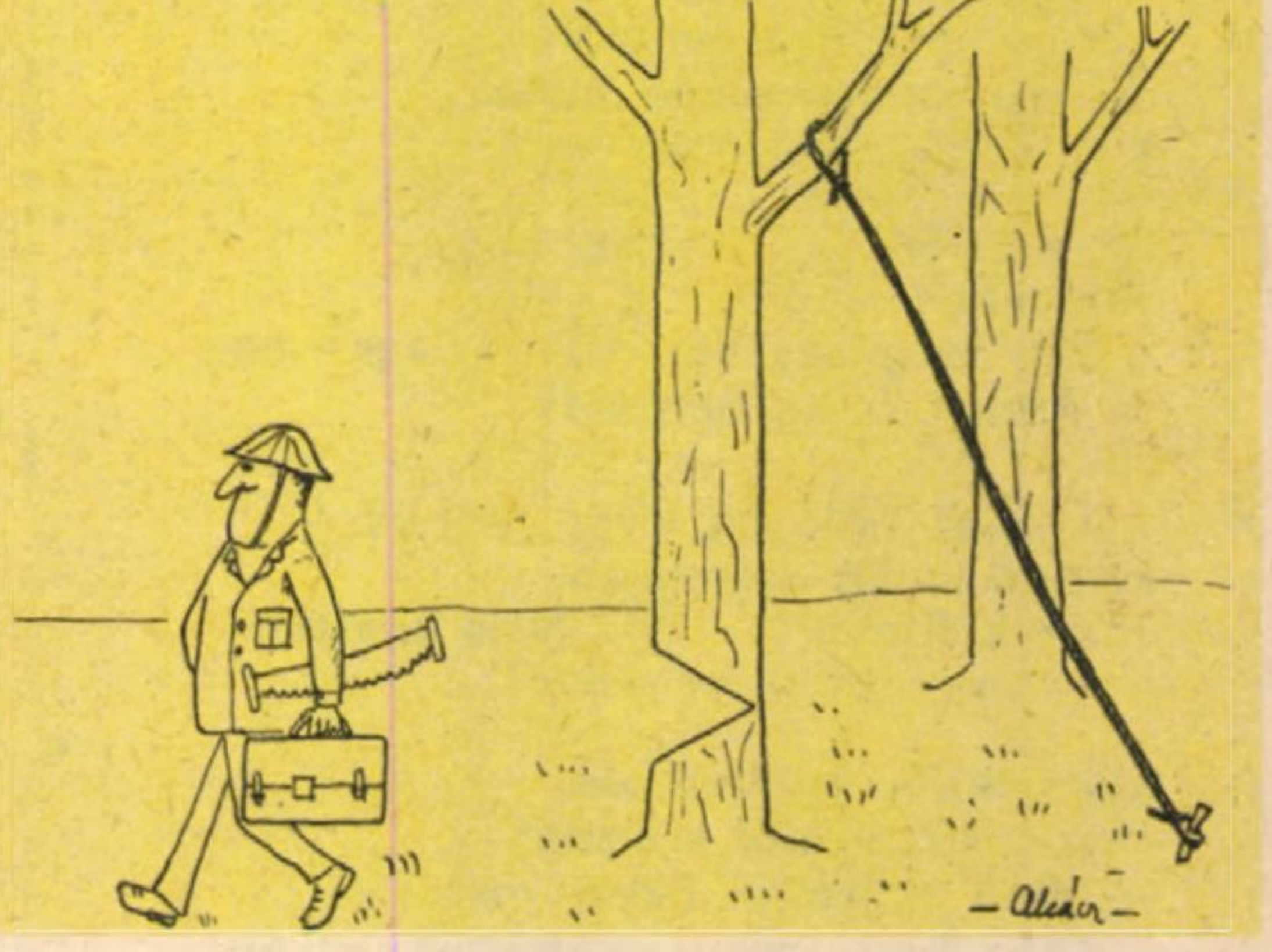

HUMORÜGYBEN RÁNKI GYÖRGYNÉL

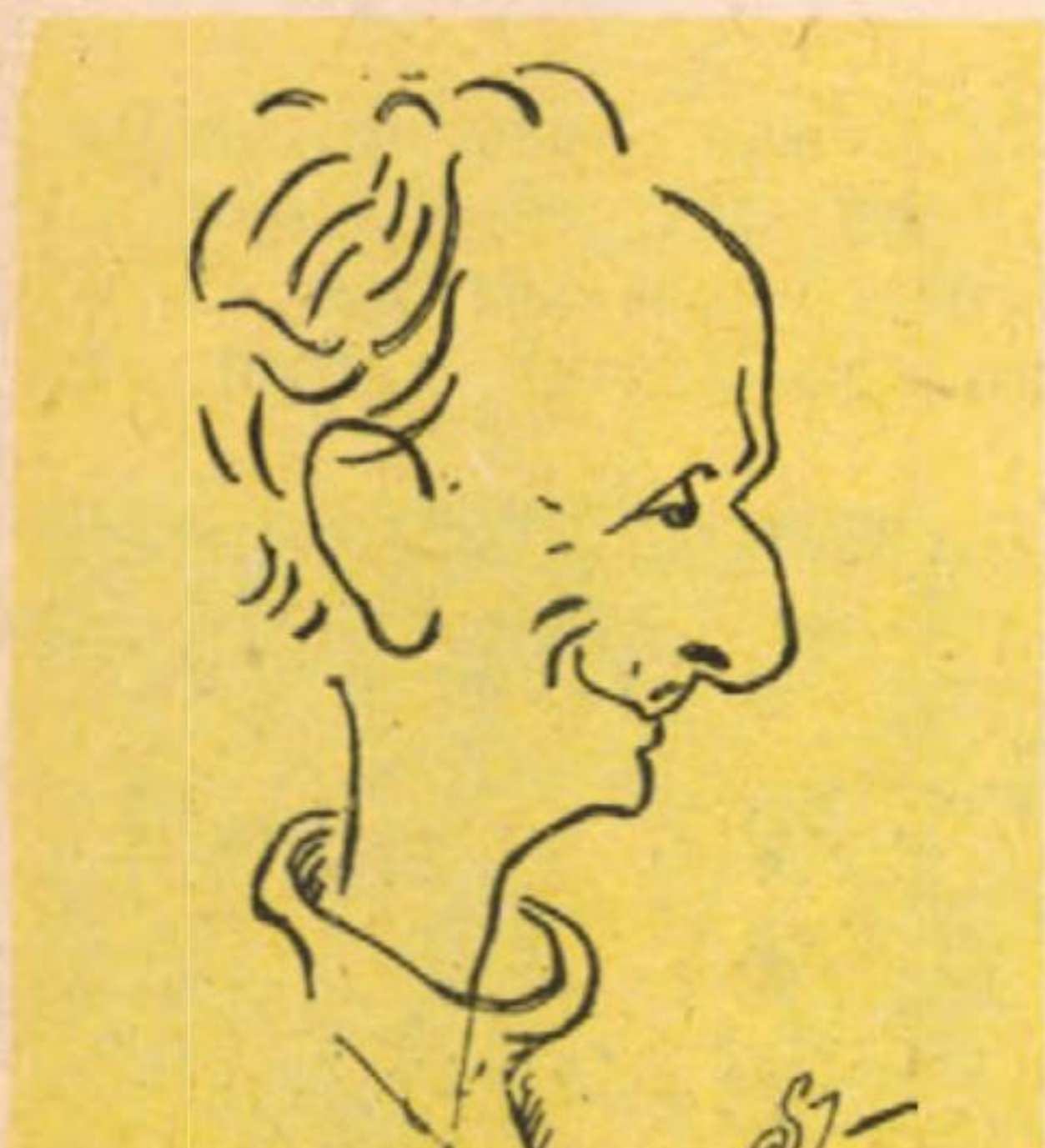

A budai presszó monoton zsibongásában váratlanul három pukkanás, azaz inkább „pakkanás" hallatszik: pakk, pakk, pakk... A suttogó párok, a trécselő nénik, a vitatkozó férfiak riadtan fordulnak a hang irányába, a felszolgáló kisasszony tettre készen néz körül.

A mellettem ülő Ránki György elnézést kérőn mosolyog a közönség felé, és megnyugtatóan int a kisasszonynak: Semmi baj! Aztán visszafordul hozzám.

— A filmben valamivel jobban sikerült — mondja.

Azt magyarázta ugyanis az előbb, hogy a Pázmán lovag című balettfilm (Arany János víg balladájából készült) zenéjében miként művelte a humort. A párviadalt komoly szimfonikus zene kísérte mindaddig, amíg az álruhás király dárdája nem találja el a bősz lovagot. Ekkor a zene hirtelen megszakadt, s hallatszott a három „pakk", a három fog kiütése.

— A film zenéjében milyen hangszer szólaltatta meg a „pakk"-okat?

— Ott is saját szájúlag csináltam. — Büszkén kihúzza magát. — Én mindig kikötöm, hogy ezeket a különleges hangokat, vagy állathangokat és a hangszertrükköket magam produkálom.

— Ez azt jelenti, hogy minden hangszeren játszol?

— No nem! Csupán tudom utánozni a hangszereket. Természetesen karikírozva.

— Ne szerénykedj! Én épp a múltkor láttalak zongorázni. Egy archív filmet vetítettek az Egyetemi Színpadon...

— A Tavaszi záporra gondolsz? Megismertél a fekete szemüveg mögött? Gratulálok, mármint magamnak. Ez ugyanis annyit jelent, hogy az utóbbi harminc és egynéhány évben nem változtam semmit.

Ezt az első film zenéjét nyolcvanöt követte. Eddig. Ő a magyar filmzene egyik veteránja.

— Akkor avattak. De hogyan! Fölkértek, hogy személyesen alakítsam ama rossz hírű ház zongoristáját. Örömmel vállaltam, kellett a pénz. A rendező leültetett a zongorához és azt mondta, játsszak körülbelül 2—3 percet, majd szólnak, ha elég. Én leültem a számomra szokatlan vakító megvilágításban és játszottam. Eltelt a 2—3 perc, nem szóltak; azután újabb 2—3 perc és még mindig nem szóltak. Én játszottam újra, meg újra a dalt a pokoli hőségben és a kegyetlen fényben. Már vagy húszadszor ismételtem, már patakokban csorgott rólam a verejték, ájulás környékezett, de hősiesen kitartottam. Végül nem bírtam tovább, összecsuklottam. Ám a következő pillanatban óriási röhögőkórusra tértem magamhoz. Ekkor megértettem, hogy már régesrégen leállt a felvevőgép, s az egész stáb azon szórakozik percek óta, hogy én gyötrődöm.

— Remélem, azóta nem volt részed hasonló filmbeli meglepetésben?

— Hasonlóban nem, de meglepetésben igen. Például nagyon csodálkoztam, amikor a Hattyúdalból „kijött" a Villa Negra című dalom és sláger lett. Ennél nagyobb és — mit tagadjam — kellemesebb meglepetést okozott a karikatúrának szánt „Párizsban szép a nyár" (a Két vallomás c. filmben), amelyről végül a Szerzői Jogvédő Hivatal bizonyos jogdíj ügyben úgy nyilatkozott, hogy az Egészségügyi Minisztérium az illetékes, mivel az már nem sláger, hanem népbetegség.

— Soha rosszabb népbetegséget!

— Erre illene azt mondanom, hogy „Úgy legyen! Ámen." De nem mondom.

— Mert röstelled a humorodat — szalad ki szájamon spontán és illetlenül, de észbe kapva próbálom enyhíteni szavaim élét. — Nem értem, miért röstelled a humorodat?

— Én csöppet sem röstellem. Nekem Karinthy Frigyes a prófétám, én az ő hite szerint vallom, hogy a humor komoly és szent ügy. Sajnos, azonban vannak kritikusok, akik engem néhány humoros hangú kompozícióm alapján (Pomádé király, Csendháborító stb.) betettek abba a bizonyos skatulyába és... Most például Az ember tragédiájából komponálok misztérium-operát. Bevallom férfiasan, lidérces álmaimban olyan előzeteseket olvasok, hogy „Ránki György zenés villámtréfának dolgozza föl a Tragédiát".

— Úgy értsem, hogy ez a misztérium-operád nem humorügy?

— Úgy! — fúj rám dühösen, majd megenyhülve: — Viszont humorügyi felderítésedet szeretném egy adattal kiegészíteni. Olvastam Illyés Gyula nyilatkozatában, hogy neki Kodály Zoltán tanácsolta a Lukács uszodát. Kodálynak viszont én. (Minden másban ő volt a mesterem és tanácsadóm.) Valahányszor elúszott mellettem, mindig hálásan bólintott. Egy ilyen alkalommal bemutattam neki az akkor még gimnazista fiamat, mondván: Íme, a második generáció. „No és már úszóhártyákkal született?" — kérdezte.

— Igaz is, evvel akartam kezdeni! Gratulálok a fiadhoz.

— Mondd, nem téveszted össze te is a fiamat — aki ugyan „szintén zenész", de zeneszerző — a most feltűnt igen tehetséges zongorista Ránki Dezsővel?

— Bocsáss meg, én... izé... persze, ő András... ne haragudj!

— Nem haragszom, sőt hálás lennék, ha ezt a tényt a Ludas Matyi nagy nyilvánossága elé tárnád. Ugyanis dallamban és gyerekben csak a sajátomat vállalom.

Sólyom László

MAI TÉMÁK

Kálmánchey Zoltán rajza

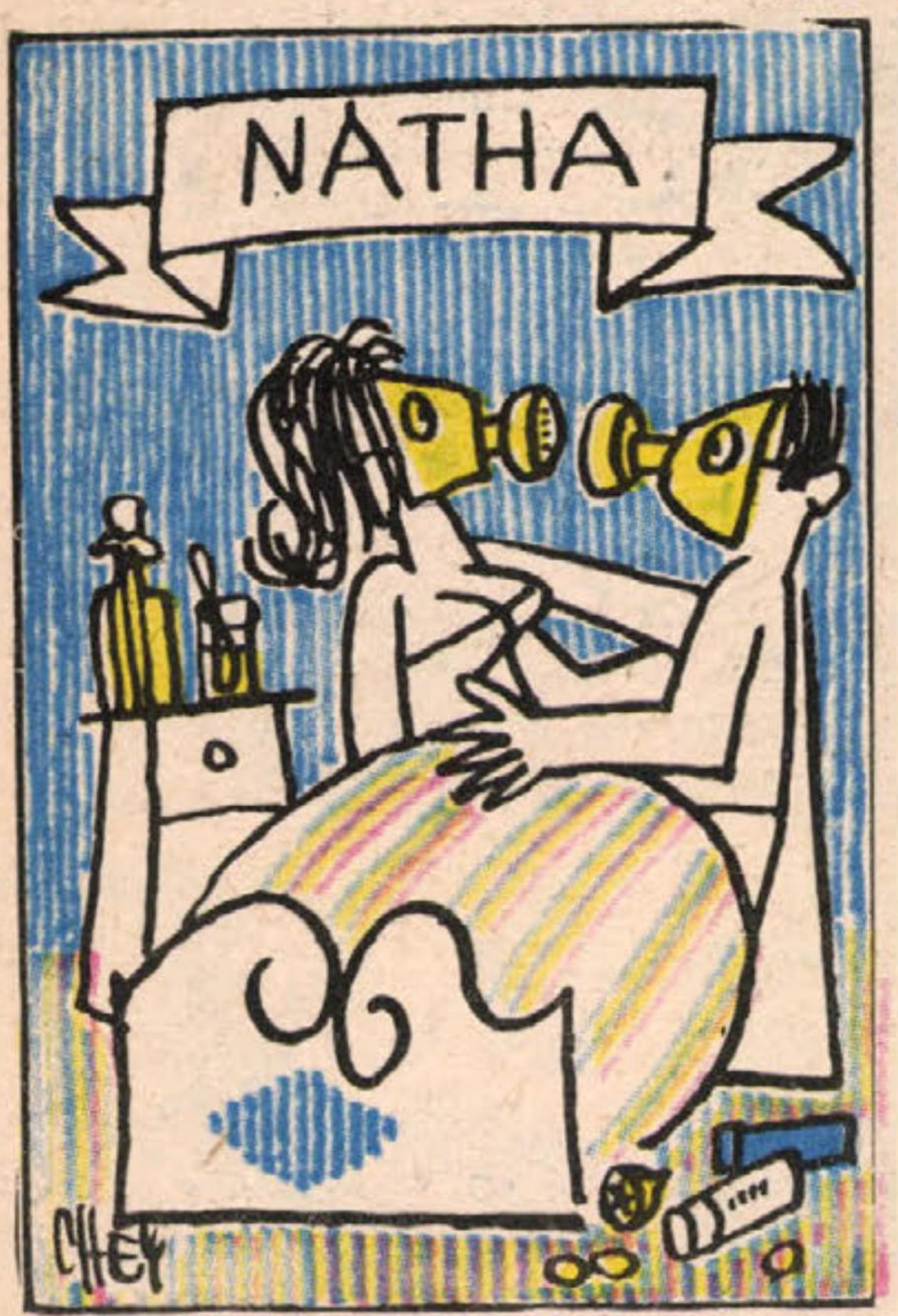

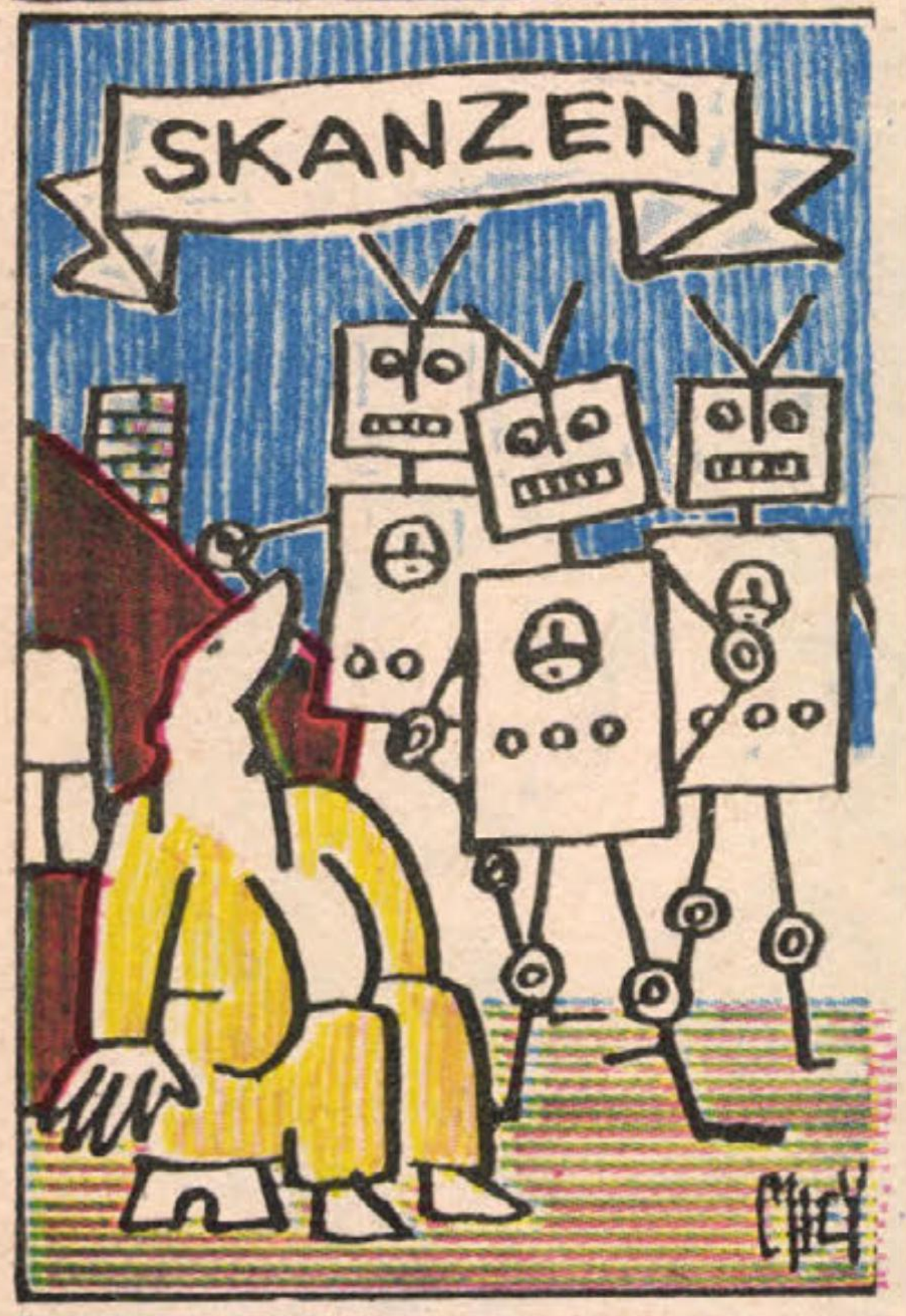

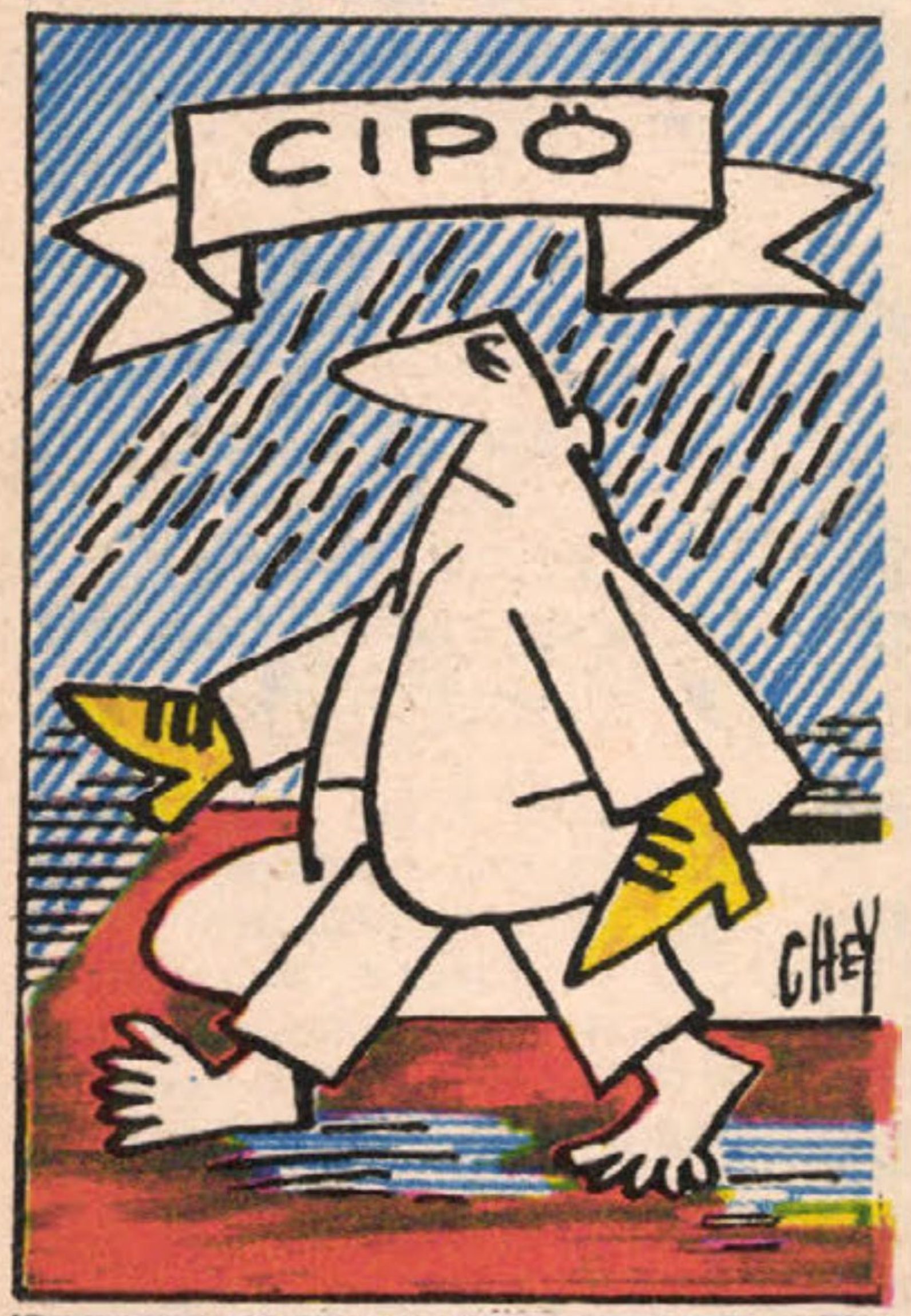

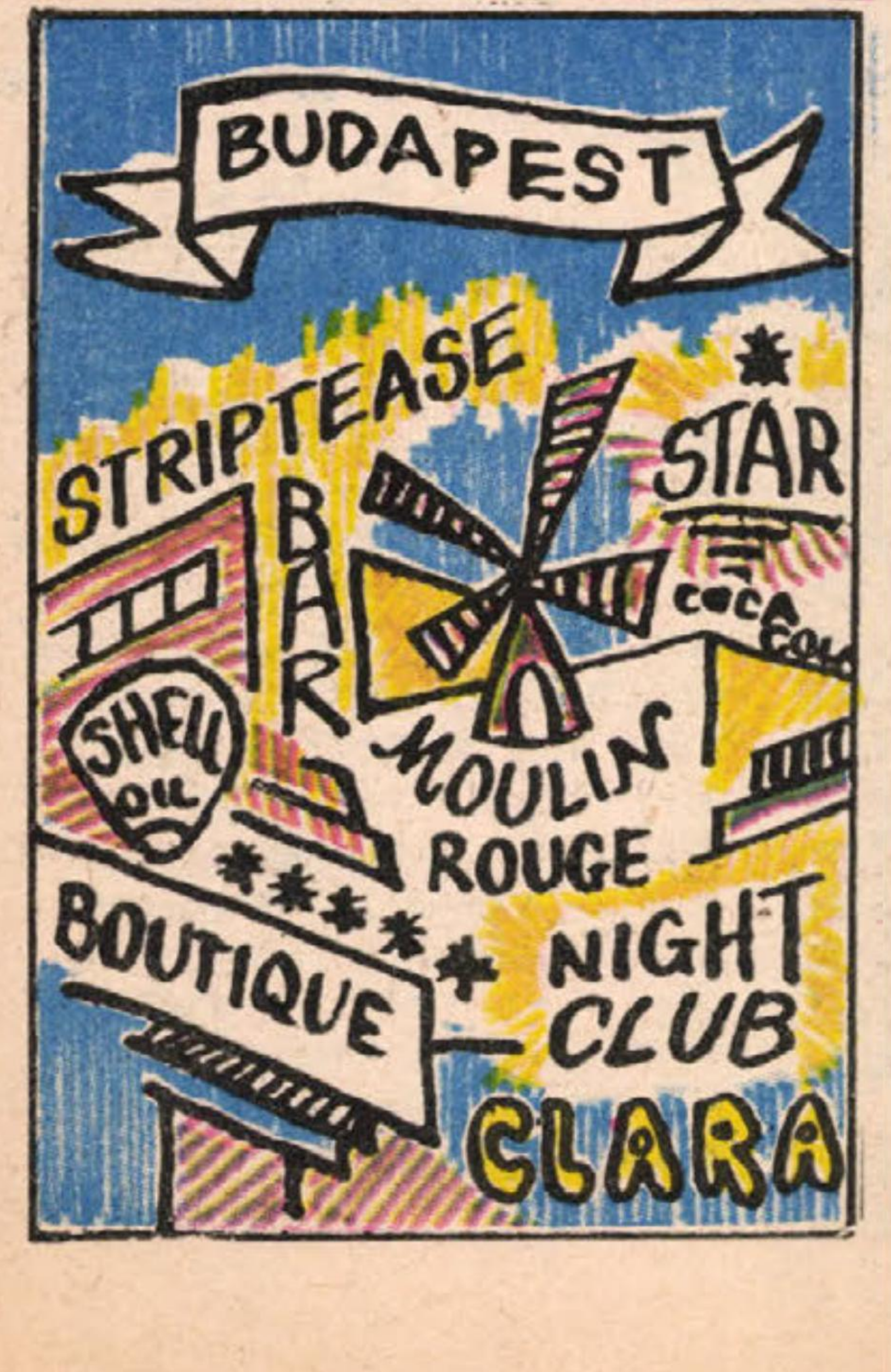

JAVASLAT

(„Canard Enchaine", Párizs)

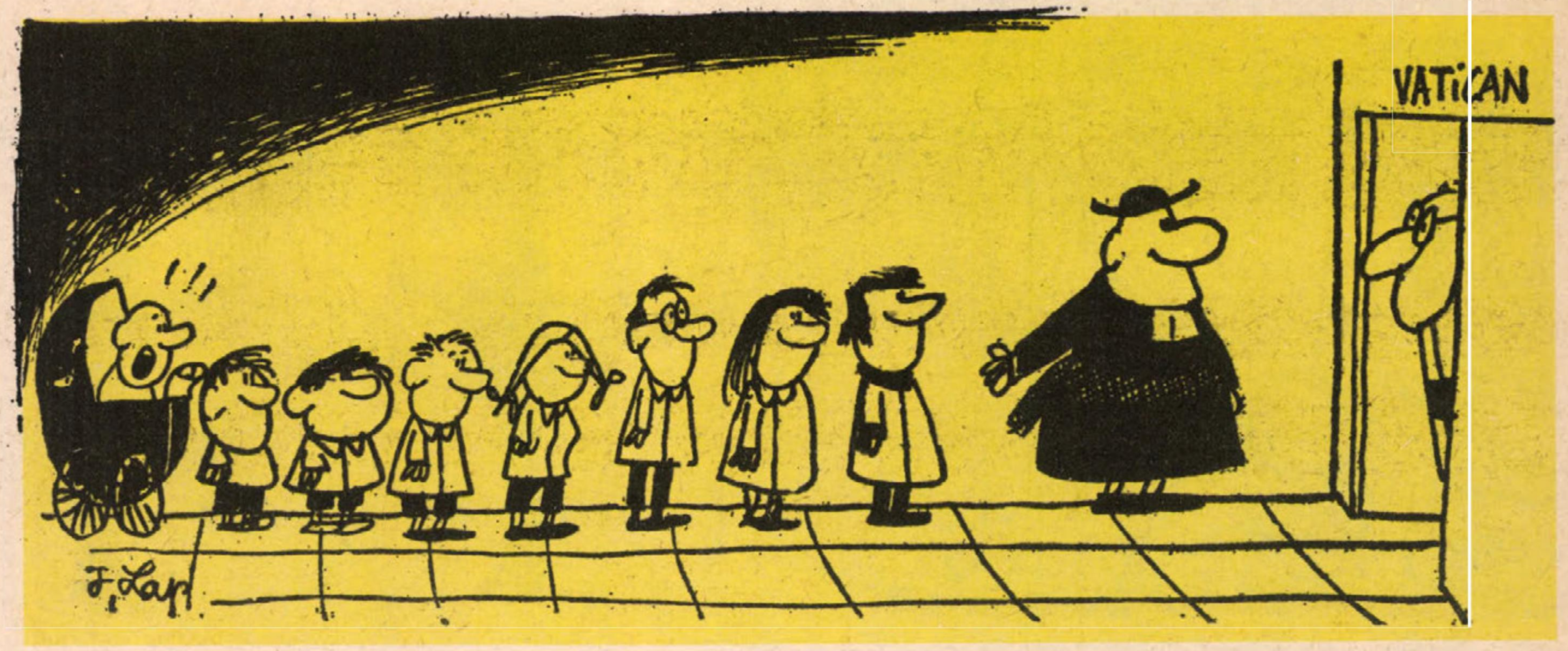

– Mondja meg kérem a pápának: ideje lenne már elgondolkozni a problémámon...

KAMINSZKIJ:

A grafomániás

Félénken kopogtattak az ajtón.

— Tessék bejönni — mondta a szerkesztő.

Kopasz ember lépett a szobába, hosszú, barna kabátot viselt. Rózsaszínű orrán kerek pápaszem függött. Egyik kezében zöld kalapját szorongatta, a másikkal kéziratköteget szorított magához. Köhécselve megállt a szerkesztő asztala előtt.

— Jó napot kívánok — mondta halkan. — Engedje meg, hogy bemutatkozzam. Afanaszij Dmitrijevics. Szünetet tartott, majd hozzátette:

— Grafomániás.

— Mi? — A szerkesztő meglepetten felnézett. — Grafomániás? Bocsásson meg, ez a neve?

— Nem, mint említettem, Dmitrijevicsnek hívnak. Afanaszij Dmitrijevics Dmitrijevicsnek... Grafomániásnak csak a szerkesztőségekben neveztek el. Ez a gúnynevem. Mivel nagyon szeretek írni... De már megszoktam.

A szerkesztő mélyet sóhajtott és szomorúan kinézett az ablakon. Csilingeltek a villamosok. Esett a hó. Közeledett az ebédidő...

— Értek én mindent — mondta Grafomániás. — El is megyek mindjárt. Csak arra kérem... — És már vette is elő a hetilap borítói között lapuló kéziratait.

A szerkesztőnek elállt a lélegzete.

— Ne féljen — mondta megértően Dmitrijevics és baráti tekintetet vetett a szerkesztőre. — Nem tartom fel... Egyetlen kérésem, hogy csak az első oldalt olvassa el. Ha érdektelennek tartja, rögtön elmegyek. Már megszoktam.

A szerkesztő sóhajtott, átvette a kéziratot és olvasni kezdte. Vörös golyóstollal, gondos írással ez állt ott:

„Grafomániás.
(Elbeszélés)

Félénken kopogtattak az ajtón.

— Tessék bejönni — mondta a szerkesztő.

Kopasz ember lépett a szobába, hosszú, barna kabátot viselt. Rózsaszínű orrán kerek pápaszem függött. Egyik kezében zöld kalapját szorongatta, a másikkal egy megtépázott kézirat-köteget szorított magához. Köhécselve megállt a szerkesztő asztala előtt.

— Jó napot kívánok — mondta halkan. — Engedje meg, hogy bemutatkozzam. Afanaszij Dmitrijevics.

Szünetet tartott, majd hozzátette: — Grafomániás.

— Mi? — A szerkesztő meglepetten felnézett..."

A szerkesztő meglepetten felnézett. Megzavarodva felnézett a kopasz emberre. Az barátian bólintott:

— Olvassa csak tovább.

„— Grafomániás? Bocsásson meg, ez a neve?

— Nem, mint említettem, Dmitrijevicsnek hívnak. Afanaszij Dmitrijevics Dmitrijevicsnek... Grafomániásnak csak a szerkesztőségekben neveztek el. Ez a gúnynevem. Mivel nagyon szeretek írni... De már megszoktam.

A szerkesztő mélyet sóhajtott és szomorúan kinézett az ablakon. Csilingeltek a villamosok. Esett a hó. Közeledett az ebédidő..."

A szerkesztő félretette a kéziratot. Megvakarta az állát, s ujjaival az asztalon dobolt. Felemelte a telefonkagylót, szorongatta egy ideig, majd visszatette a helyére. Aztán vette a kéziratot és folytatta.

„— Értek én mindent — mondta Grafomániás. — El is megyek mindjárt. Csak arra kérem... — És már vette is elő a hetilap borítói között lapuló kéziratait.

A szerkesztőnek elállt a lélegzete.

— Ne féljen — mondta megértően Dmitrijevics és baráti tekintetet vetett a szerkesztőre. — Nem tartom fel... Egyetlen kérésem, hogy csak az első oldalt olvassa el. Ha érdektelennek tartja, rögtön elmegyek. Már megszoktam...

A szerkesztő sóhajtott..."

A szerkesztő sóhajtott.

— Tudja mit, — mondta —, hagyja itt a kéziratot. Valami van benne. Nincs kizárva, hogy leközöljük...

A kopasz ember az asztalra tette a gyűrött kéziratot, köszönt és eltűnt.

A szerkesztő elgondolkozva járta a szobát, ujjai között remegett a cigaretta. Aztán gyorsan az asztalhoz lépett, s felvette a kéziratot. Vörös golyóstollal, gondos írással ez állt ott:

„...— Tudja mit — mondta —, hagyja itt a kéziratot. Valami van benne. Nincs kizárva, hogy leközöljük...

A kopasz ember az asztalra tette a gyűrött kéziratot, köszönt és eltűnt."

Oroszból fordította: Barabás Péter

ÜZEMI KONYHA

– Gratulálunk a megfejtőnek! Valóban zöldségleves volt!

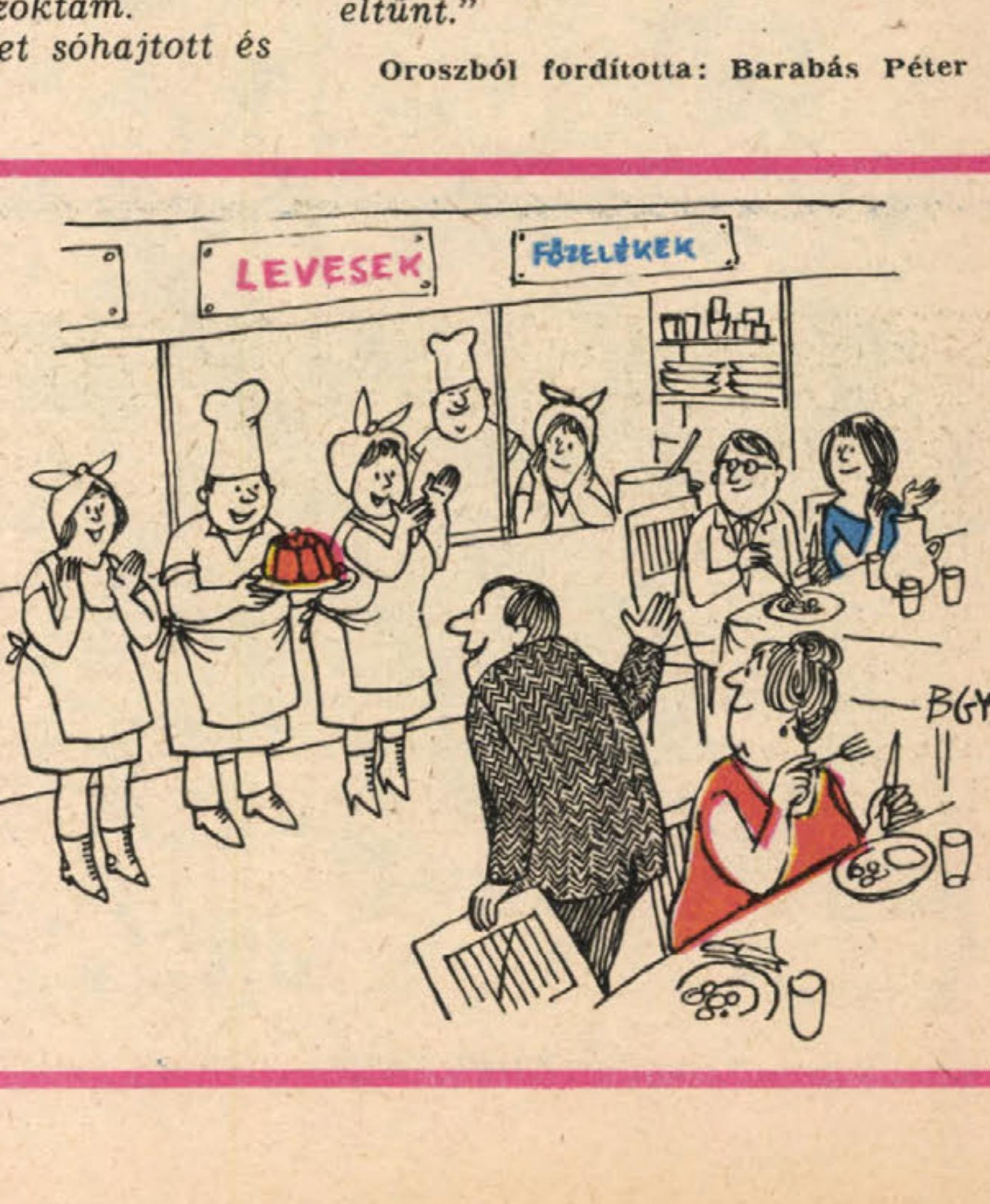

MUNKAESZKÖZÖK

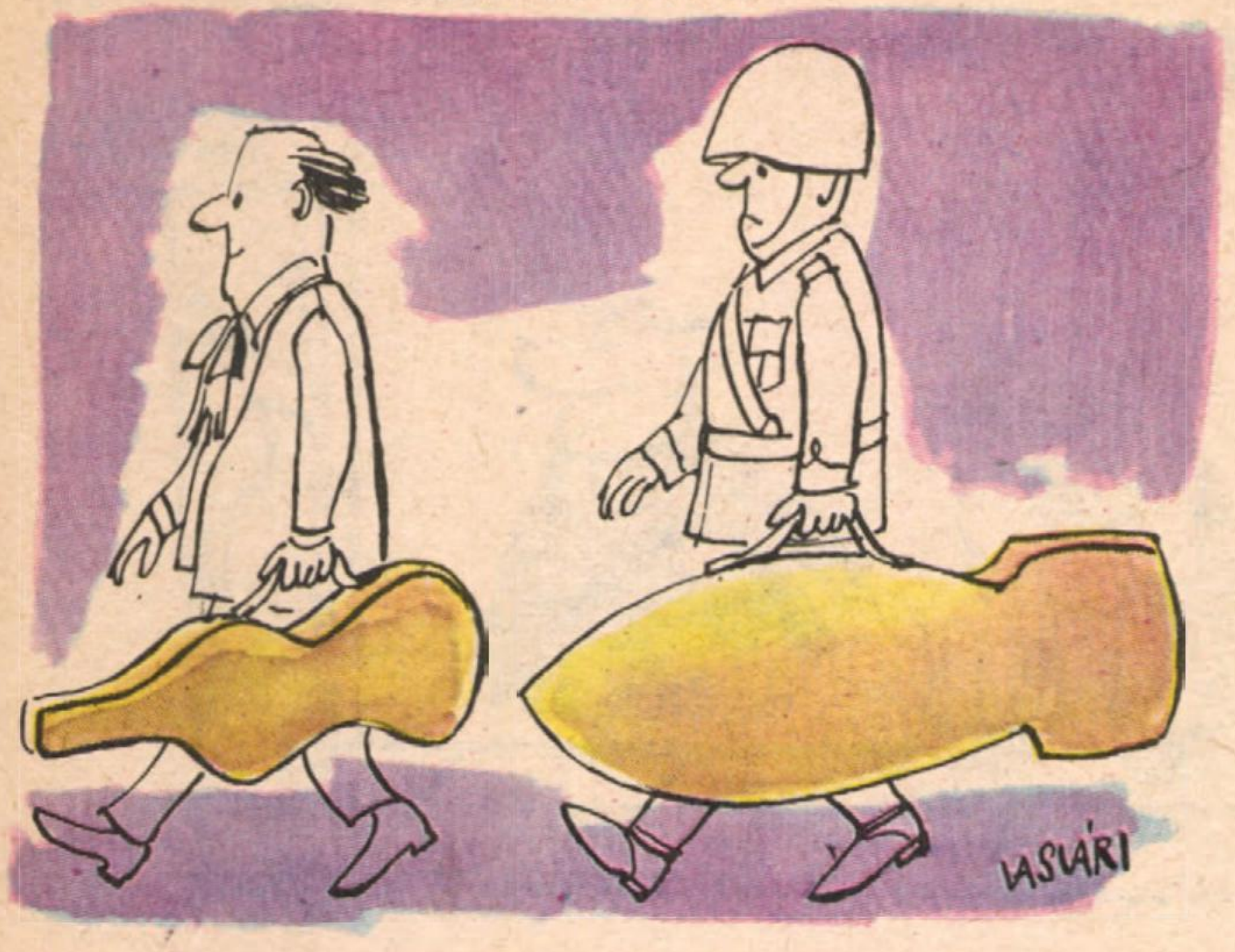

PANELHÁZ

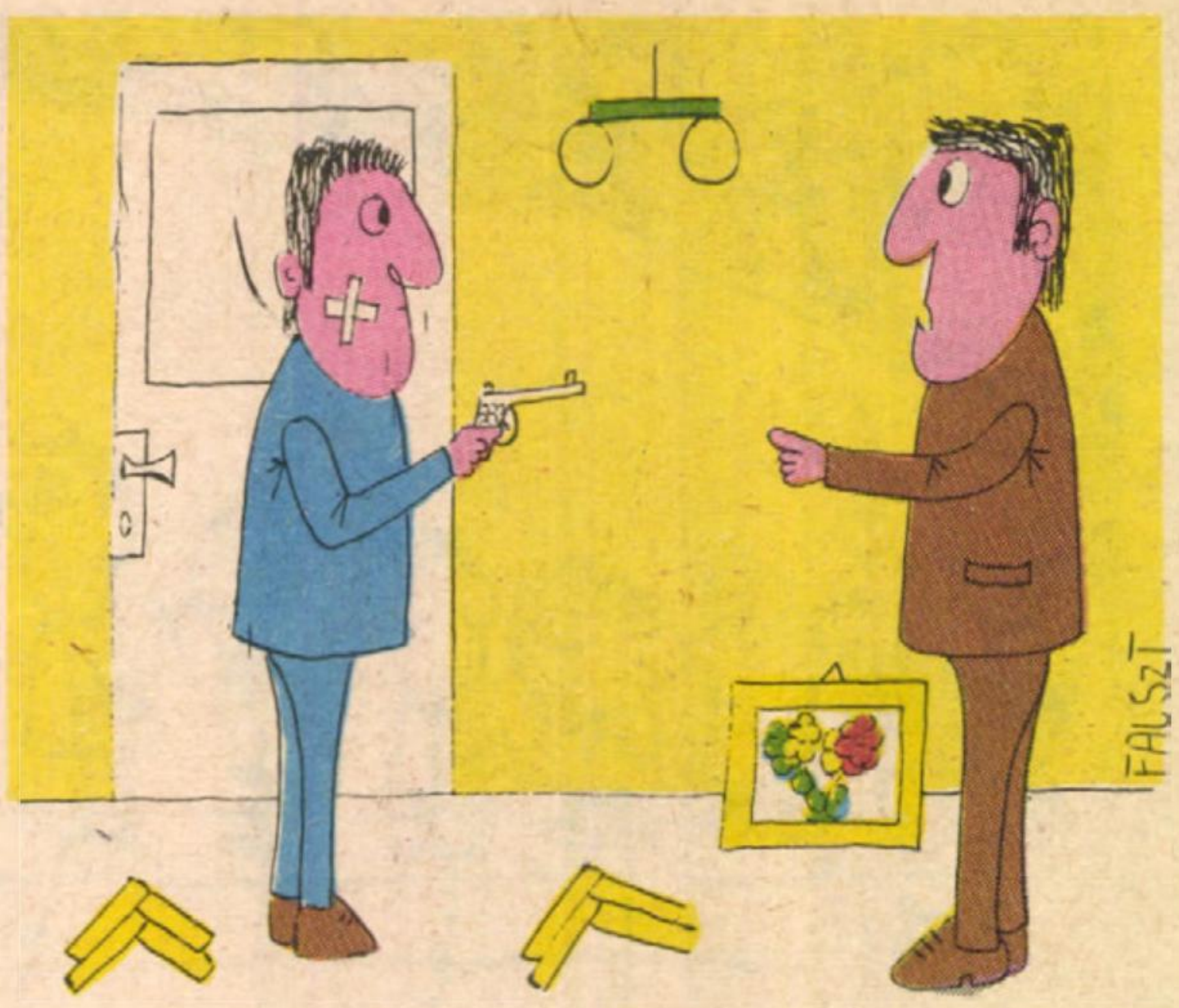

– Maga betörő, vagy csak a szöget jött belőni a falba?

HALÁL ELLEN VAN ORVOSSÁG

Hogy hatvan évem „elszelelt",
elhagytam életem nyarát,
csökönyös kedvvel lepnek el
a latin nevű nyavalyák.

Ajtómon kínos pontosan
naponta csönget a halál,
kiírhatom: „rögtön jövök",
ő mégis mindig rámtalál.

Már untat a sok csöngetés,
de van orvosság erre, – ó hát
oly egyszerű lesz az egész:
kikapcsolom a villanyórát.

Szőnyi Zoltán

MODERN IDŐK

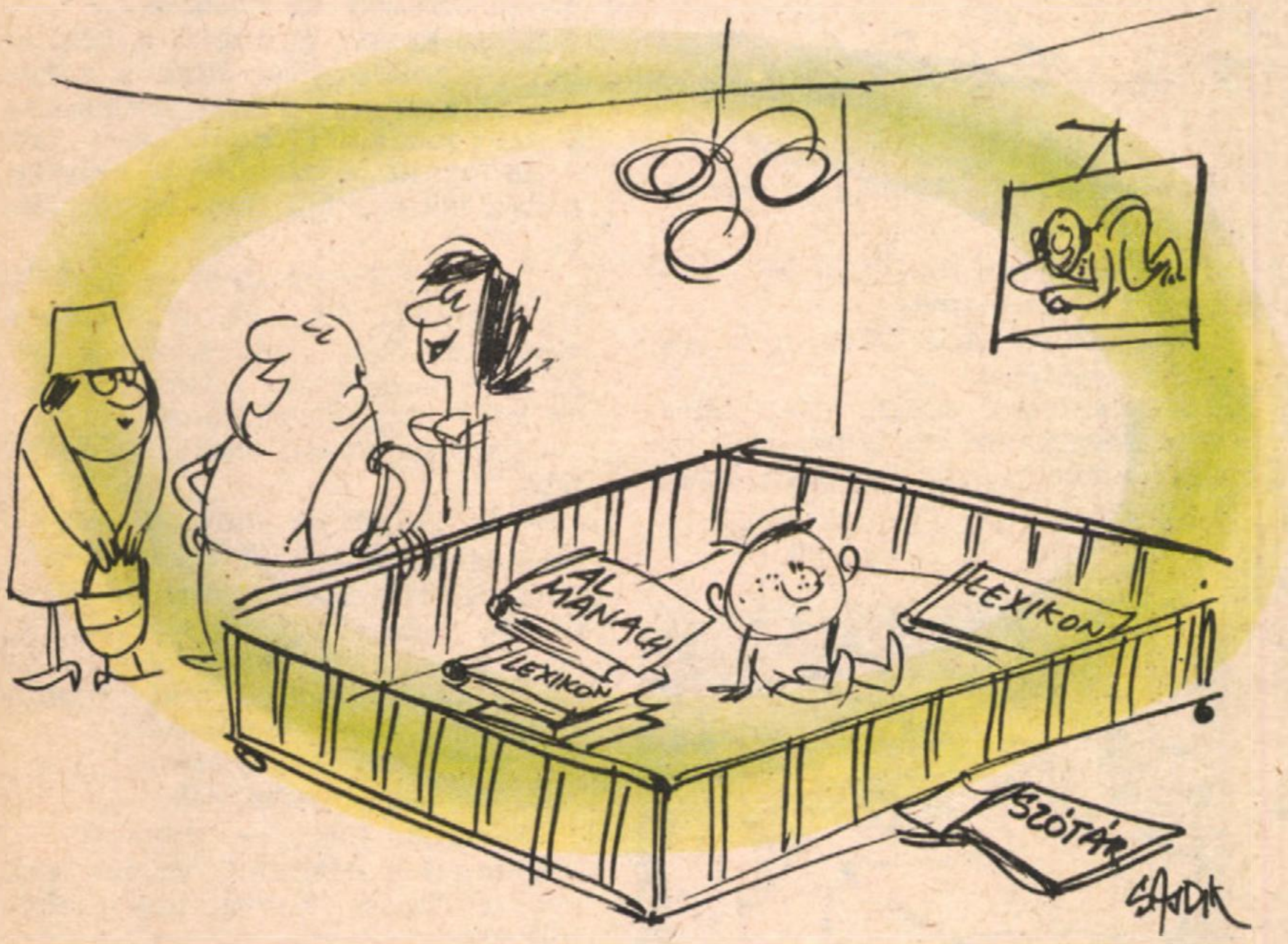

– Vetélkedőre neveljük a gyereket.

FŐ AZ ÓVATOSSÁG!

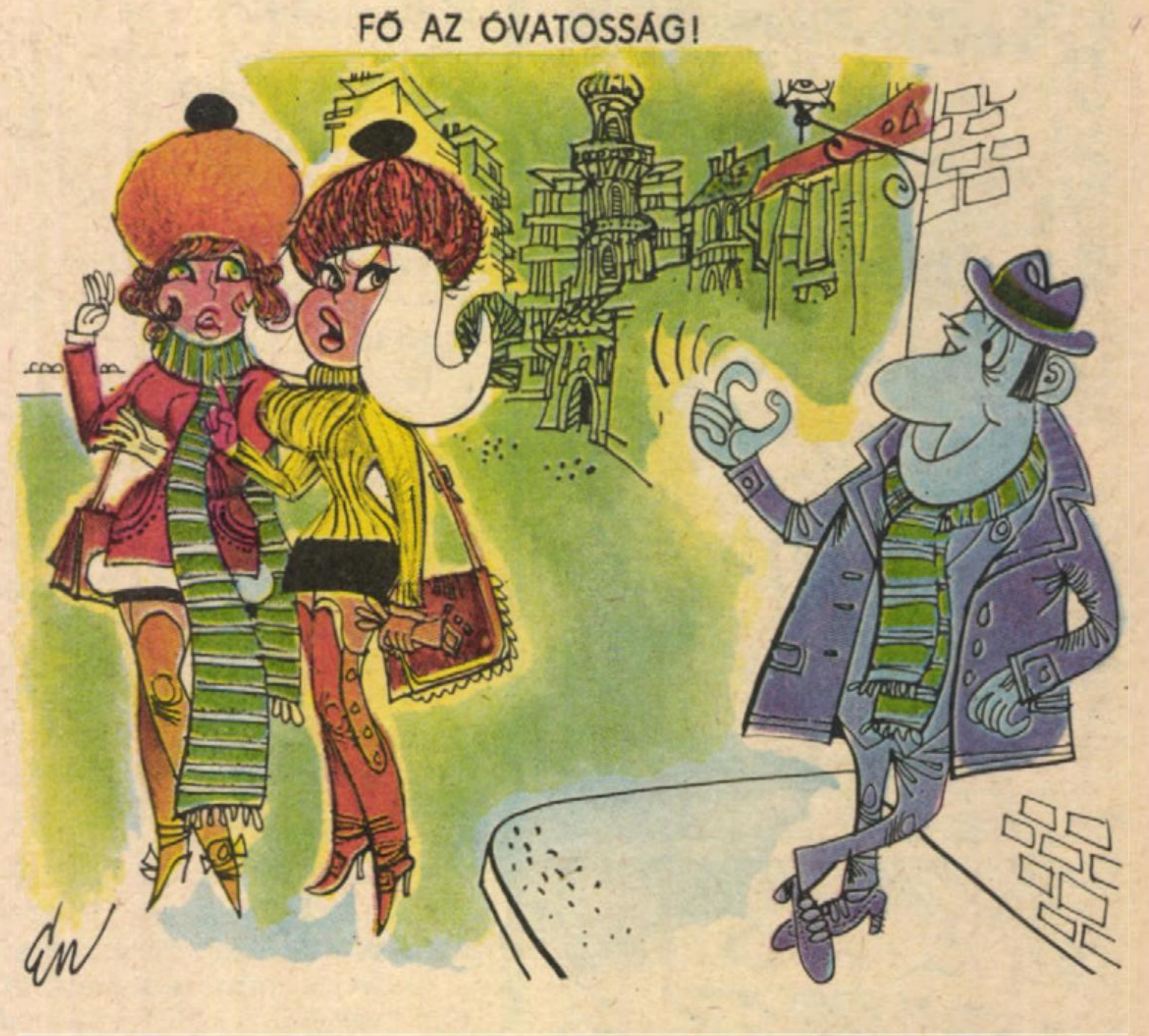

– Vigyázz, ez a munkaügyi előadó dolgozni csábít minket!

KÉNYELMES PRÉMIUMOSZTÁS

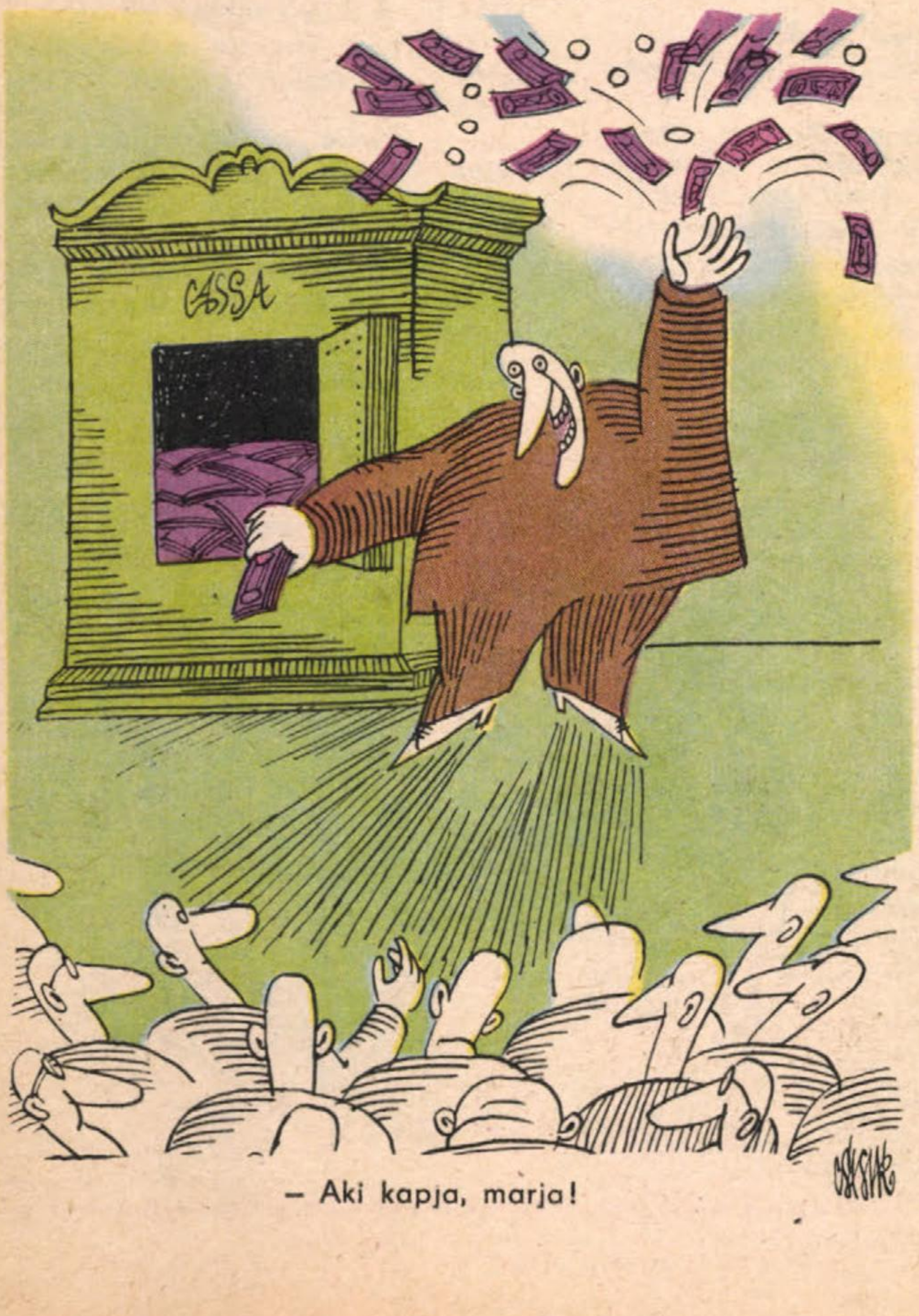

– Aki kapja, marja!

a Hózentráger

Férfitársaim közül még bizonyosan számosan emlékeznek a nadrágtartó hőskorára, amikor ez a kecses valami hiánytalanul teljesítette nemes hivatását. Nem volt önhitt, nem akart feltűnni, szerényen meghúzódott, és tartotta nadrágunkat a kiuzsorázó tőkés társadalom kíméletlen feltételei között csakúgy, mint a szocializmus építésének kezdeti időszakában. Nem volt valami túlságosan bonyolult szerkezet. Két gumírozott, hosszú pántot egy keresztpánttal erősítettek egymáshoz. Hátul volt rajta két lyukas bőrnyelv, elöl volt rajta négy lyukas bőrnyelv. A nadrágunkon pedig volt hat gomb, erre erősítettük a bőrnyelveket és jöhetett bóra, sirokkó, borpincék látogatása, mi leeshettünk a pince lépcsőin, de a nadrágunk soha nem esett le, soha nem tárta fel szűzies testünk gondosan rejtett bájait, mert a hózentráger ellenállt minden csábításnak és minden erőszaknak.

Egyszer azonban beköszöntött az atomkor hajnala és első intézkedése az volt, hogy forradalmasította a hózentrágert. Megjelent az új, haladó nadrágtartó, amelyen már nincs olyan csinos bőrnyelvecske, hanem négy fénylő csat fityeg rajta. A nadrágunkról eltűntek az e célra intézményesített gombok és most a csatok közé fogjuk be a nadrág szélét, de hiába fogjuk be a nadrág szélét, mert a nadrág széle az első sóhajnál kicsúszik és mi egy epileptikus kuszáló mozdulatával kapkodunk utána, nehogy engedelmeskedjen a gravitációs törvénynek és szabadon hagyja a fent említett bájakat, délben 12 órakor a város közepén, vagy éjjel 11 órakor a táncparketten.

Hát ez valami leírhatatlan gyönyörűség. Például: kíséri az ember azt a bizonyos hölgyet és költői lendülettel beszél a tavaszról, a virágillatról, belelihegi a szavakat a nő rózsás fülkagylójába, közben egy hevesebb mozdulatot tesz. Ekkor valami megmozdul a hasa táján, és nadrágja lassan, tragikusan, mint a függöny egy angol királydráma harmadik felvonása után — csúszni kezd. Vége a tavasznak, a virágillatnak, a nőnemű embertárs felajzását célzó pihegő maszlagolásnak, csak egy cél van: benyúlni a kabát alá, bal kézzel tartani a nadrágot, jobb kézzel pedig kapcsolgatni a csatokat, ami elöl aránylag könnyű, de amikor a hátunk közepén babrálunk és közben igyekszünk hülyén mosolyogni, mintha semmi sem történt volna, hát úgy nézünk ki, mint egy aszkéta, aki restelli, hogy vakarózik. És ha mindehhez még a nő, a drága, a gyengéd, kedvesen megjegyzi, hogy: „Mi az, Gyula, viszket?" — akkor végképp nem értem, hogy mi a frásznak kellett nekünk az atomkor hajnala?!

Péterfi Gyula

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT: HOL HIBÁZTÁK EL AZ ÉLETÜKET?

Balázs-Piri Balázs:

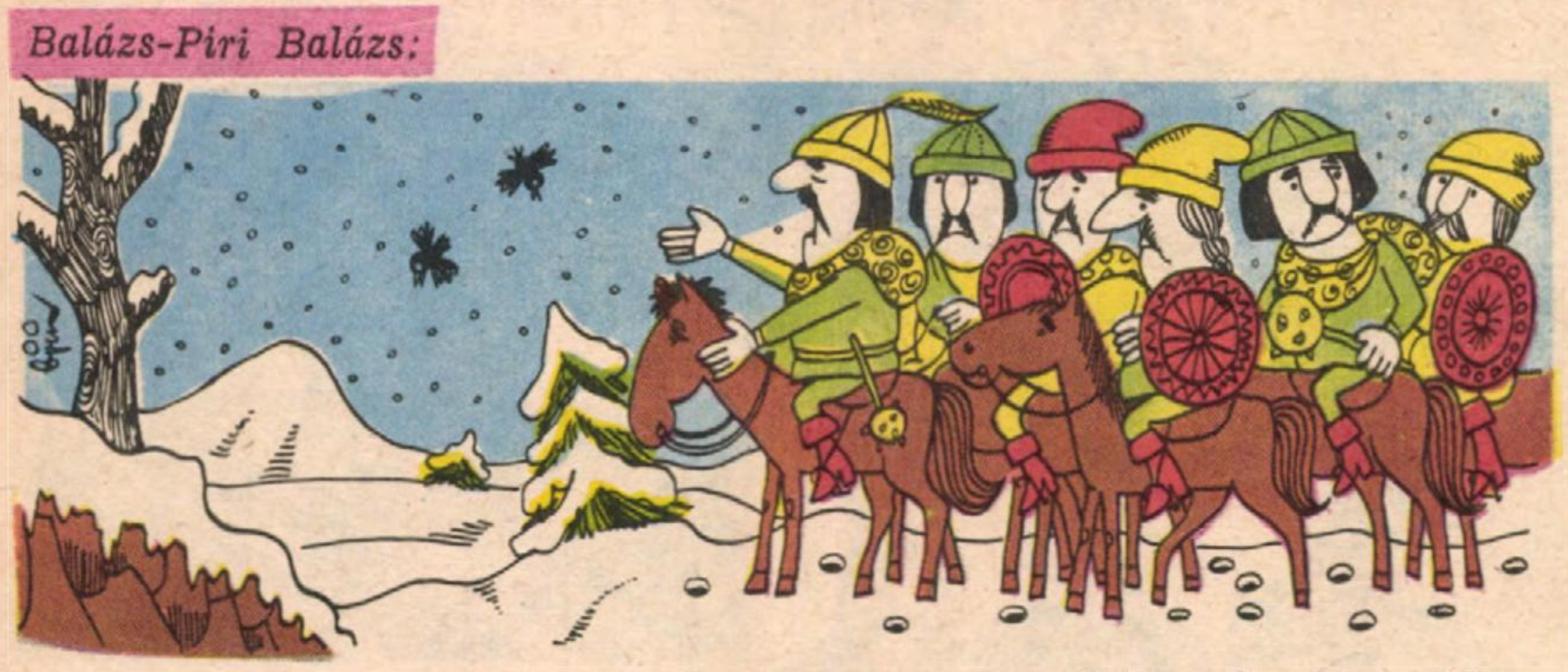

– Amikor nem beszéltem rá Árpádot, hogy menjünk melegebb vidékre...

Hegedűs István:

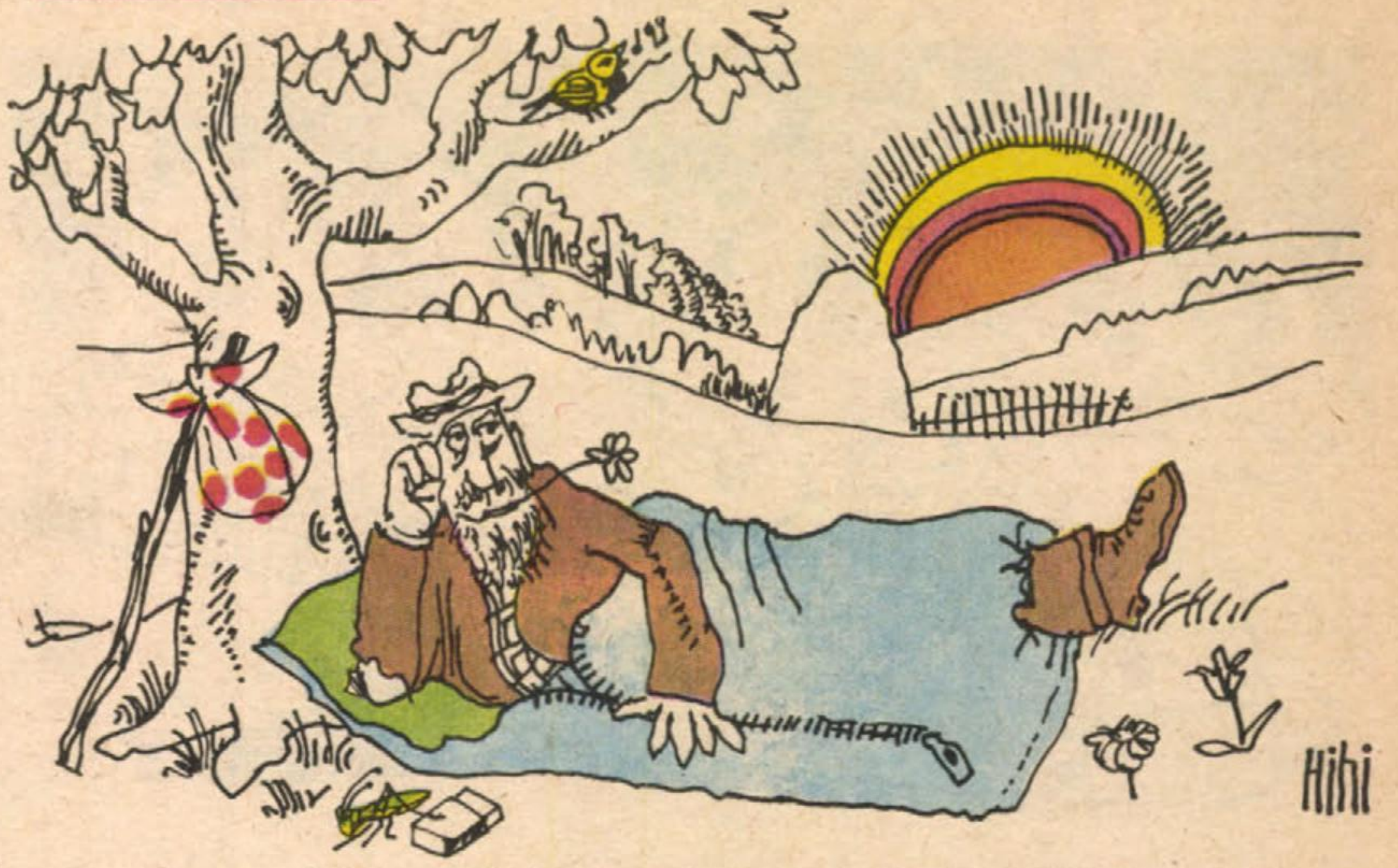

– Akárhogy töröm is a fejem, nem tudok rájönni...

Vasvári Anna:

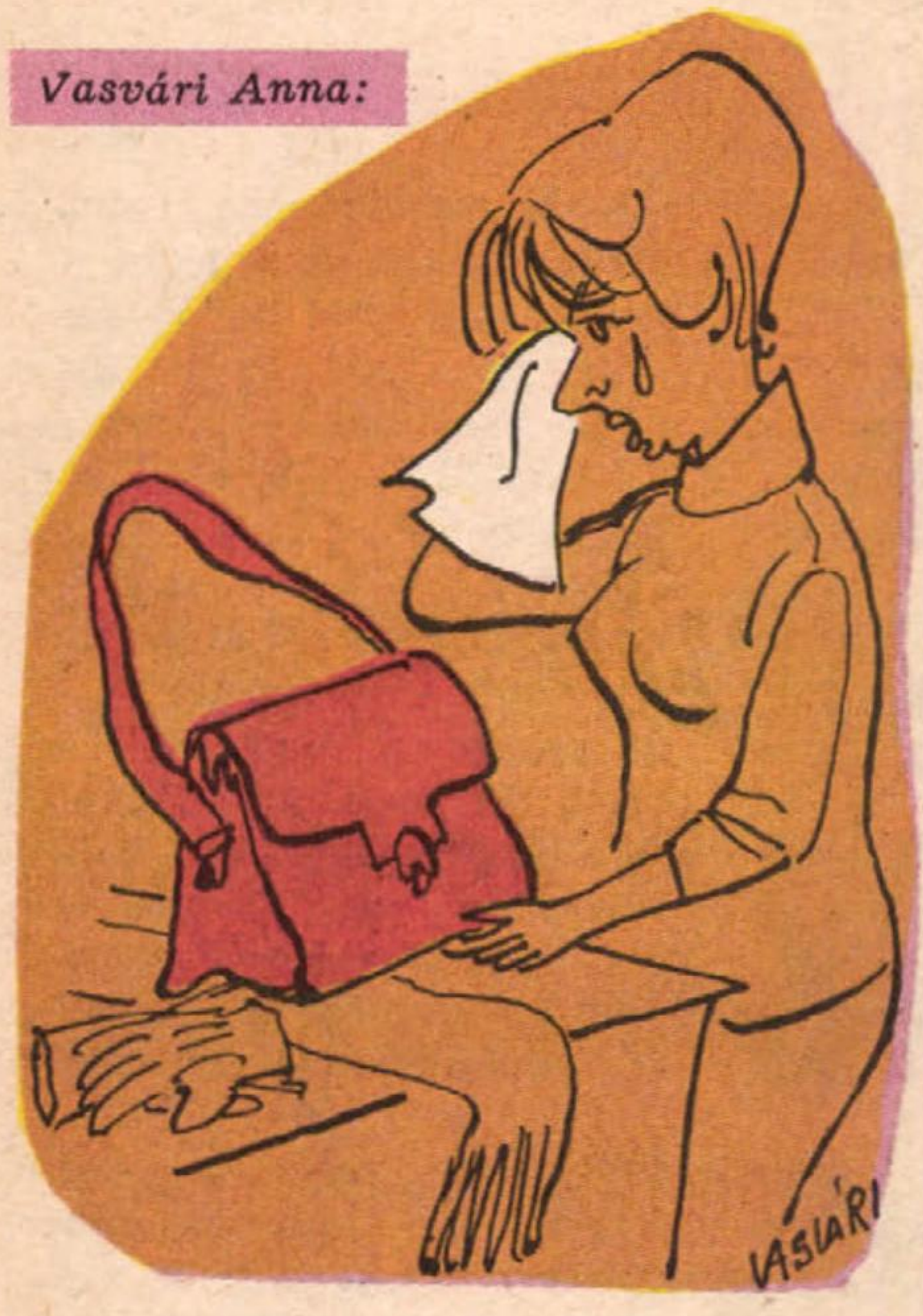

– Mégis a kéket kellett volna megvenni...

Pusztai Pál:

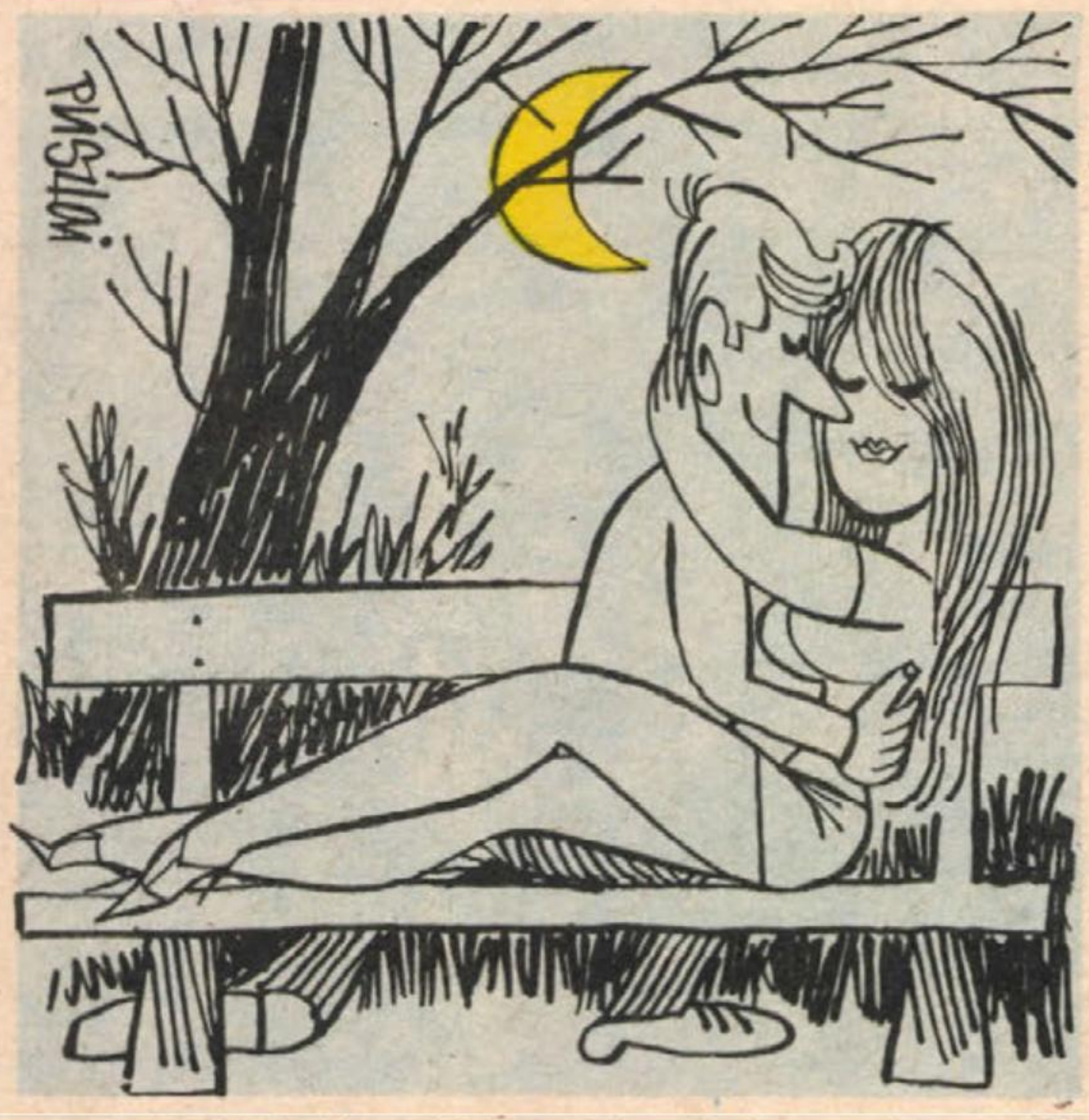

– Sok hiábavalóságra fecséreltem el az ifjúságomat.

Várnai György:

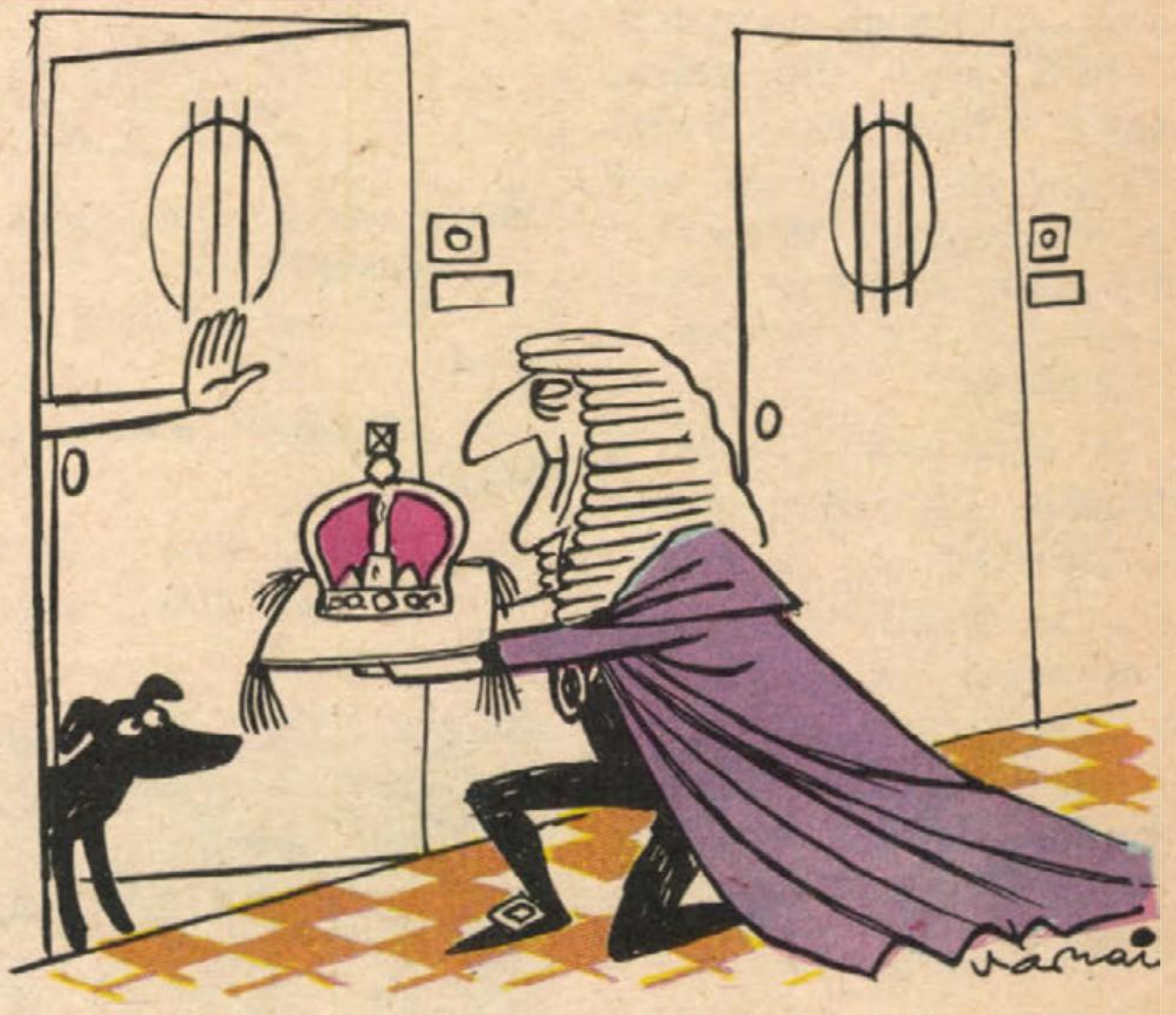

– Amikor felajánlották az angol trónt, de nem fogadtam el...

Szűr-Szabó József:

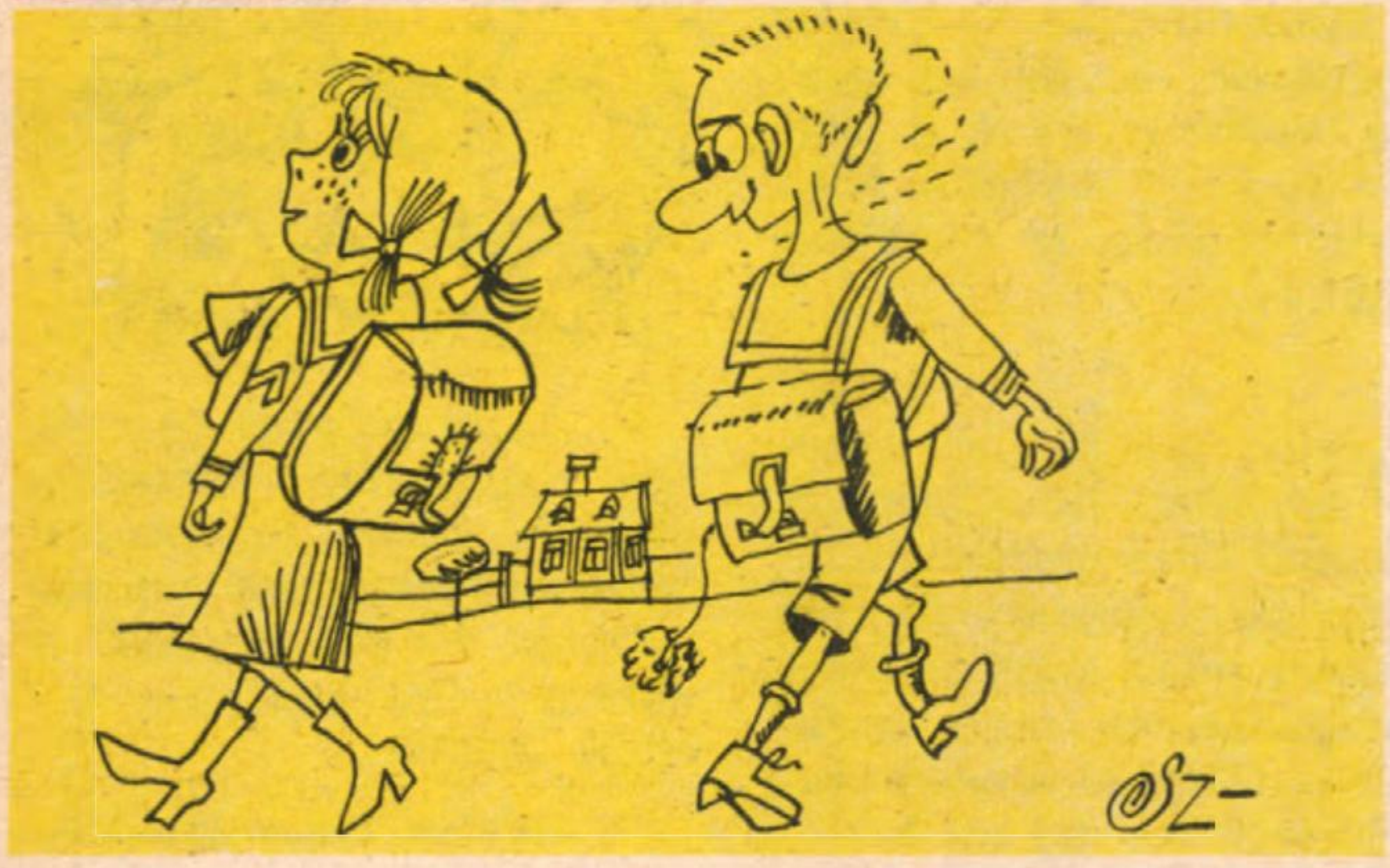

– Amikor először hátranéztem.

Sajdik Ferenc:

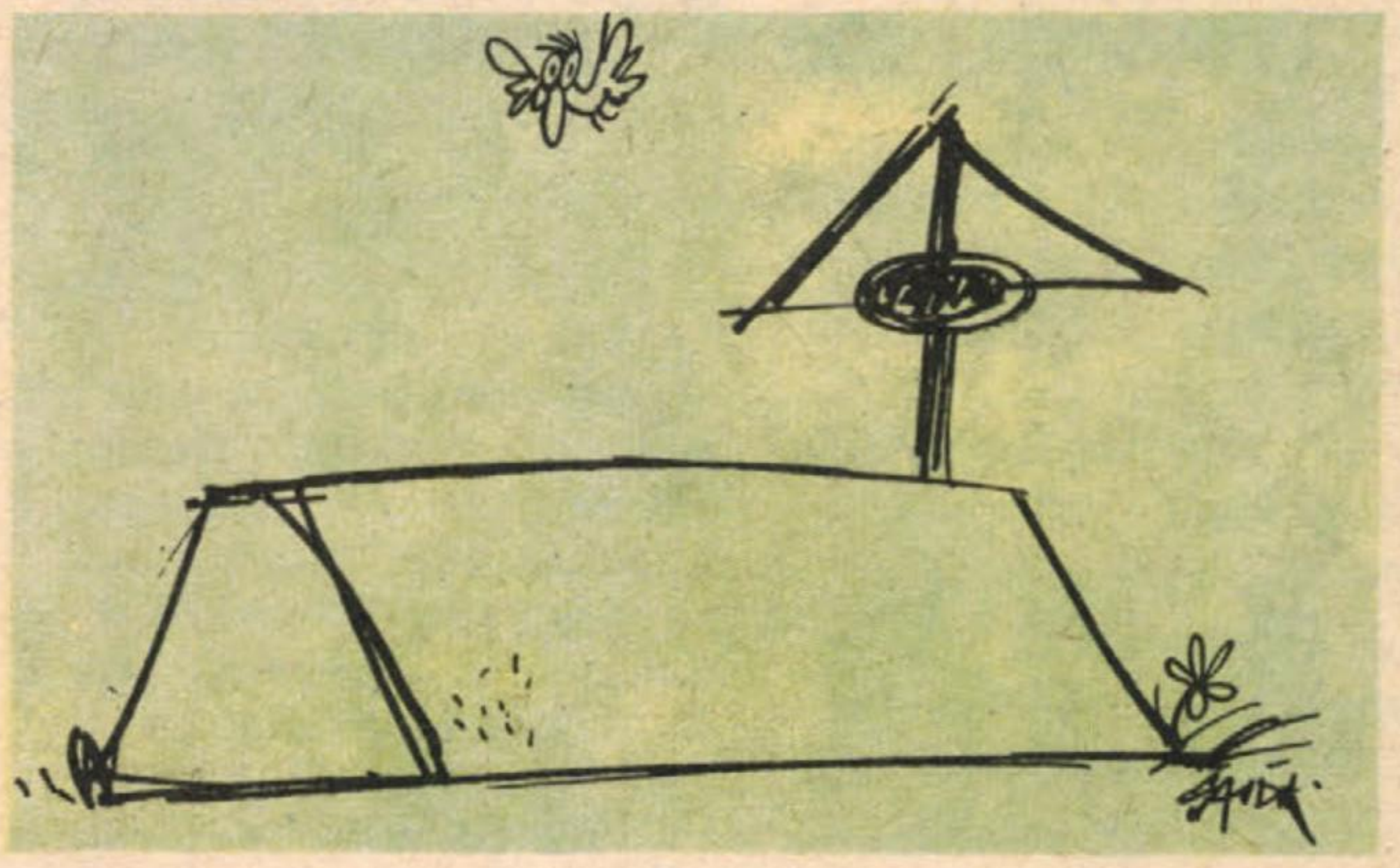

– A végén...

Császár Tamás:

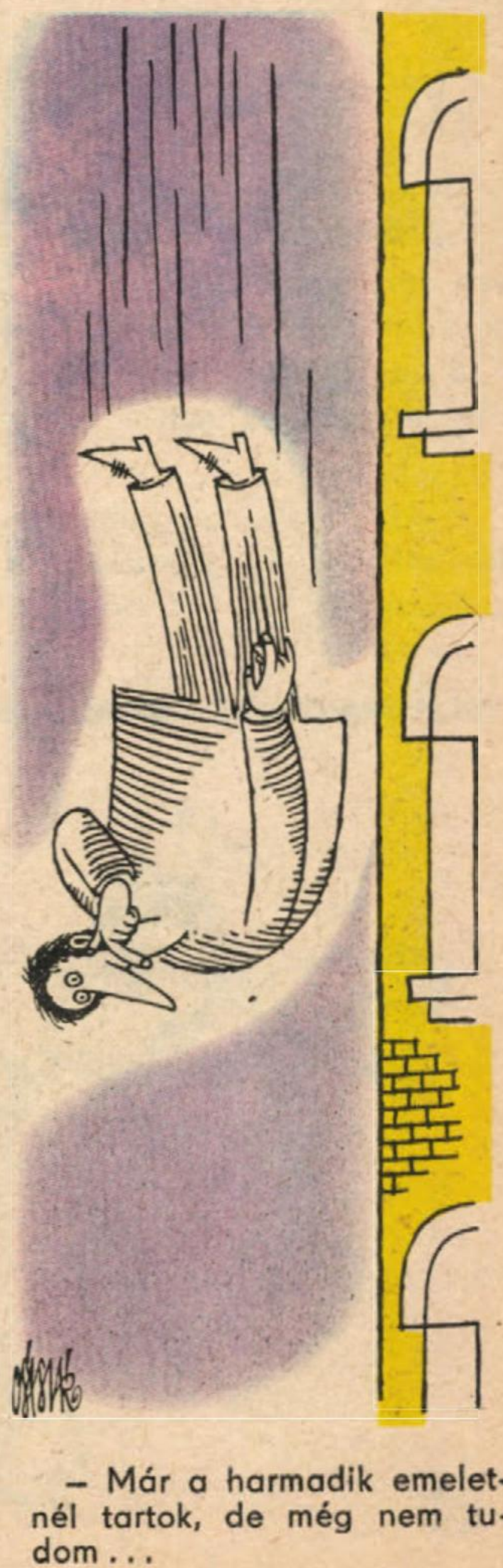

– Már a harmadik emeletnél tartok, de még nem tudom...

Barát József:

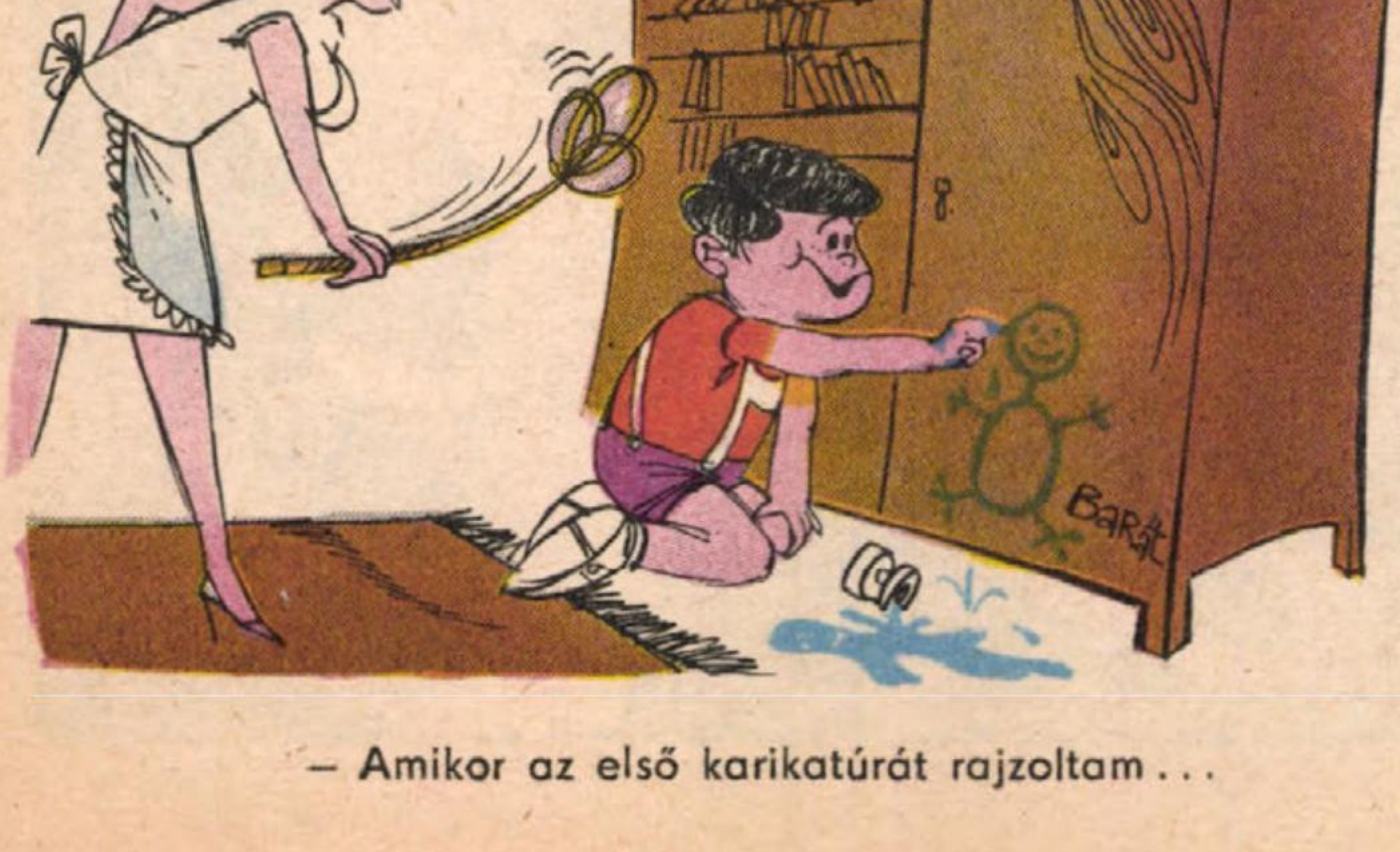

– Amikor az első karikatúrát rajzoltam...

Tót Gyula:

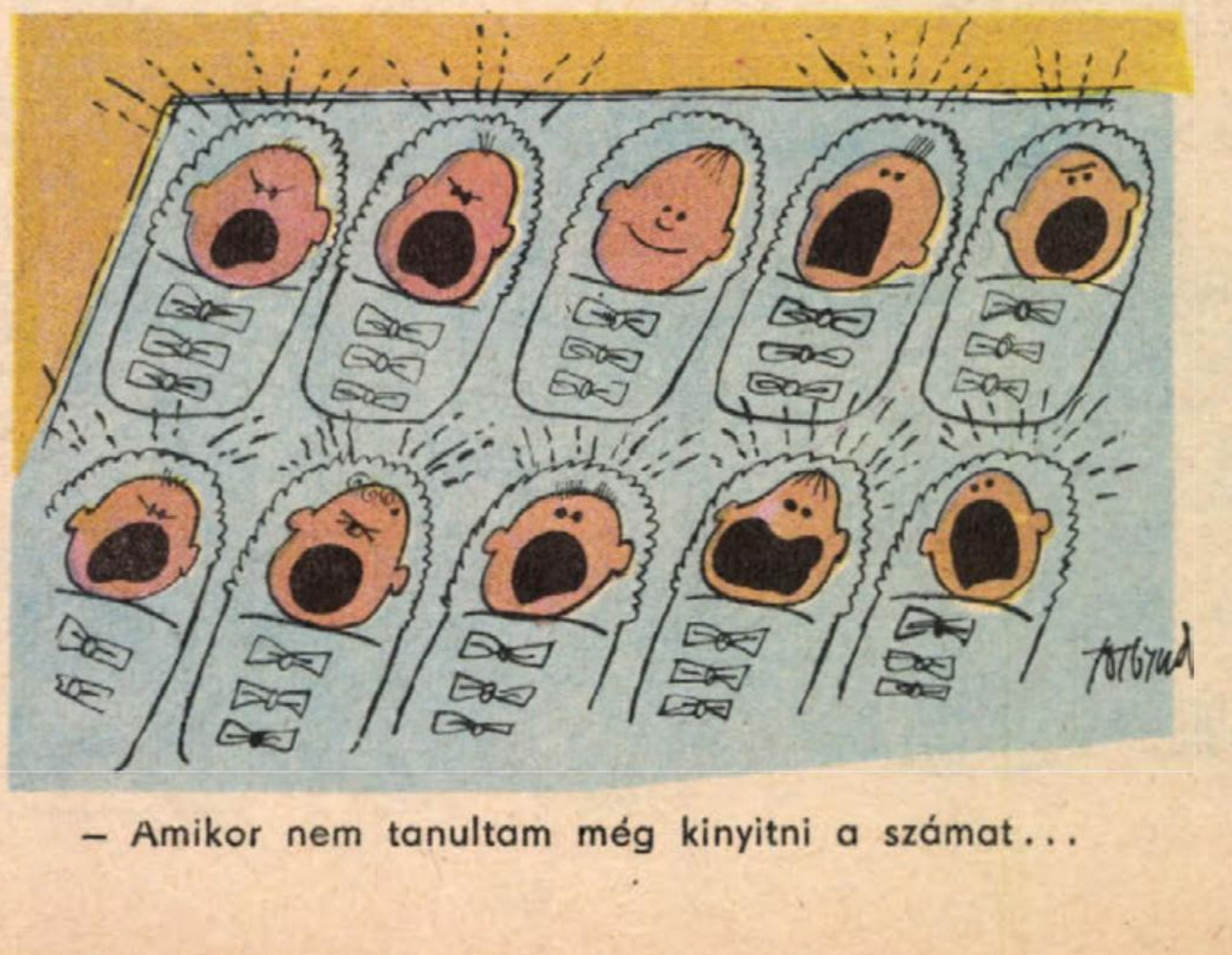

– Amikor nem tanultam még kinyitni a számat...

PANASZOSLEVÉL

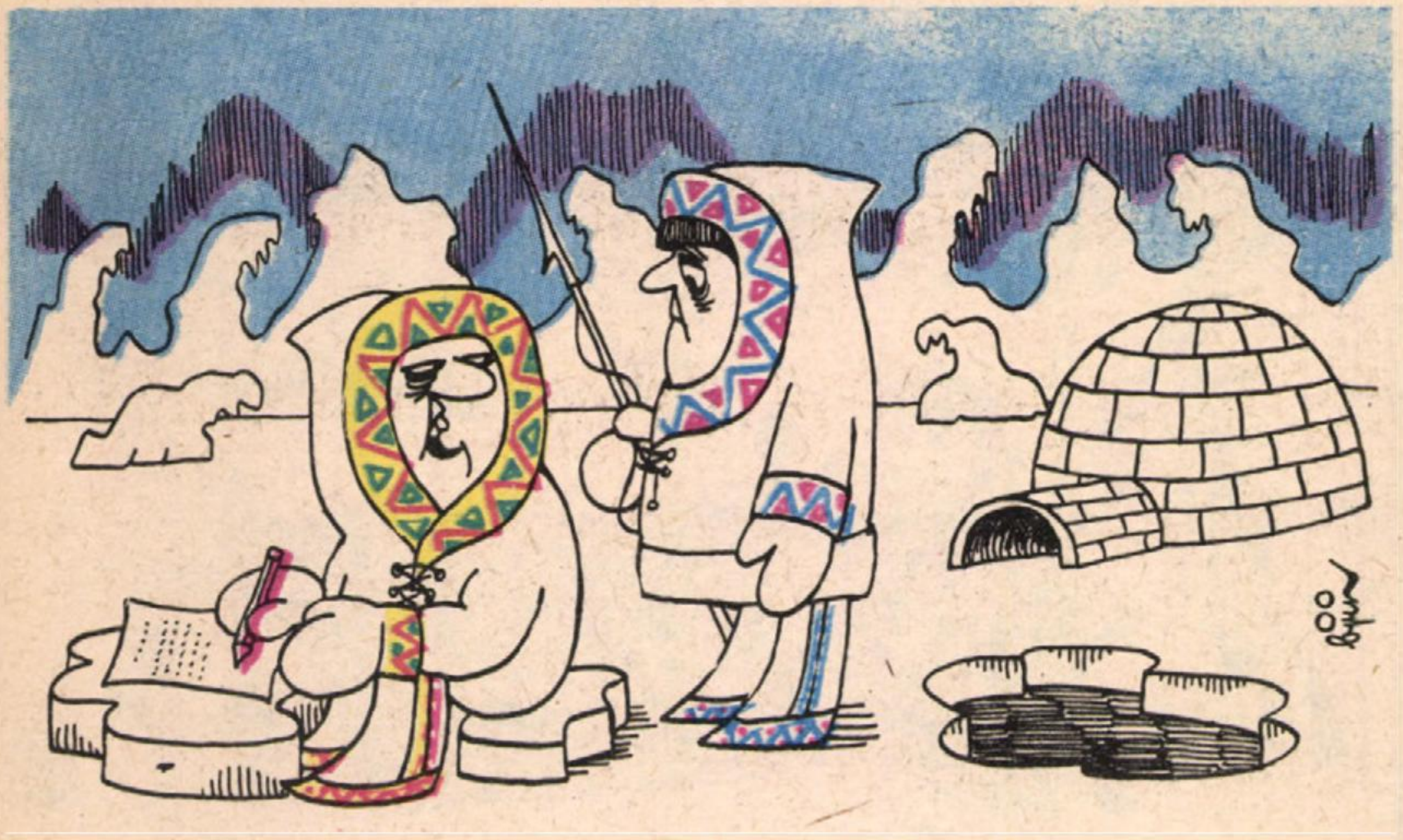

– Beírok az újságnak, hogy az idén megint kevés a fóka . . .

FELEDÉKENY ÜGYFÉL

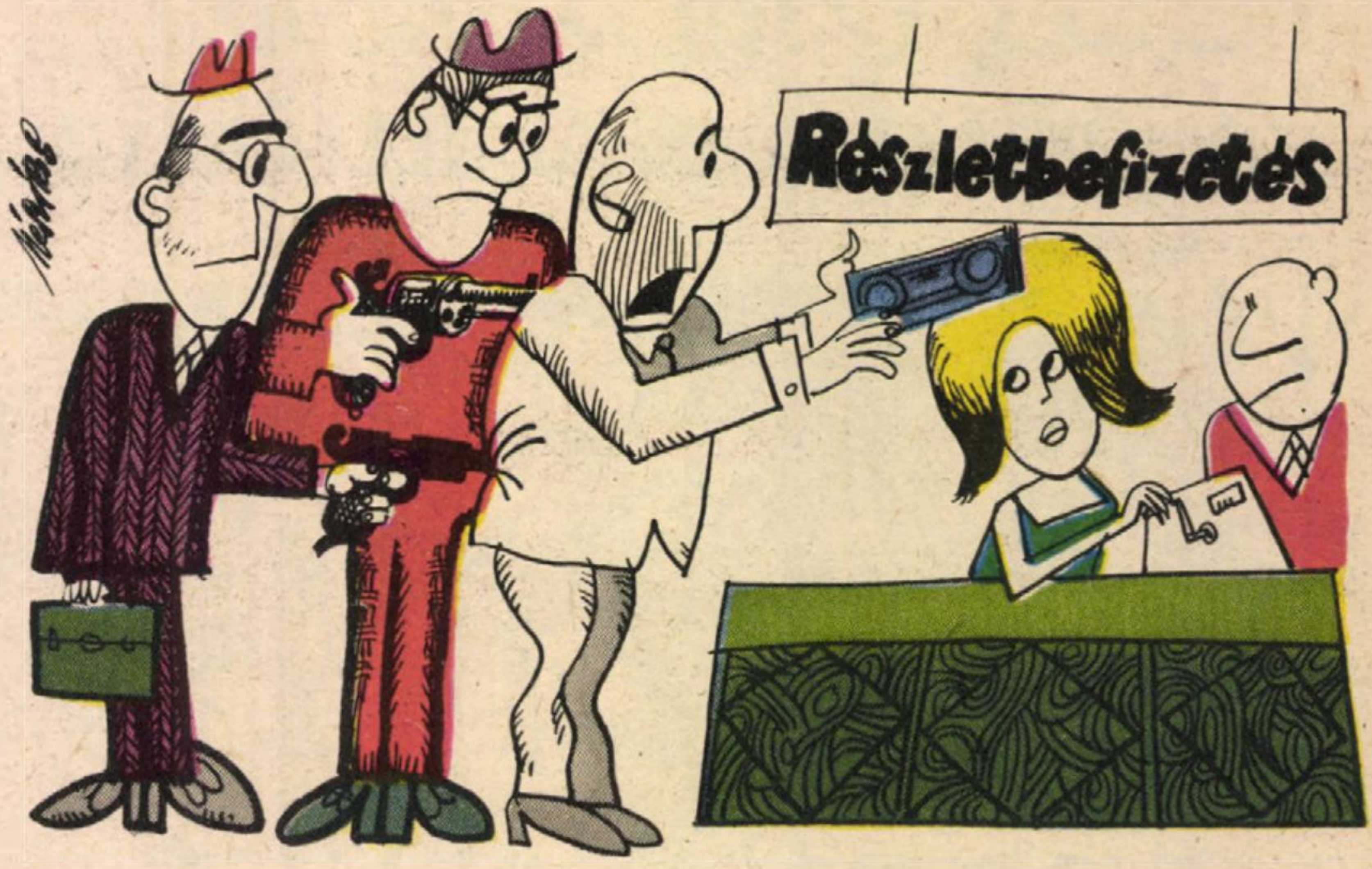

– Megint megtaláltak a kezeseim!

CSIPETNYI SHOW

Ingmar Bergmann világhírű svéd filmrendező egyik filmjének Ingrid Thulin svéd színésznő lett a főszereplője. Mikor befejeződött a forgatás, megkérdezte egy újságíró a művésznőt:

— Nem volt kimerítő a munka egy ilyen neves rendezővel?

Mire Thulin szemrebbenés nélkül válaszolta:

— Nem, a Bergmann-filmekben nem is lehet elfáradni — hisz' majdnem az egész ágyban játszódik...

Danny Kaye amerikai filmkomikus nemrégiben tért vissza New Yorkba európai körútjáról, s első televíziós interjújában mesélte el ezt a viccet:

— Egy félelmetes gengszter meghal és jelentkezik a pokolban. A kis ördögfióka, aki az eloszobaban ül, megkérdi tőle:

— Nem óhajt helyet foglalni?

A gengszter lemondóan legyint:

— Ugyan, öcsi, köszönöm, hiszen ültem egész életemben...

Olaszországban Gina Lollobrigida és Sophia Loren a legjobban fizetett filmsztárok. Mikor Marcello Mastroianni még kezdő filmszínész volt, megkérdezték tőle, nem érzi sértőnek, hogy ugyanazért a filmért Sophia Loren másfél millió dollárt kap. Mastroianni pedig csak százötvenezret.

A riportereknek Mastroianni a helyzetet így magyarázta:

— Ez tulajdonképpen rendben is van, hiszen kebleim még nem a legtökéletesebbek...

*

Társaságban sztárokról és színésznőkről beszélgettek. Mikor már mindenki elmondotta véleményét a témáról, csendesen megszólalt Sir Laurence Olivier:

— Régebben minden színésznő megkísérelte megfogni a szerencse lábát, hogy sztár lehessen. Ma pedig a sztárok kísérlik meg, hogy színésznőknek lehessen nevezni őket.

A minap Párizsban tanulmánykötet jelent meg a vígjáték francia mestereiről. Egy méregbe mártott tollú francia kritikus így kezdte a könyvben szereplő szerzők közül Victorien Sardouról írott kritikáját:

„Született 1831. szeptember 7-én. Ez volt az egyetlen eredeti dolog életében, minden más ötletét kortársaitól lopta..."

Párizsi látogatása idején egy újságíró megkérdezte John Steinbecket, a nemrégiben elhunyt Nobel-díjas amerikai írót, hogy milyen Amerikában az írók társadalmi helyzete:

— Összehasonlíthatatlanul rosszabb, mint például a filmszínészeké — felelte Steinbeck —, de az igazság kedvéért be kell vallanom, hogy sokkalta jobb, mint például az idomított fókáké...

*

Orson Welles, a neves amerikai filmszínész és rendező Olaszországban fejezte be legújabb filmjét. Valami miatt nagyon megharagudhatott, mert hazatérése előtt, a londoni repülőtéren így fakadt ki:

— Olaszországban mindenki színész, mégpedig — kevés kivétellel — jó színész is. Csak az a baj, hogy az a néhány rossz a színháznál és a filmnél helyezkedett el...

*

Aldo Fabricit, a kiváló olasz jellemszínészt, aki különösen a kisembereket ábrázolja megértő szeretettel, meghívták egy római főiskolára, ahol professzorok, pszichológusok, tudományos kutatók az öregedés problémáiról tartottak előadásokat. Az elnöklő professzor felkérte Aldo Fabricit, szóljon ő hozzá ehhez a kérdéshez. A művész fölállt az elnöki asztal mögül, s a következő elmélkedését mondotta el.

— Az öregség az az időszak egy férfi életében, amikor már nyugodtan kezdeményezhetünk tudományos beszélgetéseket a nőkkel — és nem lesz viszony belőle...

Révész Tibor gyűjtése

AZ ÜGYESKEDŐ

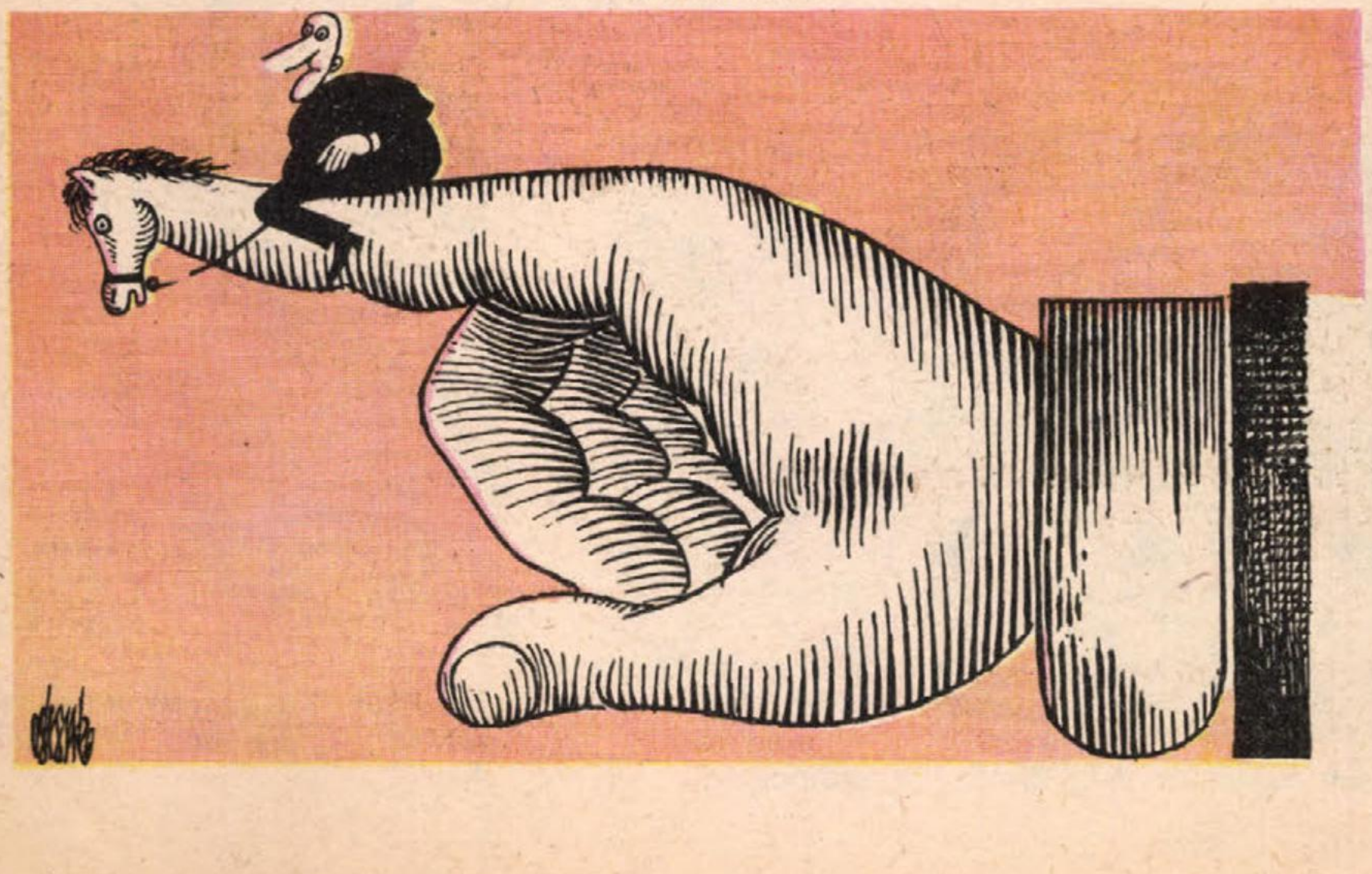

ÓVATOS IFJÚSÁG

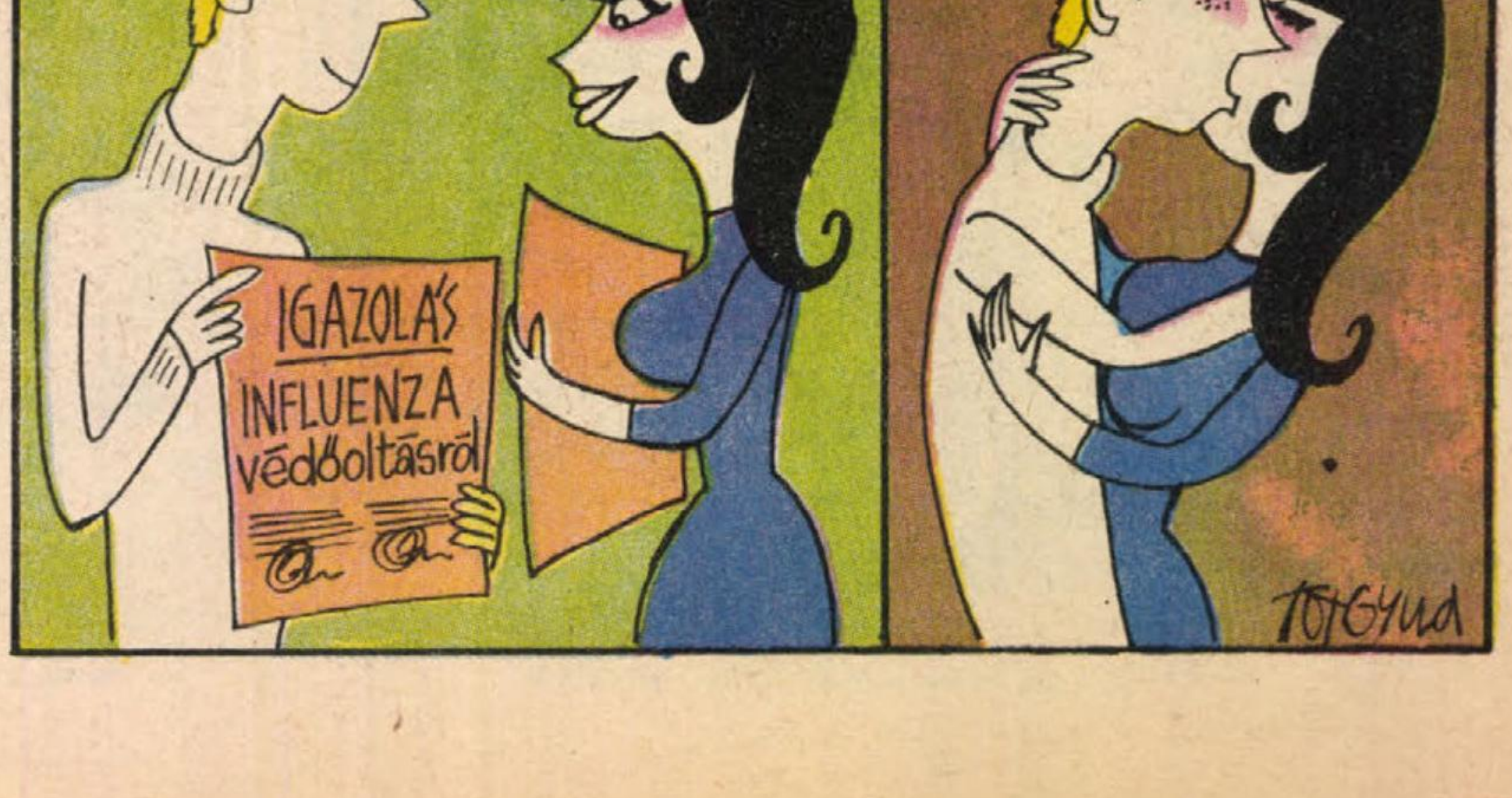

DON JUAN

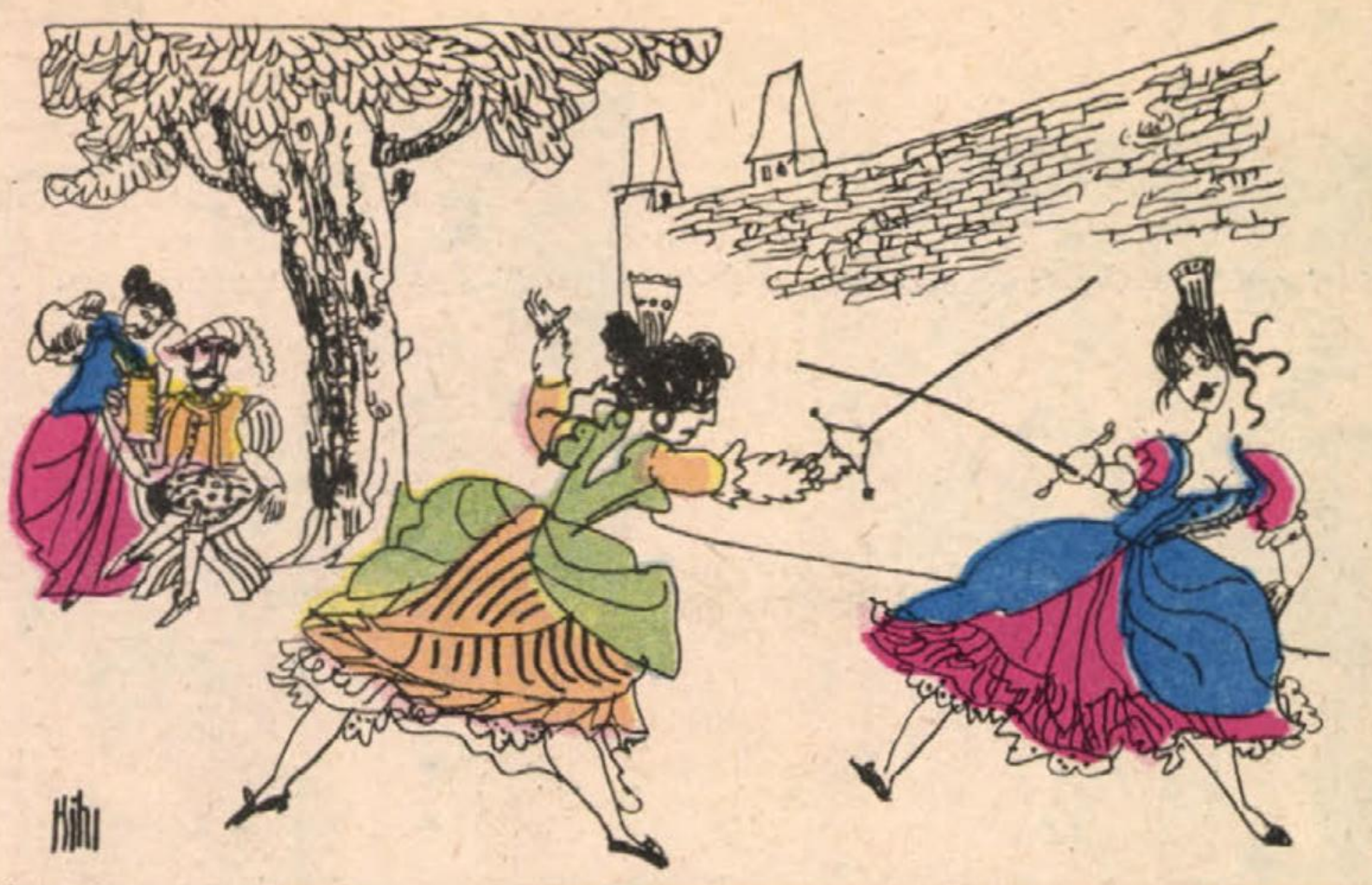

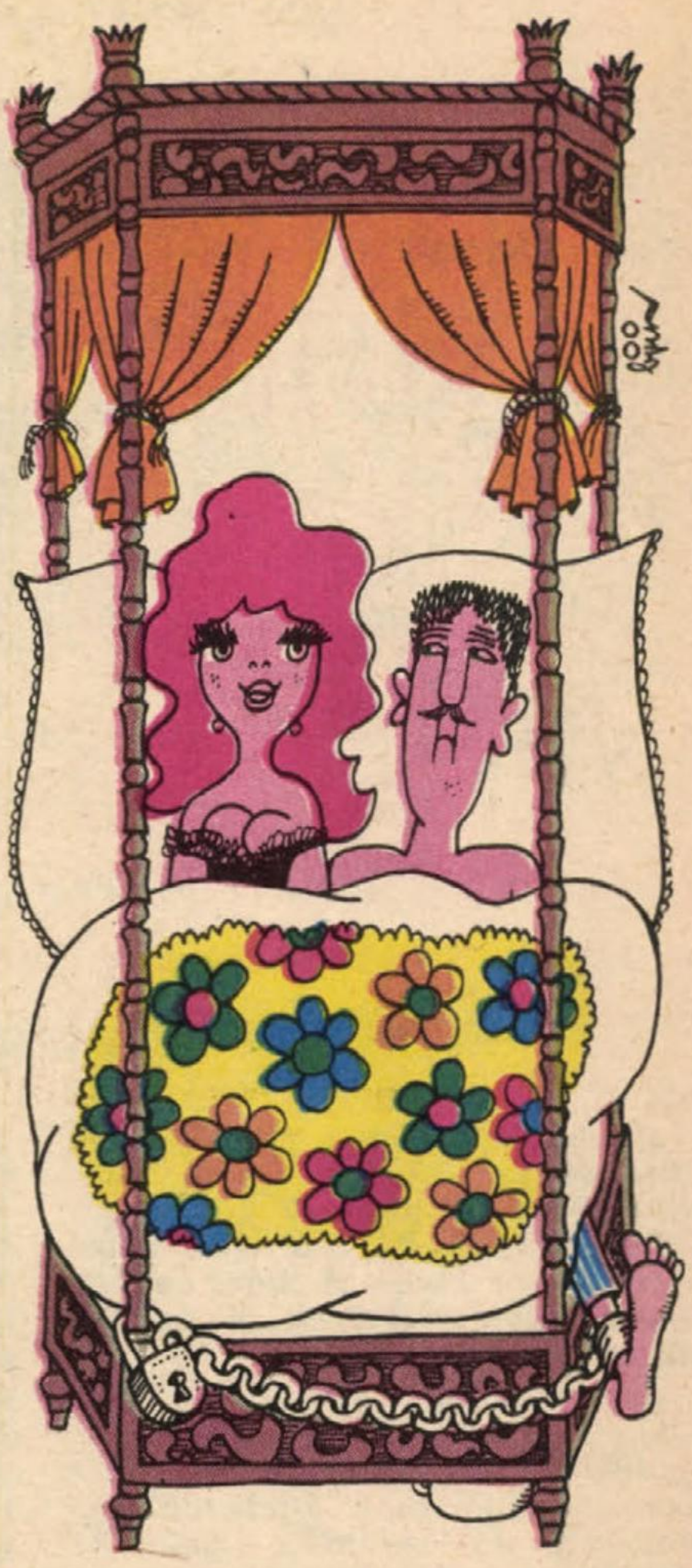

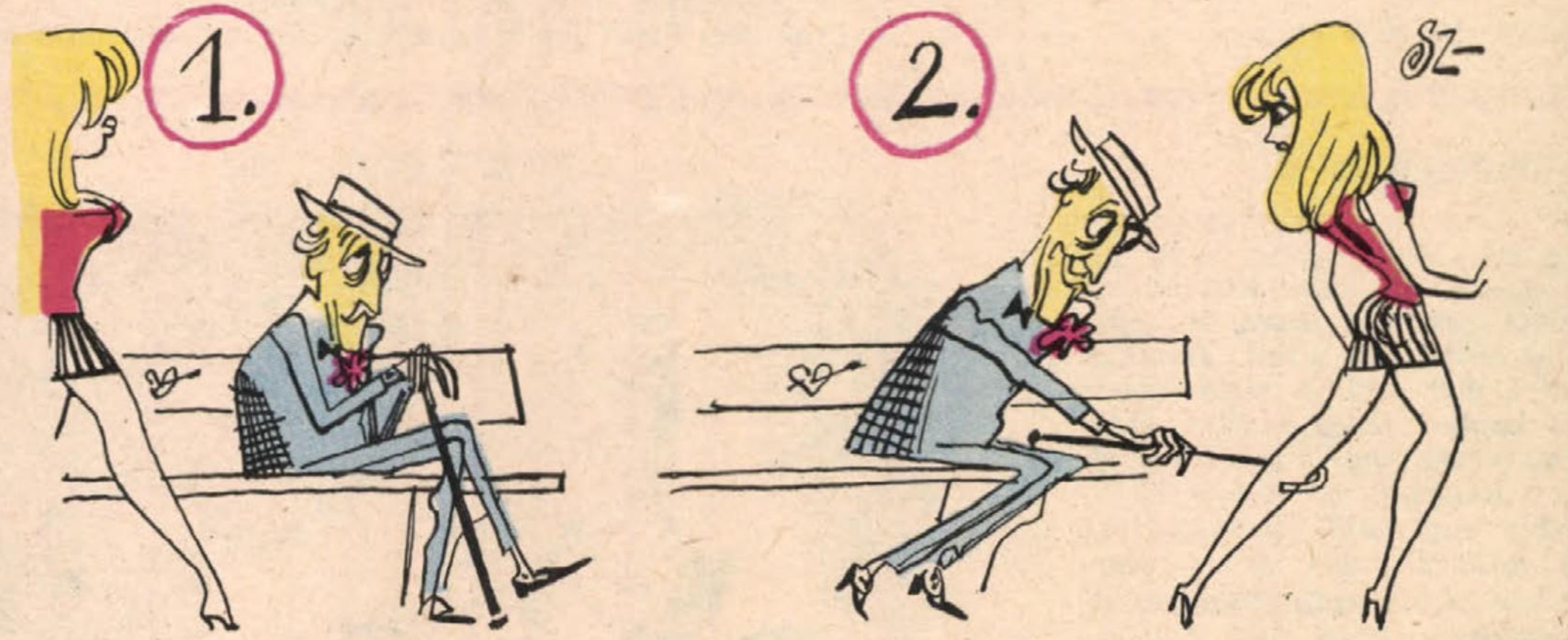

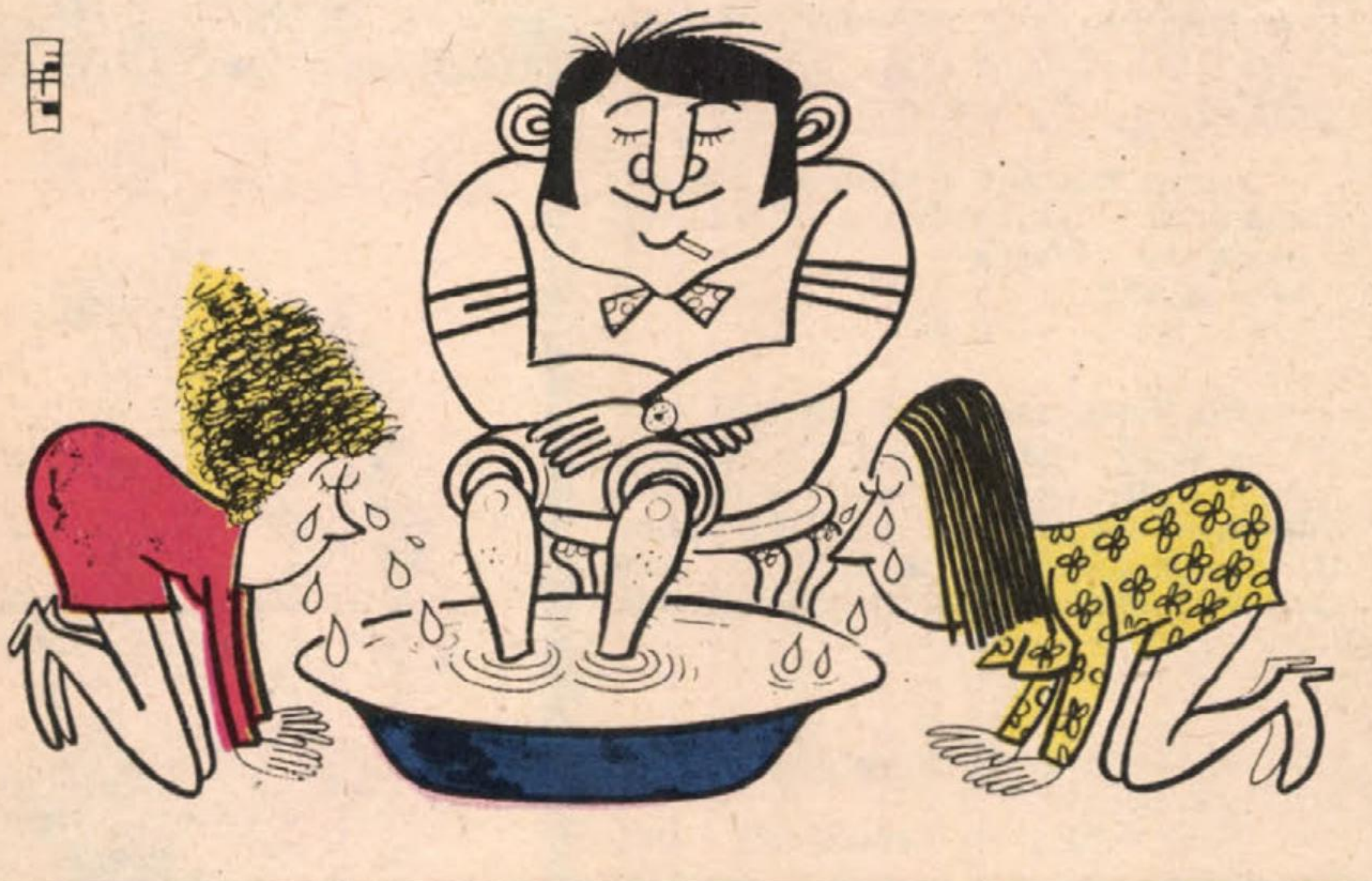

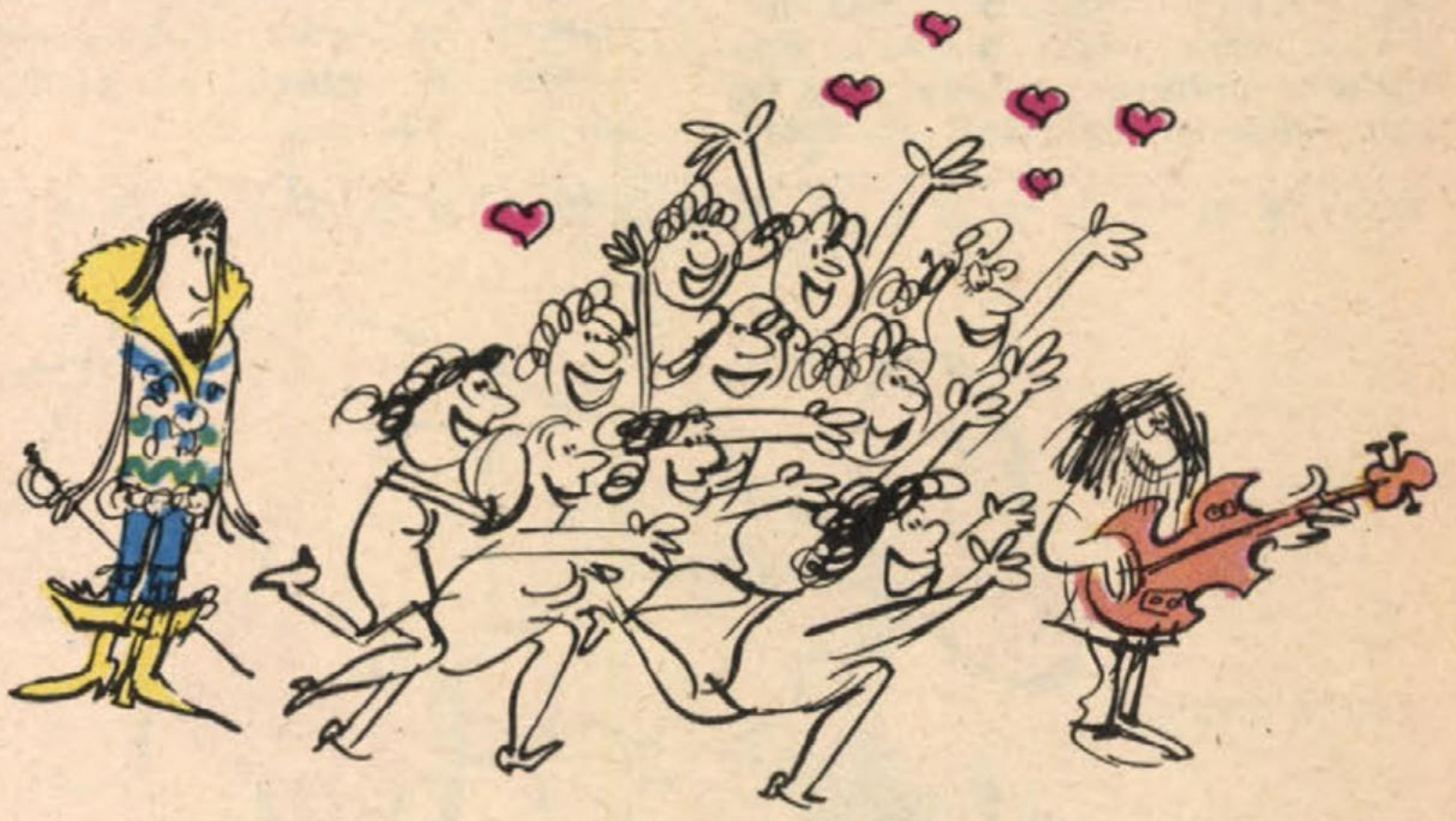

HEGEDŰS,
SZŰR-SZABÓ,
BALÁZS-PIRI,
FÜLÖP,
SAJDIK,
CSÁSZÁR,
PUSZTAI

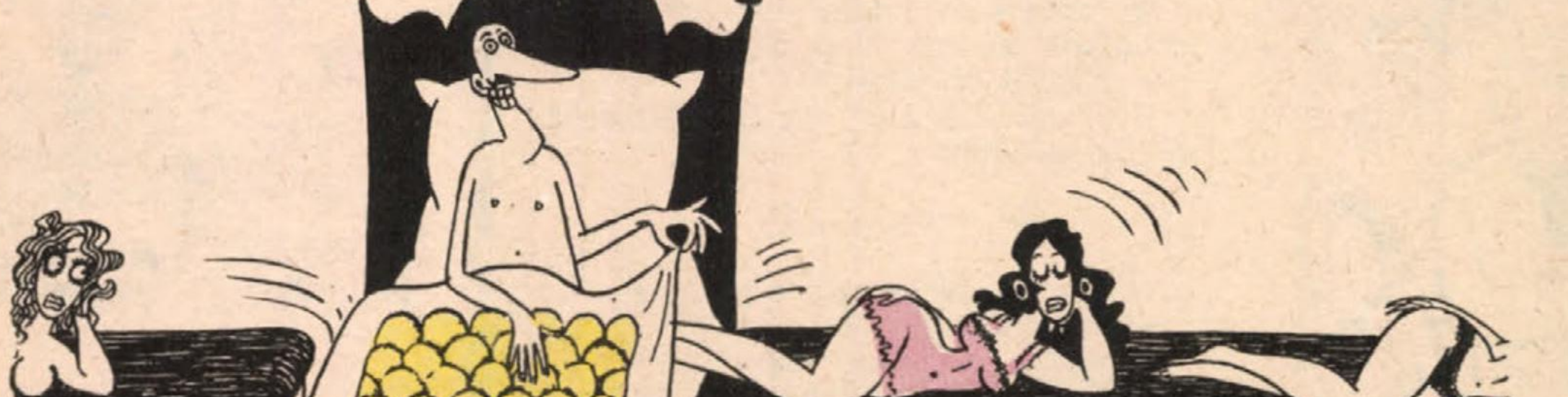

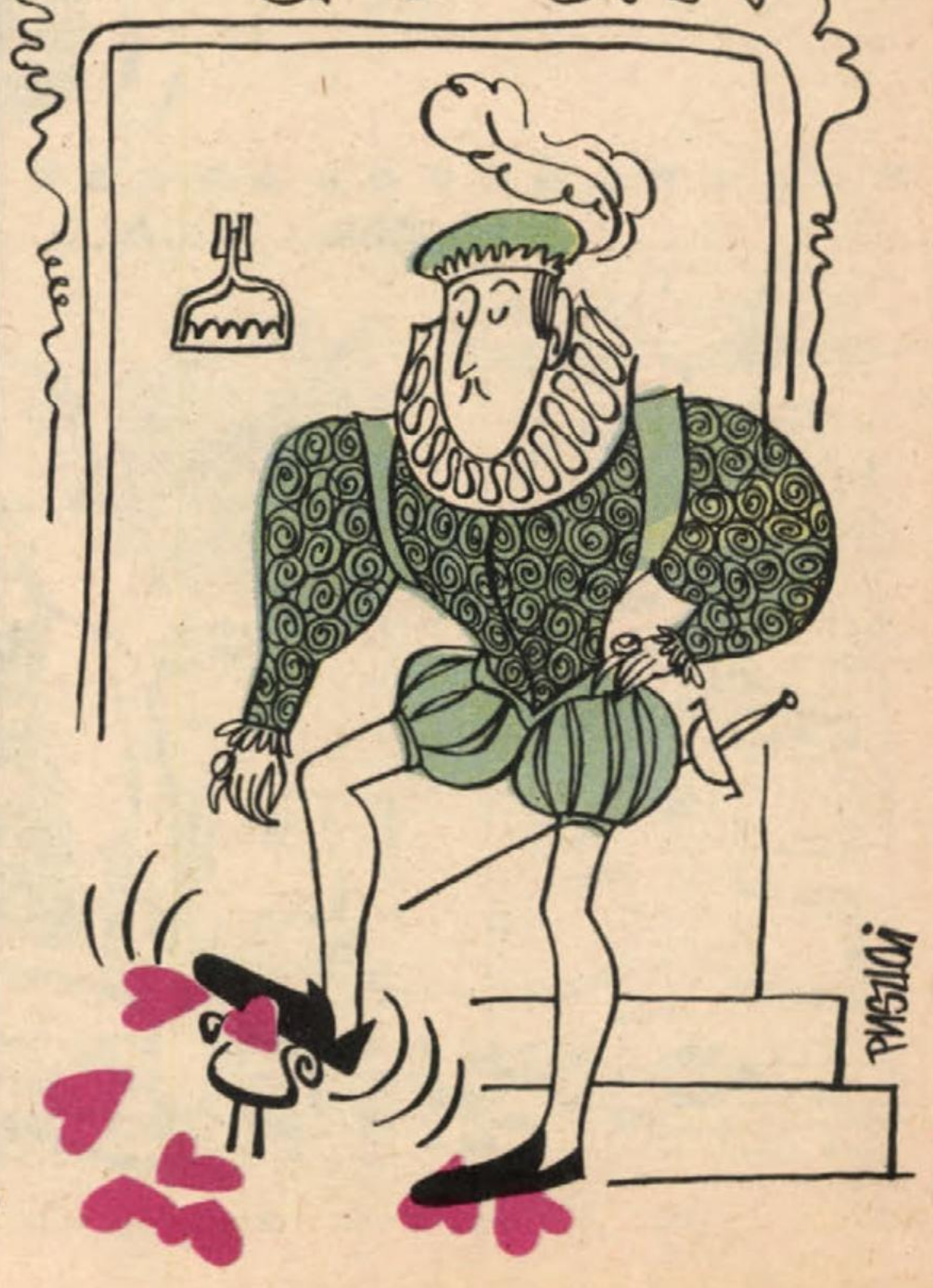

MEGALAKULT AZ MLSZ ÚJ VEZETŐSÉGE

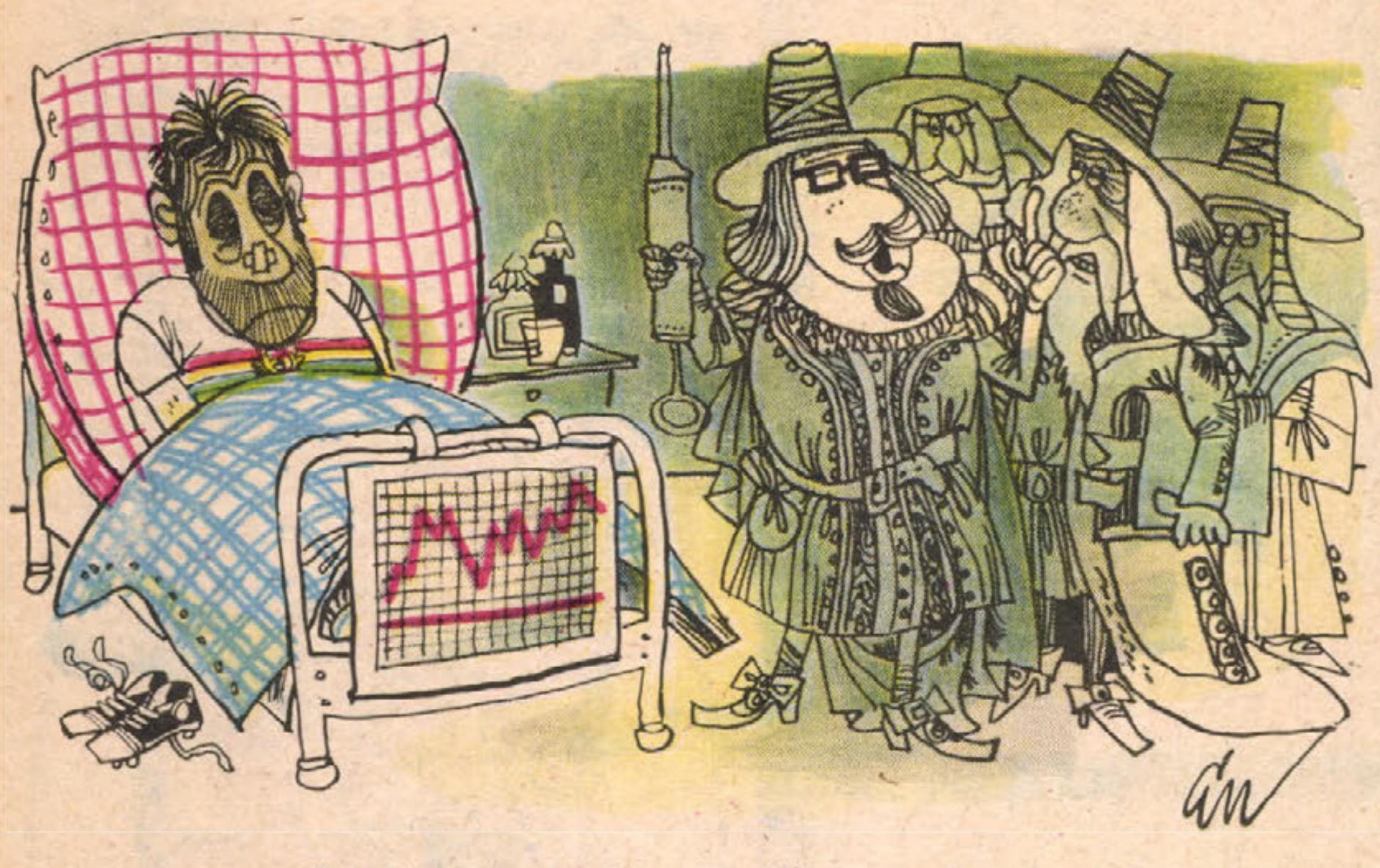

– Azt hiszem, egy kis purgálás nem fog ártani!

GONDOL A JÖVŐJÉRE

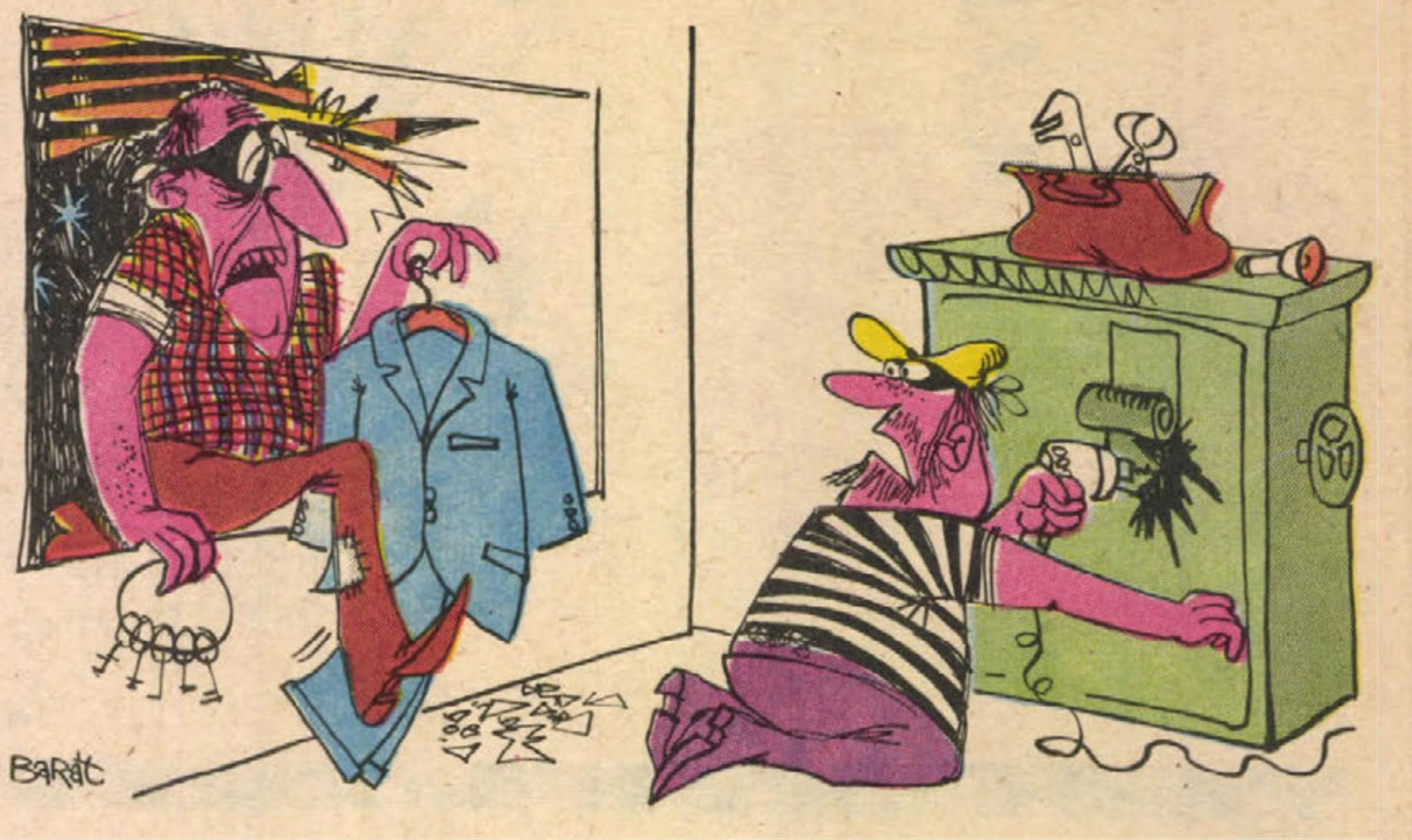

– Az öltönyödet miért hoztad magaddal?
– Csak nem fogok így szerepelni a tévé nyilvánossága előtt?

ŰRKUTATÁS MECÉNÁSOK SEGÍTSÉGÉVEL

Amerikában egyre többen kifogásolják az űrkutatás óriási költségvetését, és egyre többen teszik fel a kérdést, hogy a Hold-séták megérnek-e annyi milliárd dollárt, amikor éppenséggel idelent is lenne helye a pénznek.

Art Buchwald, az ismert szatirikus közíró életrevaló ötlettel szolgál az illetékesek részére. Mivel a milliomosok általában hiú emberek és különféle alapítványokkal szeretik megörökíteni emléküket az utókor számára, Buchwald a következőket ajánlja:

Nevezzék el a világegyetem egyes részeit olyanokról, akik hajlandók erre pénzt áldozni. Egymilliárd dollárért például egy tejutat lehessen valakiről elnevezni. Ha valaki erre a célra csak 100 millió dollárt hajlandó áldozni, akkor elégedjék meg azzal, hogy nevét egy csillagkép viseli. Tízmillió dollárért már egy jó naprendszer legyen kapható erre a célra, százezer dollárért egy állócsillag, ötvenezer dollárért egy bolygó, 25 000 dollárért egy hold (természetes), 10 000 dollárért egy óceán vagy kontinens valamelyik bolygón, de ha valakinek csak 100 dollárja van erre a célra, akkor elégedjék meg azzal, hogy valamelyik Hold-göröngy viseli a nevét. Ilyen módon társadalmi erőből lehetne felkutatni az egész világegyetemet.

(Igen, de minek? — kérdezhetnék erre Pesten.)

A TÜRELEM RÓZSÁT TEREM

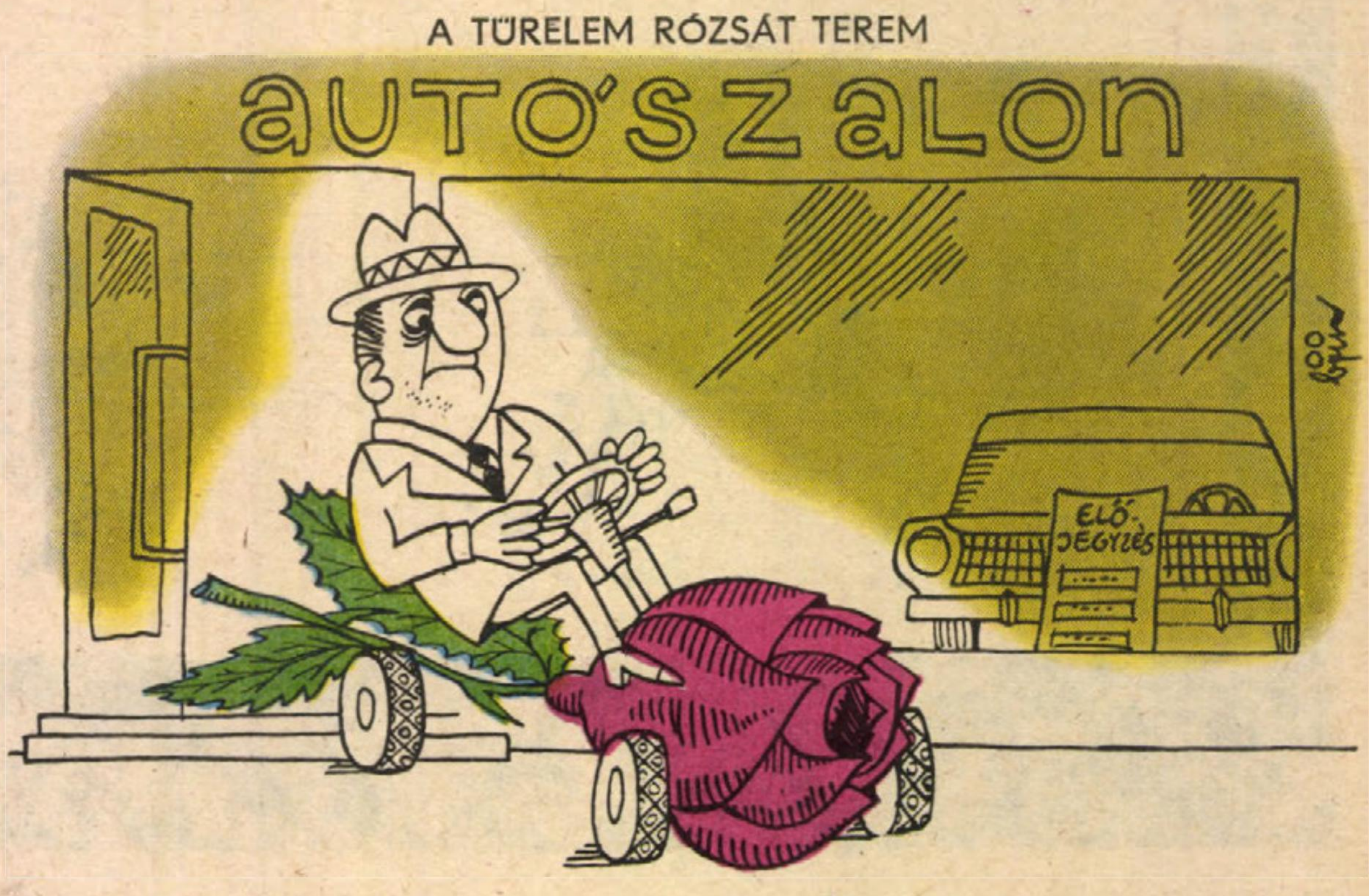

NAGY CSONT

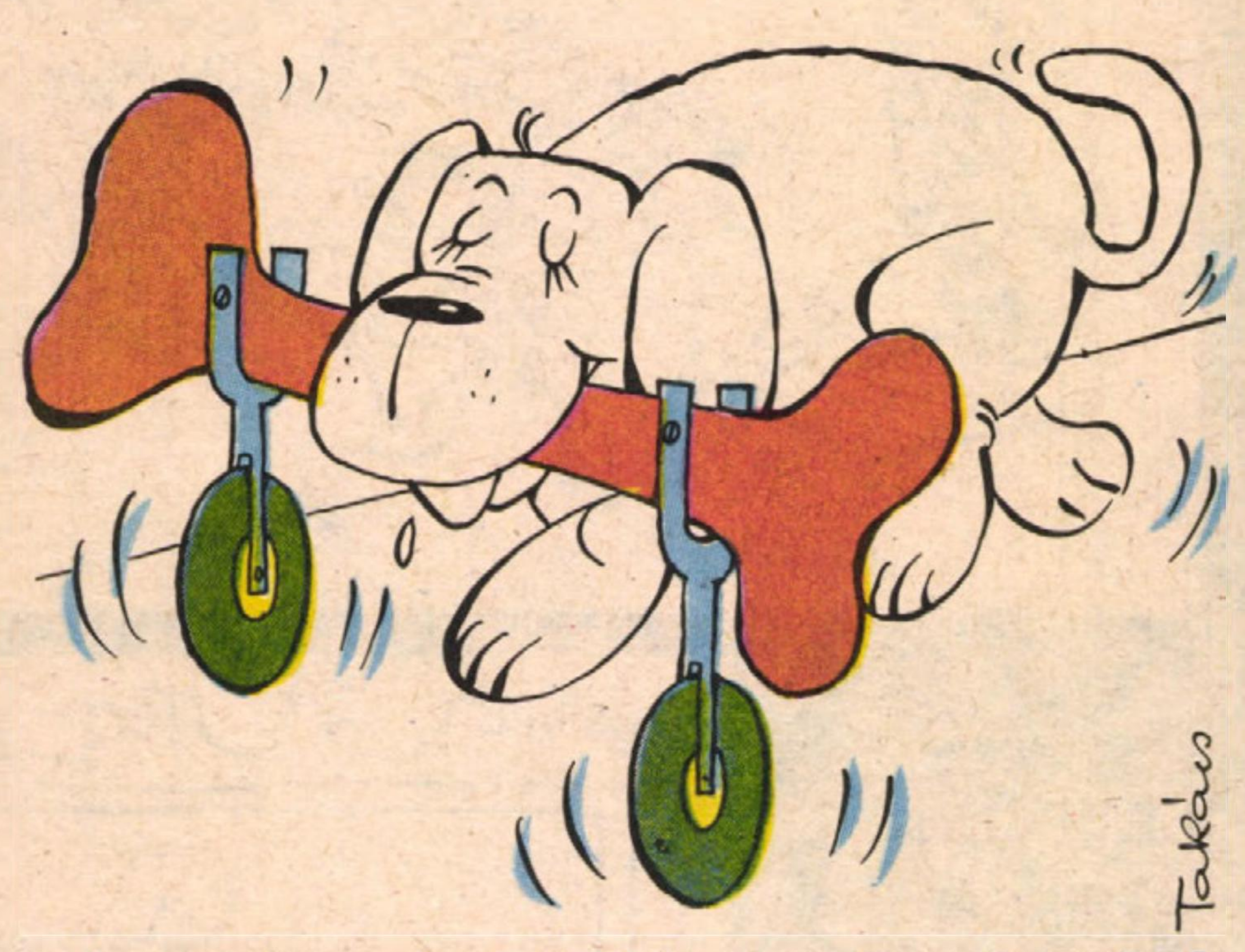

KEZDŐDIK A TÁRGYALÁS

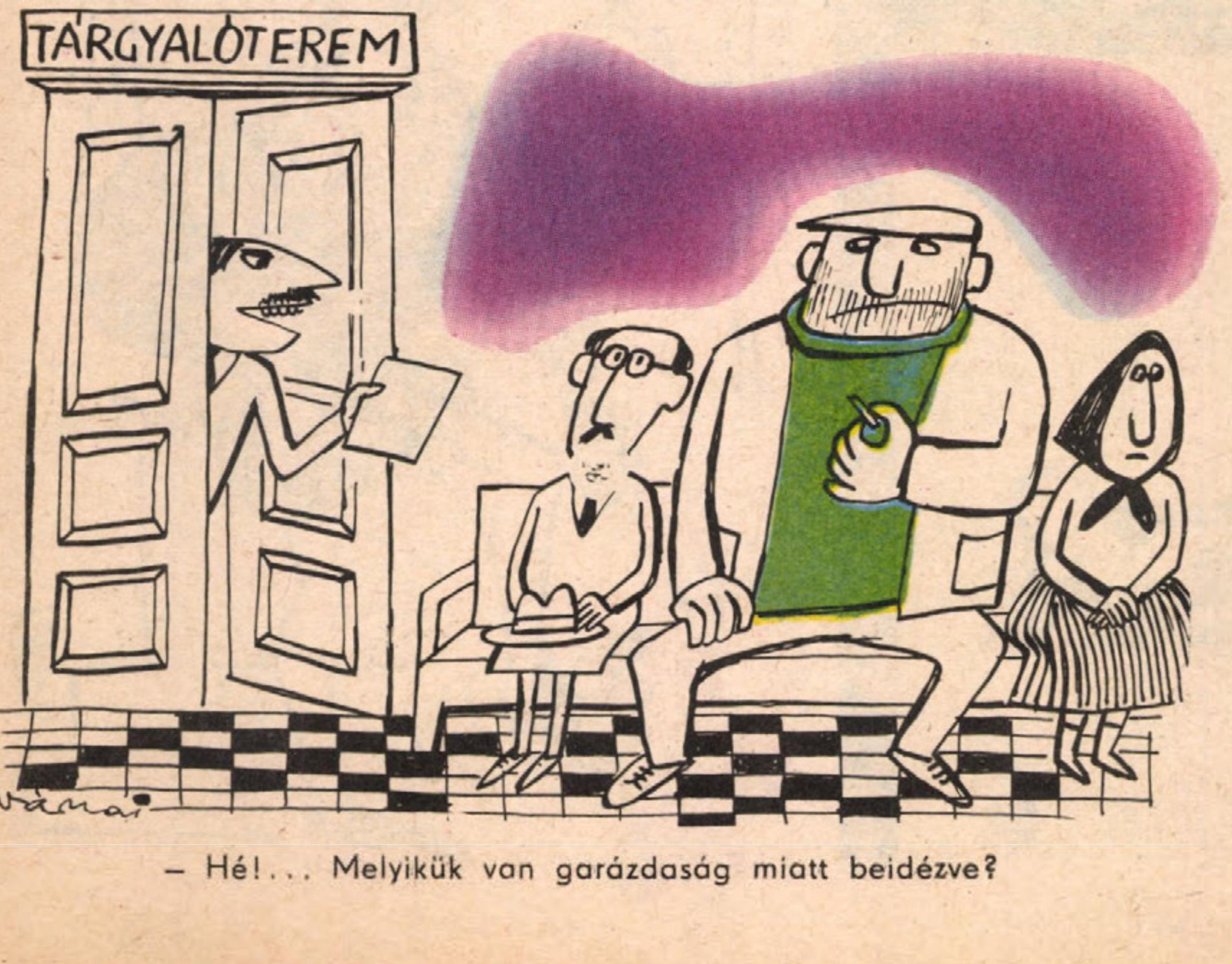

– Hé!... Melyikük van garázdaság miatt beidézve?

MINI-MOSOLY

— Az én kutyám a világ legokosabb kutyája, ki tudja mondani a saját nevét.
— És hogy hívják?
— Vau-vau.

— o —

— No, fiam, szeretsz-e iskolába járni? — kérdi nagybátyja a kis Palit.
— Szeretek én, Árpi bácsi! — mondja Palika. — Szeretek az iskolába menni is, meg onnan jönni is. Csak azt nem szeretem, hogy közben ott kell maradni.

— o —

— Ön élete későbbi éveiben szokott le a dohányzásról?
— Nem. Már mint nemdohányzó jöttem a világra.

— o —

— A lányom külföldön énekel.
— Nagyon szeretheti a hazáját.

— o —

— Képzeld, ma éjjel azt álmodtam, hogy megvacsoráztam egy előkelő étteremben és nem volt nálam pénz.
— És mit csináltál?
— Rendeltem még egy feketét és aztán felébredtem.

— o —

— Pincér, kérek egy esti lapot.
— Még nincs.
— Akkor kérek egy reggelit.
— Habbal, vagy föllel?

HIRDETÉS

HÁZTŰZNÉZŐBEN

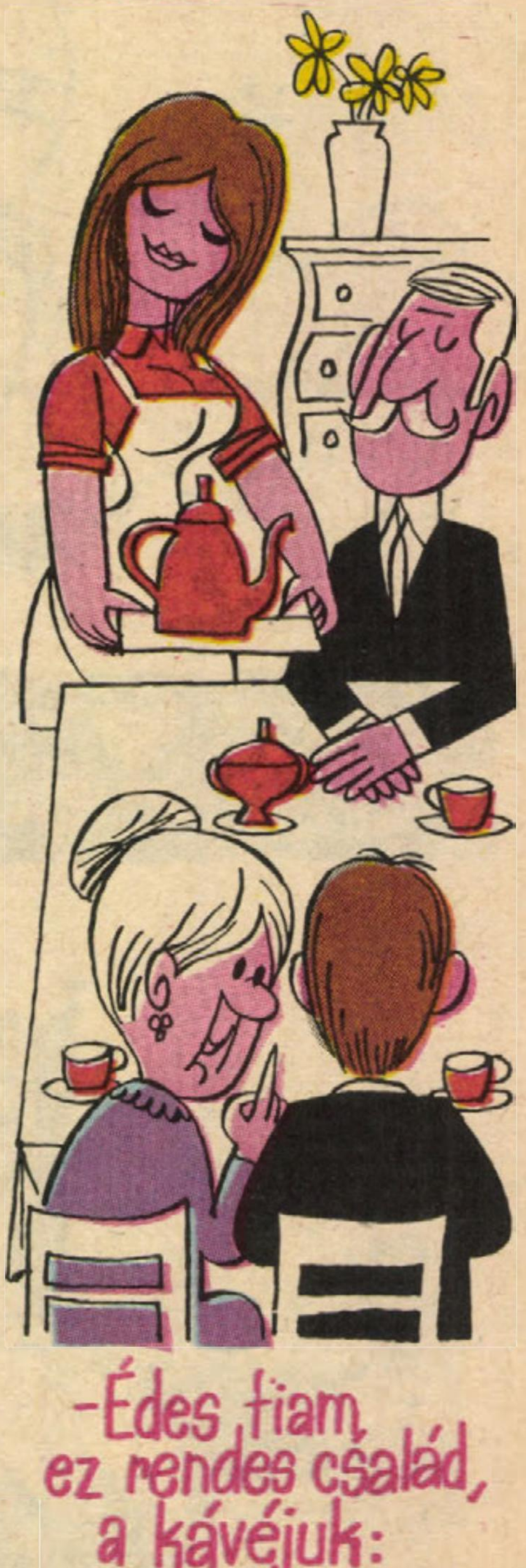

-Édes fiam, ez rendes család, a kávéjuk:

AMIGO

KÖZÖNSÉGSZOLGÁLAT

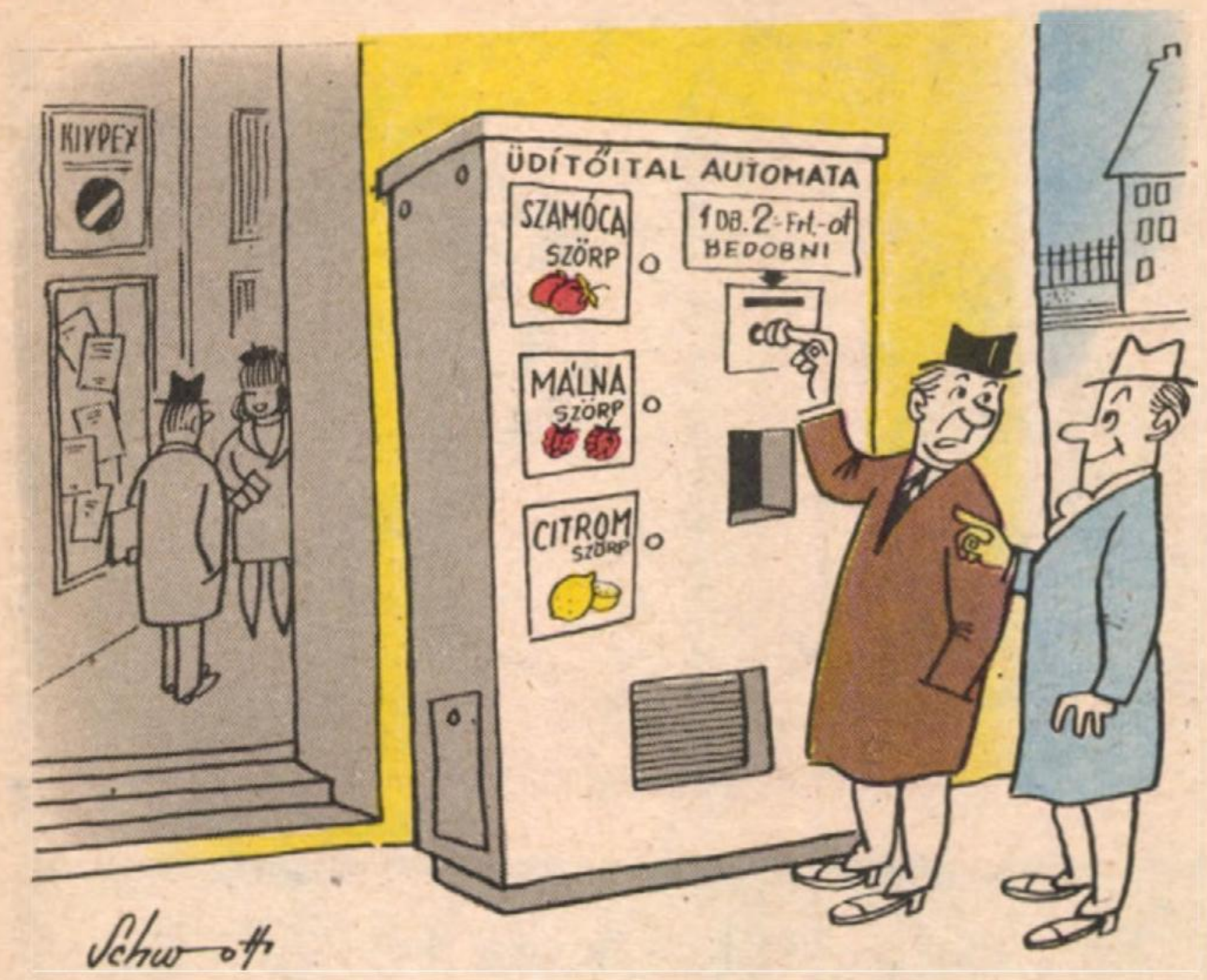

– Még a pénzt sem adja vissza.
– Legyen türelmes. Összegyűjt öt darab kétforintost és kiad egy papír tízest.

NÉPZENE-KUTATÓ

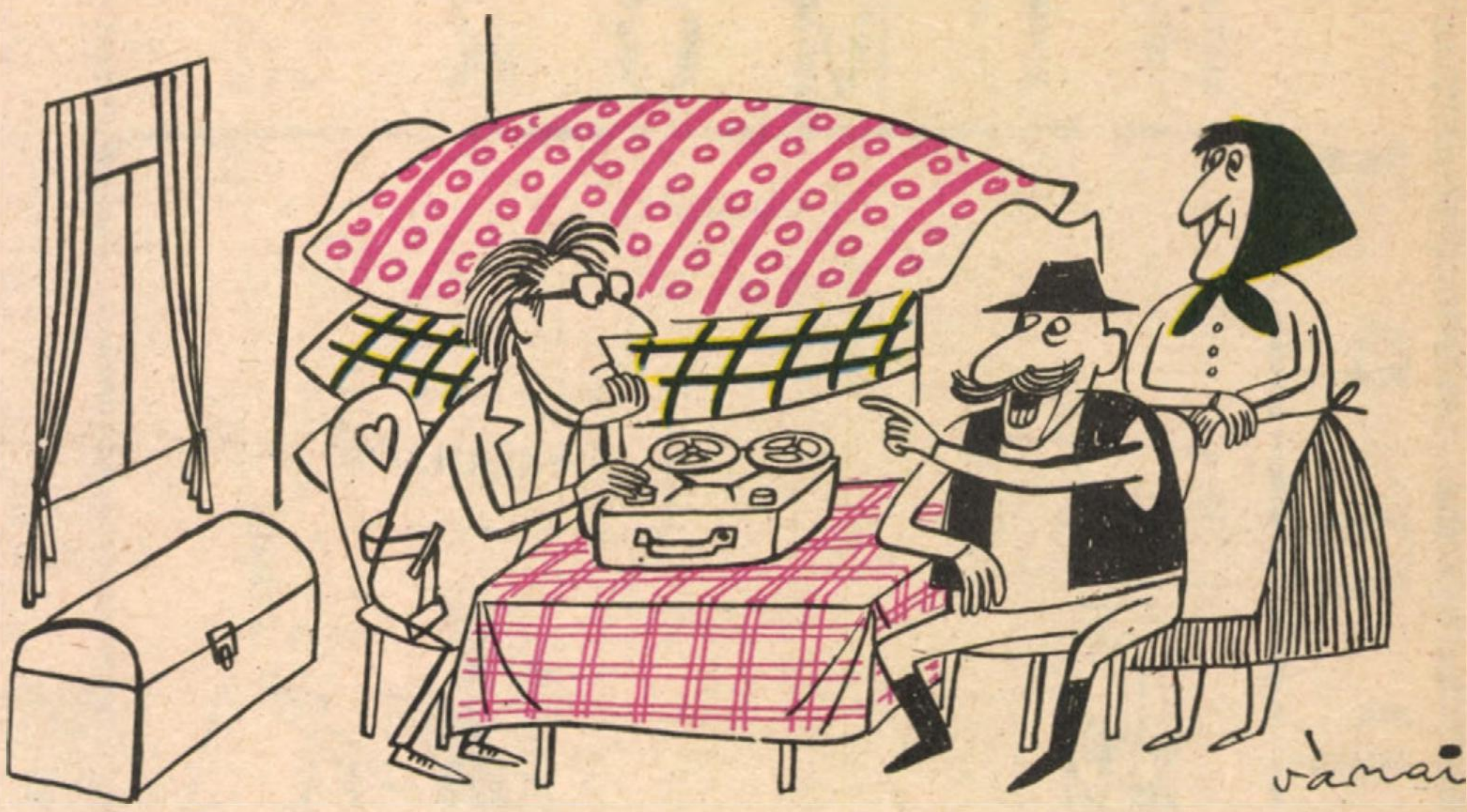

– Nem bánom, fiatalember, elénekeljük azt a régi pásztordalt, ha előbb megtanít minket a Congratulation szövegére . . .

SZILÁNKOK

ÉJSZAKA

Brahovácz éjszaka arra riad fel, hogy zajt hall a szomszéd szobából.

— Már megint a lányunk jött haza ilyen későn? — kérdi mérgesen a feleségét.

Az asszony felkel, benyit a szobába, aztán visszabújik az ágyba:

— Semmi baj. Sárika már az igazak álmát alussza. Csak a vőlegénye ment el ekkora zajjal.

MOZI

A moziban az a jó, hogy a színészek az utolsó előadáson is ugyanolyan lelkesen játszanak, mint a premieren

IDŐ

— Istenkém, hogy múlik az idő. A lányom tegnap ment férjhez, és maholnap én is férjhez megyek . . .

TAXI

A taxiállomásra végre befut egy szabad kocsi. Bosszantó, hogy pont ilyenkor nincs semmi sürgős dolgom.

KÁVÉHÁZBAN

— Van egy príma, márkás zsebórám. Tegnap leejtettem az utcán. Éppen arra jött egy hatalmas úthenger. Legalább öt tonna súly ment keresztül az órán.

— És?

— Ha hiszi, ha nem, egy karcolás sem látszik az úthengeren.

MAI HÖLGYVÁLASZ

— Egyelőre magához költözöm, Pista, próbaidőre, de igent még nem mondok.

HIVATAL

Az ajtón nagy tábla: NE TESSÉK KOPOGTATNI, MERT ZAVARJA A MUNKÁNKAT!

Nem kopogtatok. Halkan, óvatosan benyitok. Odabent ultiznak. Szerényen megszólalok:

— Már belenyugodtam, hogy nem intézik el az ügyemet. De remélem, beszállhatok a partiba negyediknek? . . .

ELFOGLALT EMBER

— Mikor beszélgethetnénk egy kicsit?

— 1997. június 8-án, délután háromnegyed négykor. De figyelmeztetem, tíz percnél tovább nem várok.

Galambos Szilveszter

LAKÁSHIANY

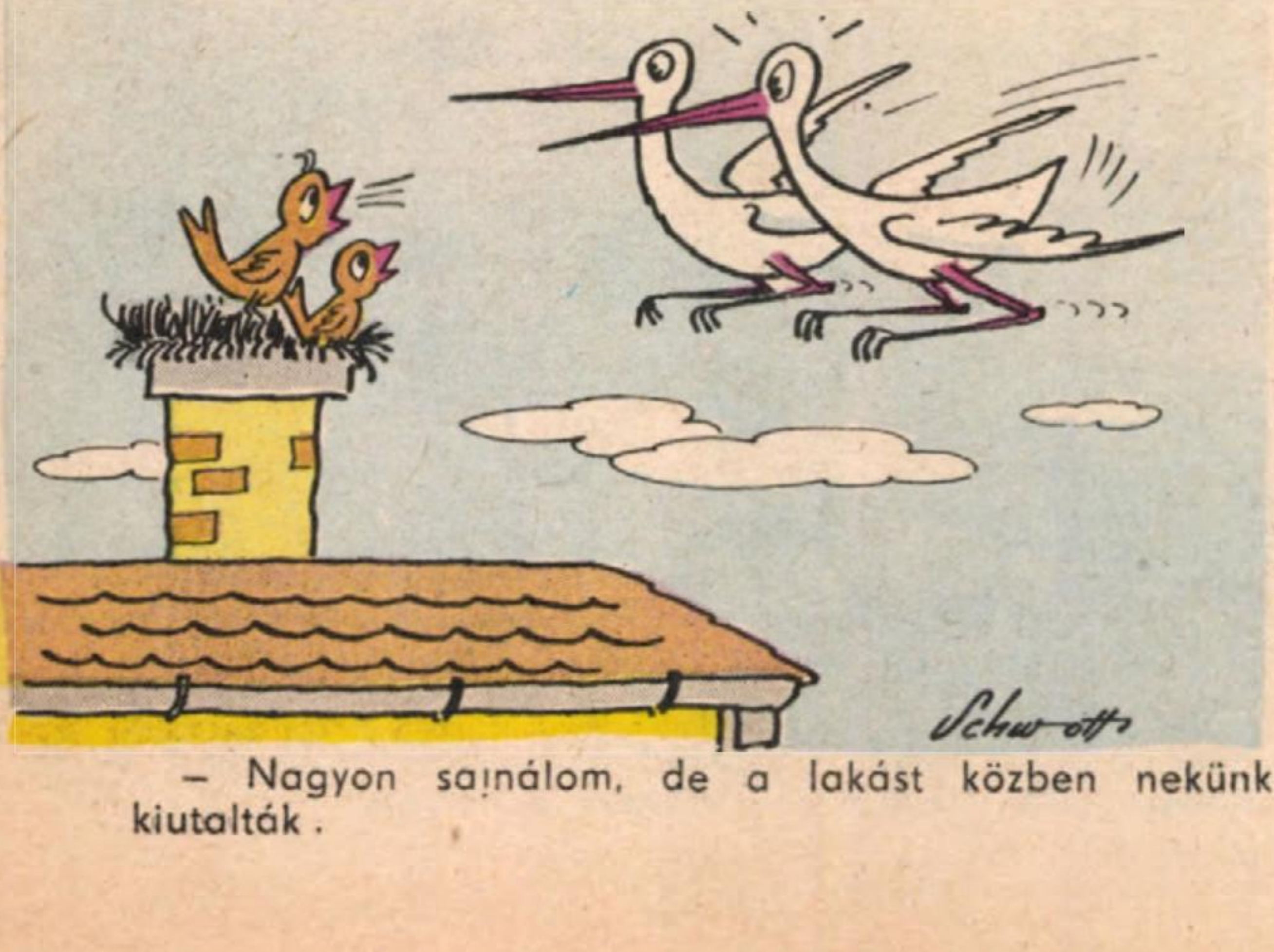

– Nagyon sajnálom, de a lakást közben nekünk kiutalták .

PRECÍZ MESTER

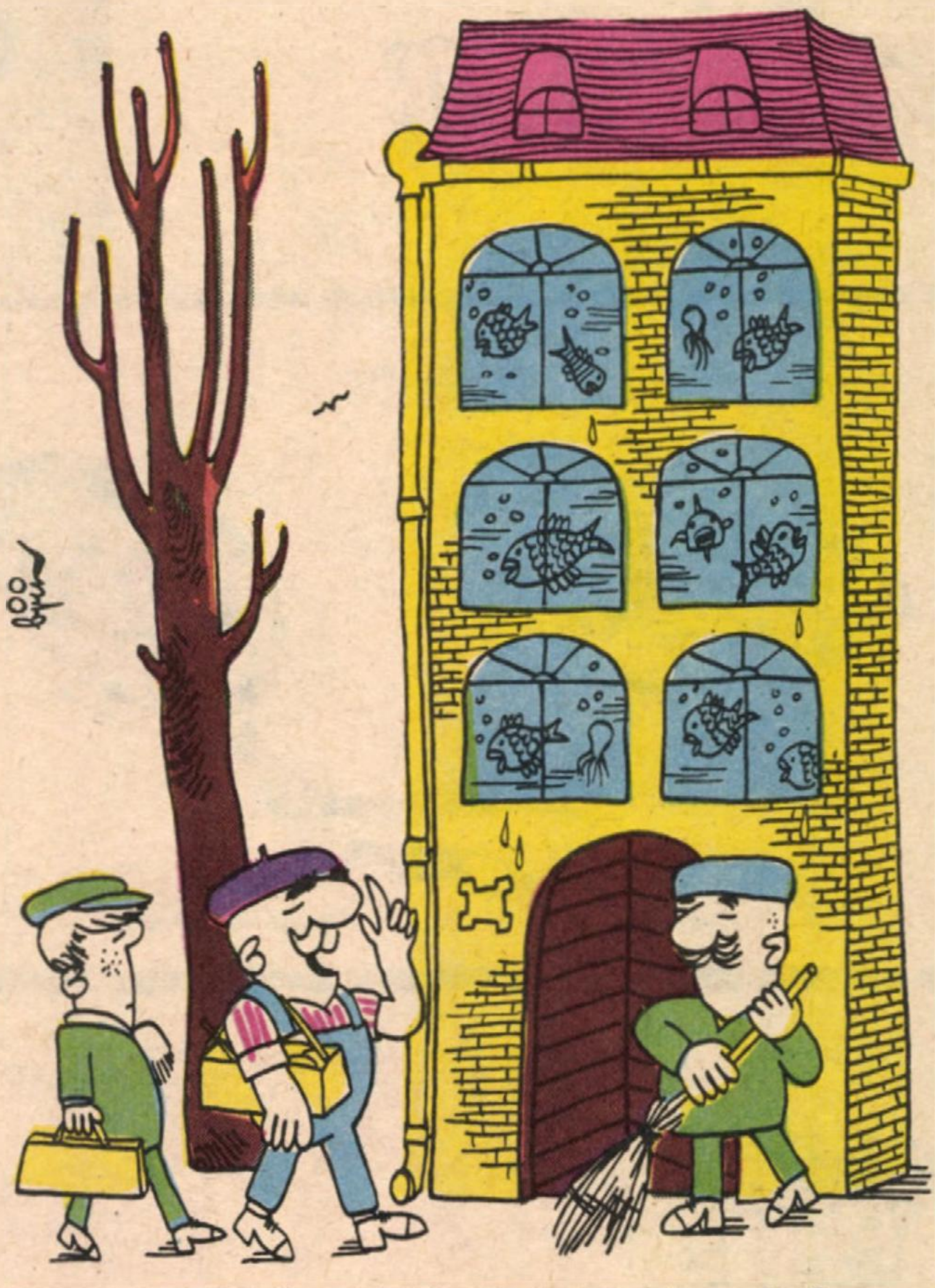

– Ebből a házból jelentettek csőrepedést?

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A beteg, a negyedik kezelés végén, így szól az orvoshoz:

— Beszéljünk az anyagiakról, kedves főorvos úr.

— Egy szót se. A kezelés ingyenes volt. Magától nem fogadok el pénzt.

— De csak beszéljünk róla.

— Mondtam már, hogy nem kell tiszteletdíjat adnia.

— De . . .

— Mi az, hogy de . . .

— Egy kis készpénzt szeretnék kérni a főorvos úrtól.

*

Haldoklik az órás. Ágya körül ott állnak fiai. Az öreg észreveszi, hogy egyik fia a Wertheim-szekrényben kotorászik. A beteg elhaló hangon megszólal:

— Kedves fiam, az óráim meg vannak számlálva . . .

PANASZ

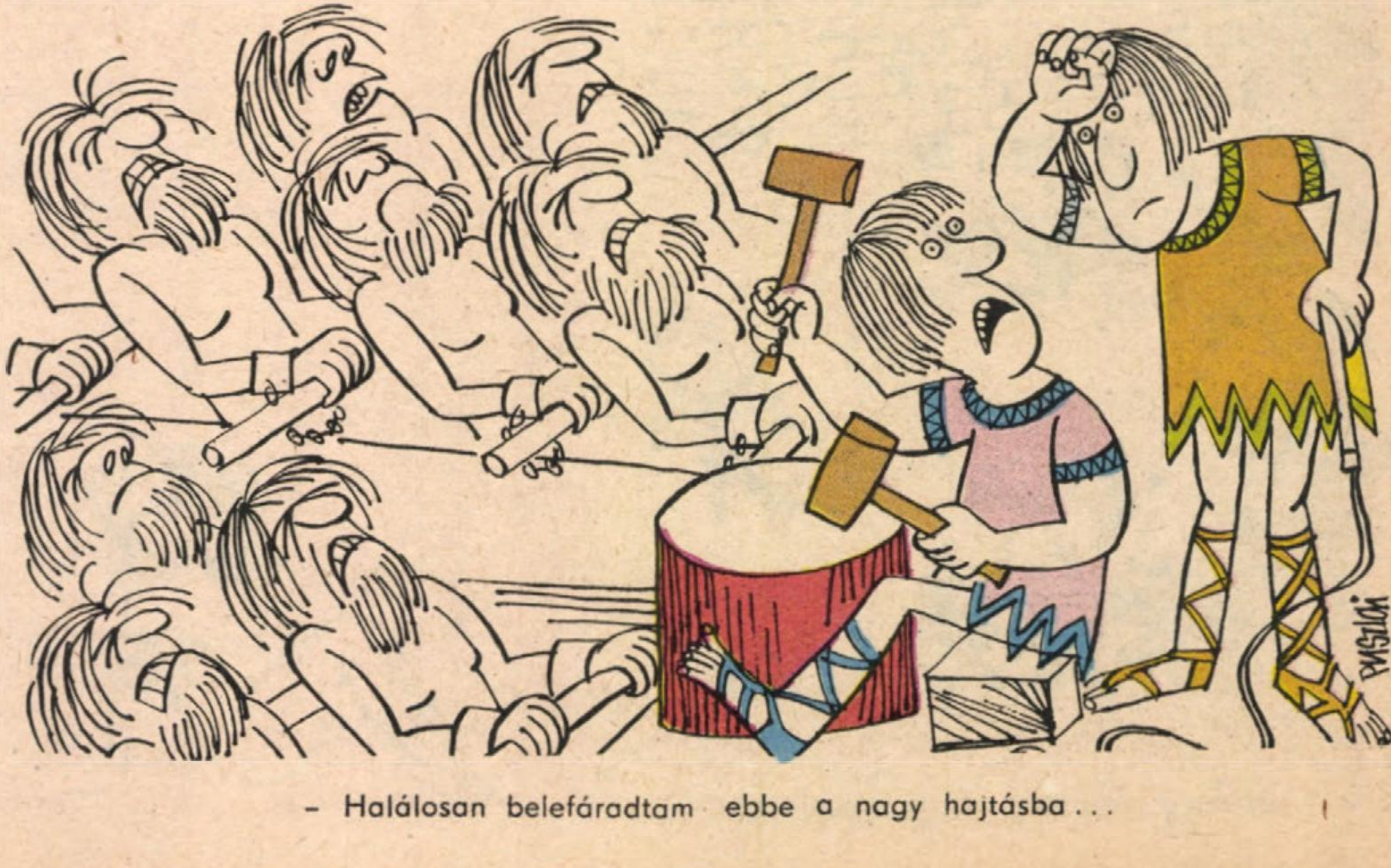

– Halálosan belefáradtam ebbe a nagy hajtásba . . .

IMPORT HUMOR

ÜZLETI ÉLET

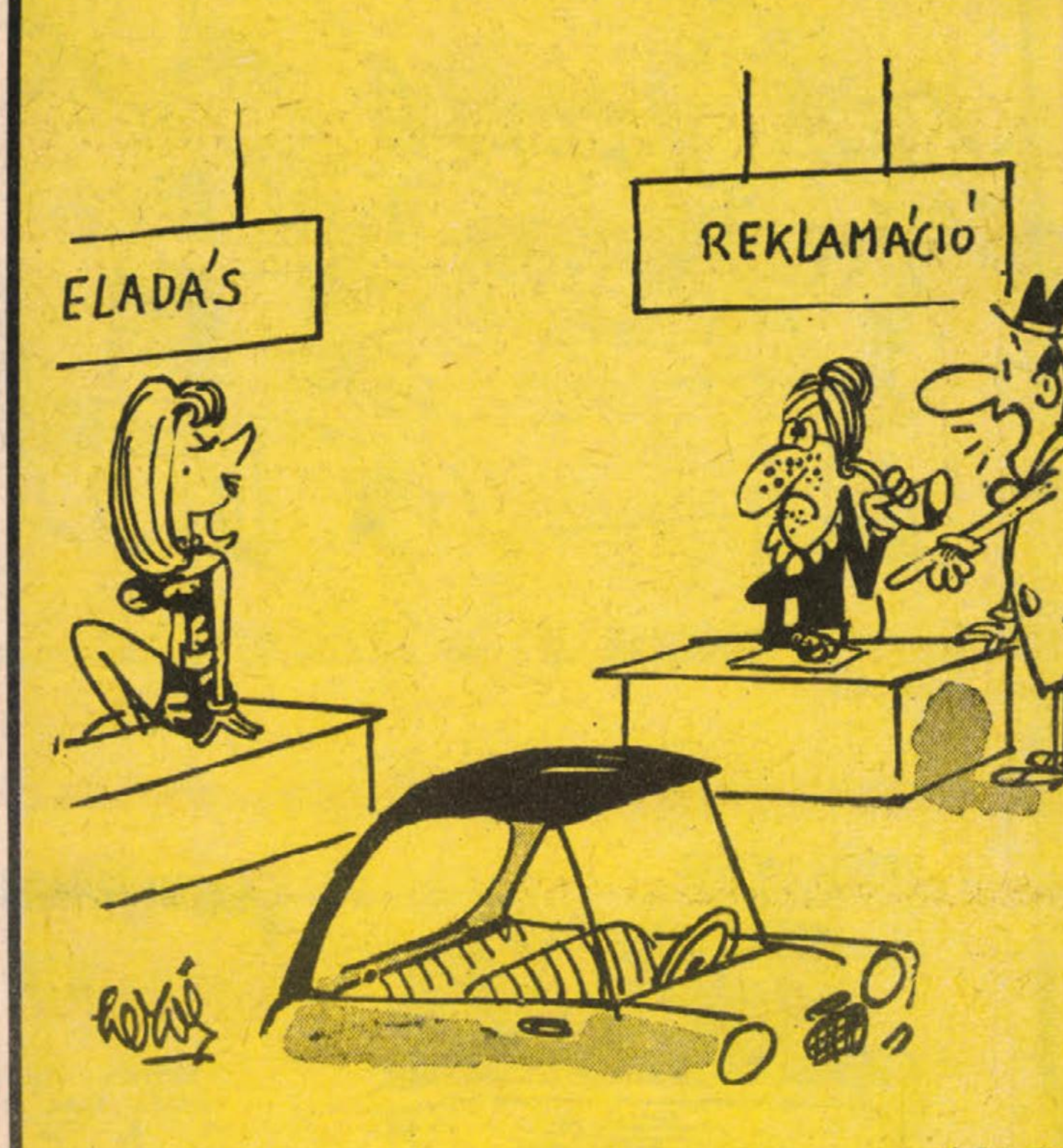

(„Ici Paris")

KRIMI A SARKON

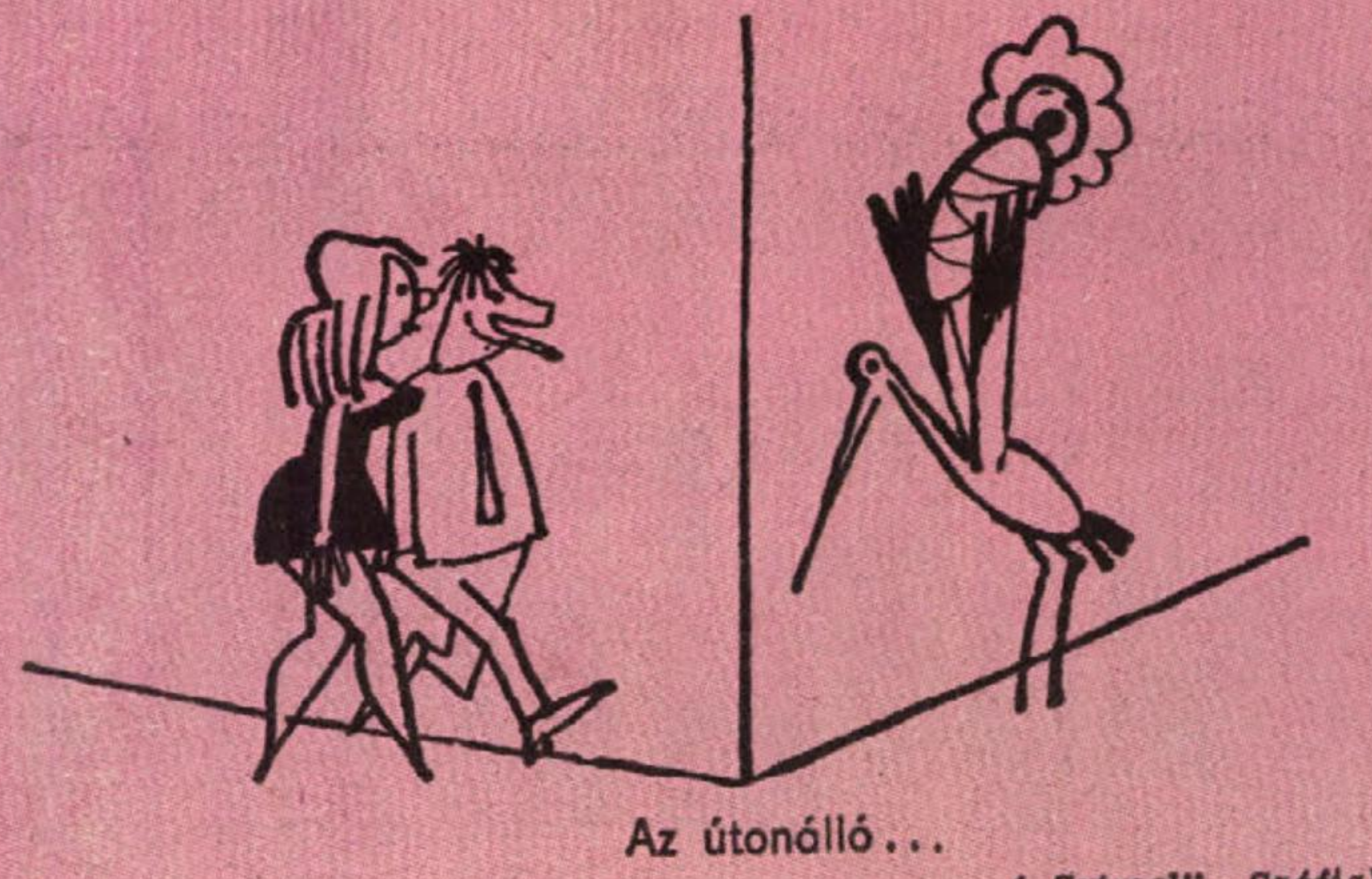

Az útonálló…

(„Sztrsel", Szófia)

IZGALMAS HÁZIBULI

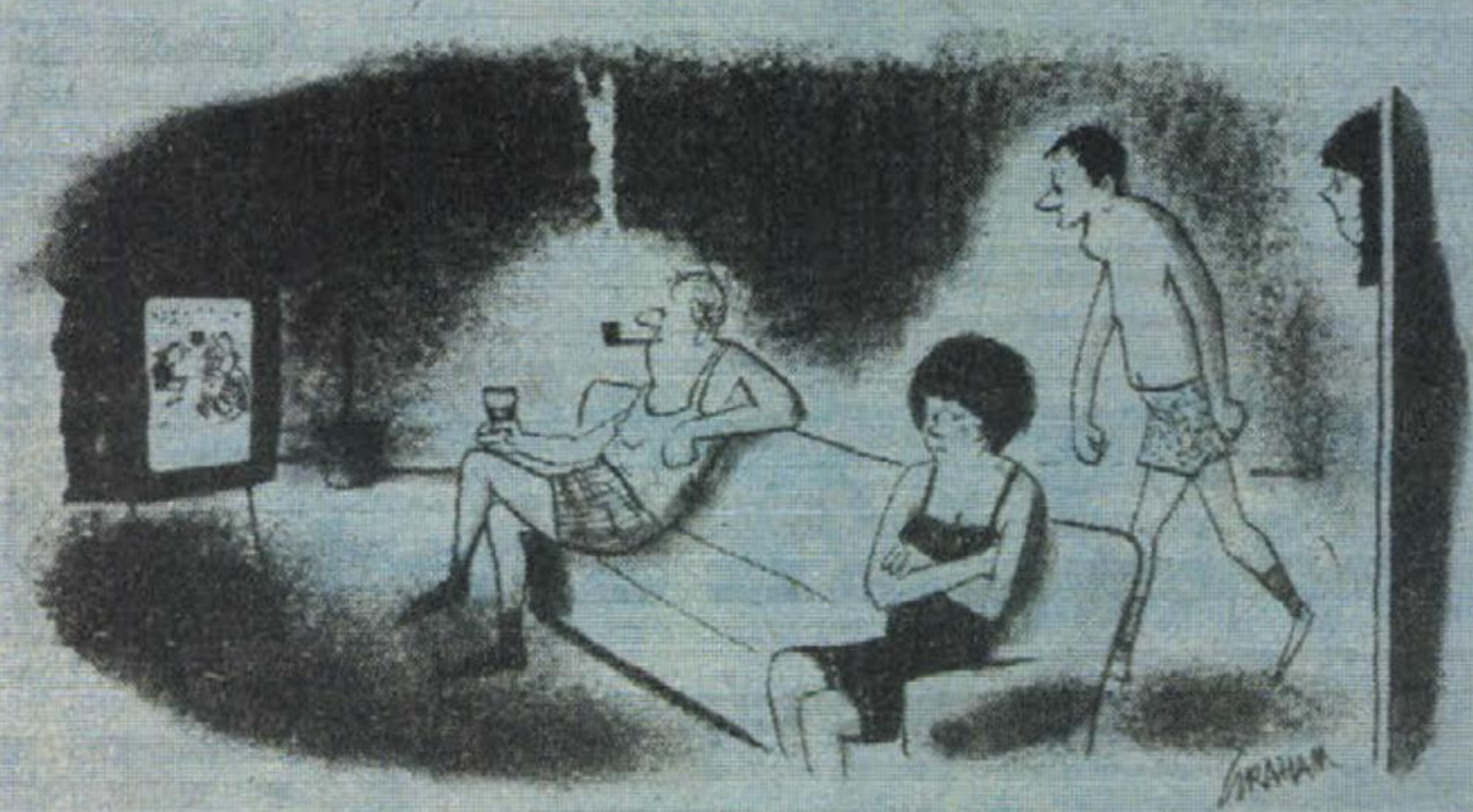

– Az ördögbe is! Miért nem szólsz, hogy meccs van?

(„Punch", London)

LEMEZALBUM

(„Krokodil", Moszkva)

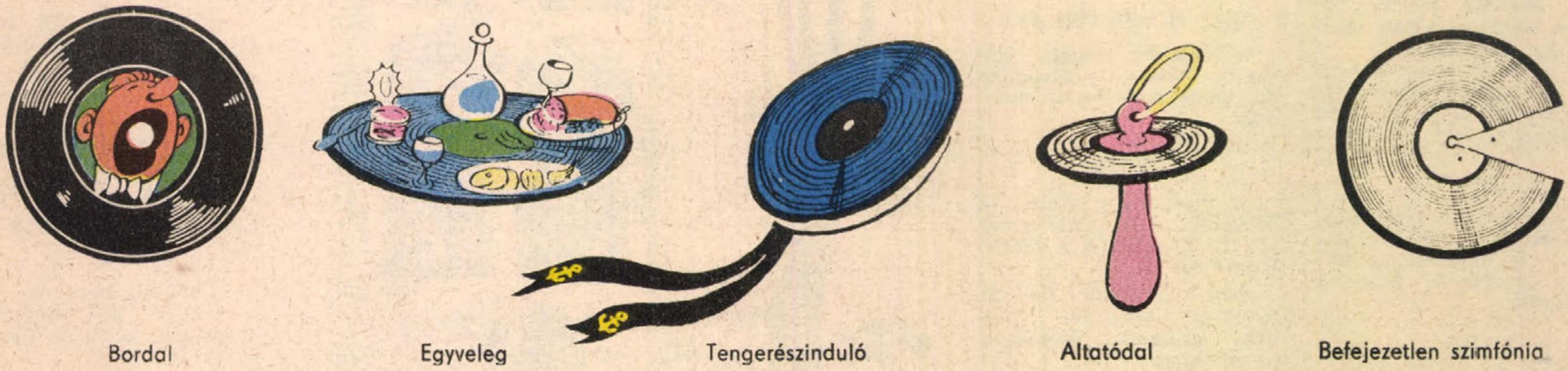

Bordal

Egyveleg

Tengerészinduló

Altatódal

Befejezetlen szimfónia

KÉK FÉNY

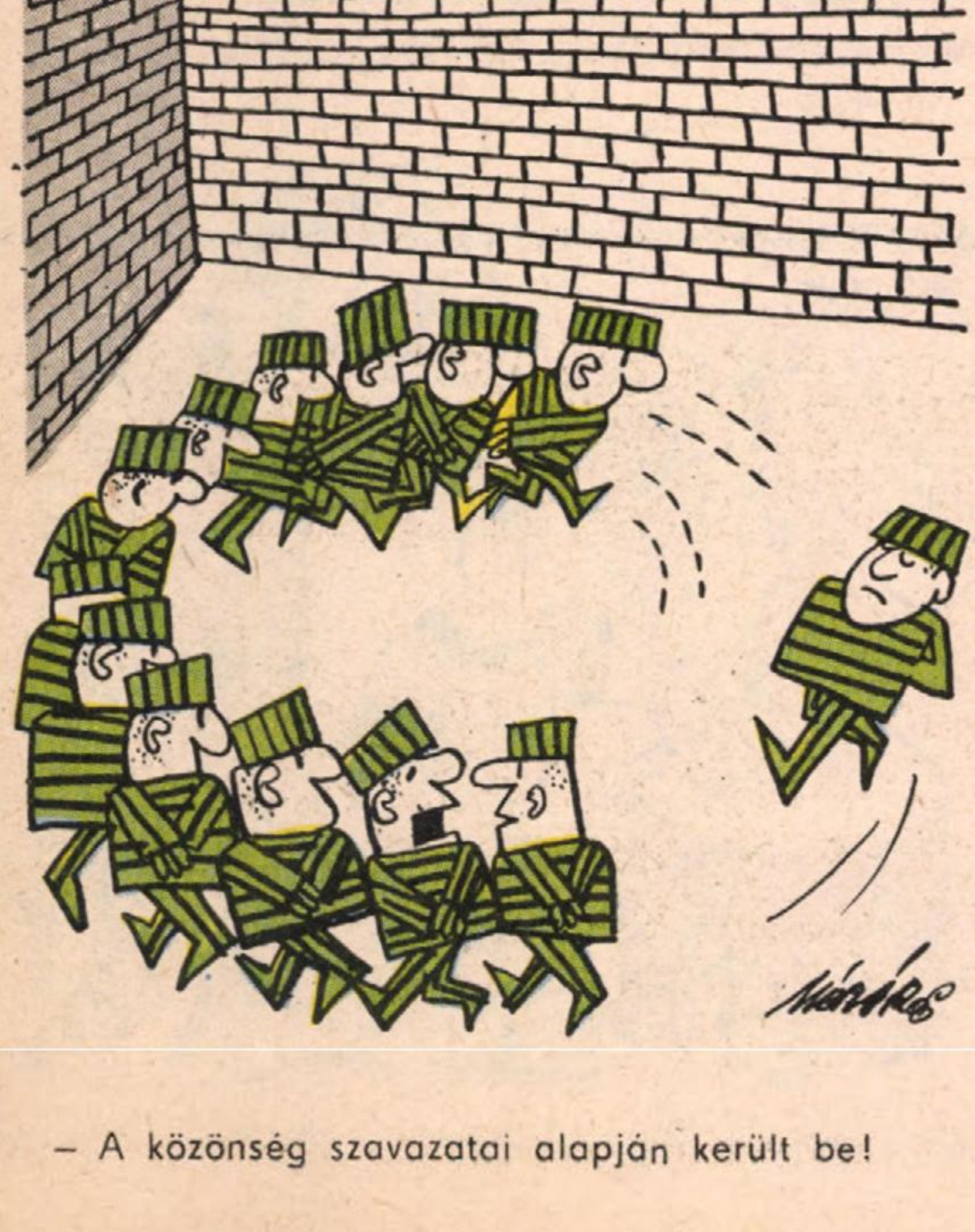

– A közönség szavazatai alapján került be!

SZEX

Lehetséges, hogy többen félreértik a címet. Arról van szó, hogy Nyugat-Németországban Joachim Driessen vezetésével megalakult a **NÉMET SZEX PÁRT.** A pártnak egyelőre 50 tagja van, de a pártvezető reméli, hogy az 1973-as választásokon már be tudnak jutni a Bundestagba. Drissen beszámolt a sajtó képviselőinek a párt programjáról. Teljes nemiszabadságot követelnek, a pornográfia-ellenes törvények megszüntetését, a „társas szex" társadalmi előmozdítását. Mint elmondotta, már vannak helyi szervezeteik, s nemsokára megrendezik a párt országos kongresszusát. Hogy milyen körülmények között, arra vonatkozólag nem volt hajlandó nyilatkozni.

MUNKAERŐVÁNDORLÁS

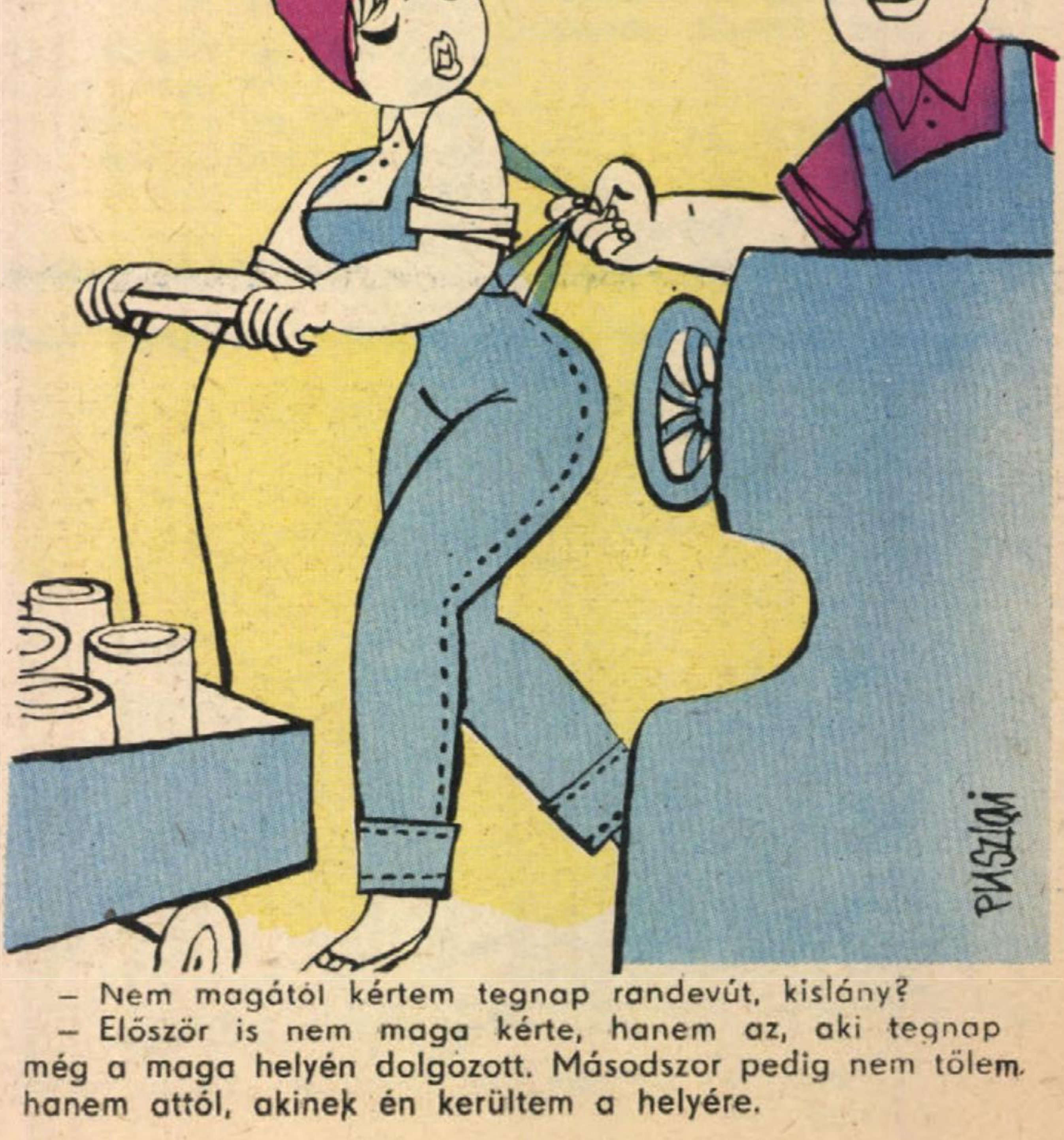

– Nem magától kértem tegnap randevút, kislány?

– Először is nem maga kérte, hanem az, aki tegnap még a maga helyén dolgozott. Másodszor pedig nem tőlem, hanem attól, akinek én kerültem a helyére.

REFLEX-VIZSGÁLAT

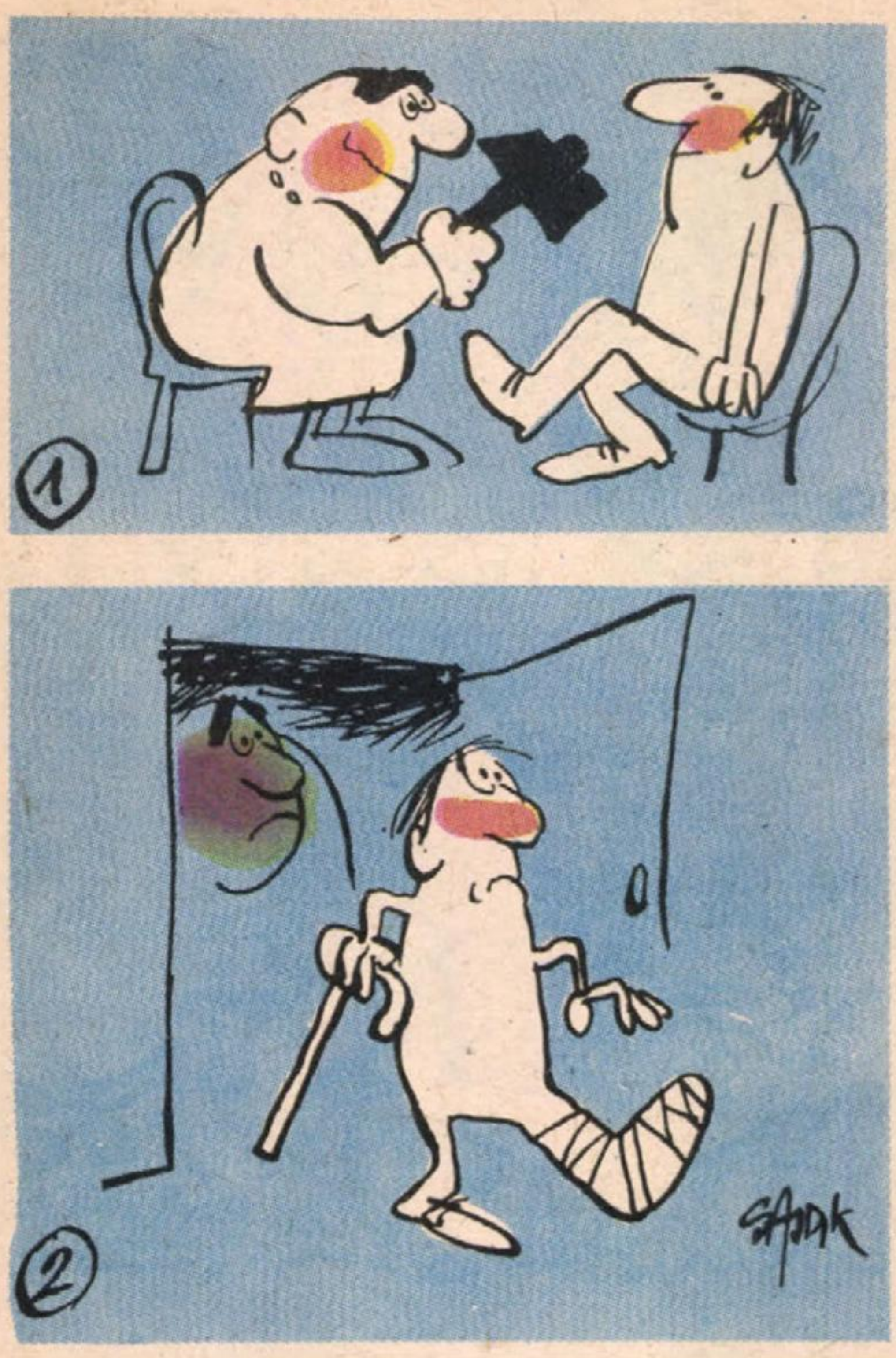

ROSSZINDULAT

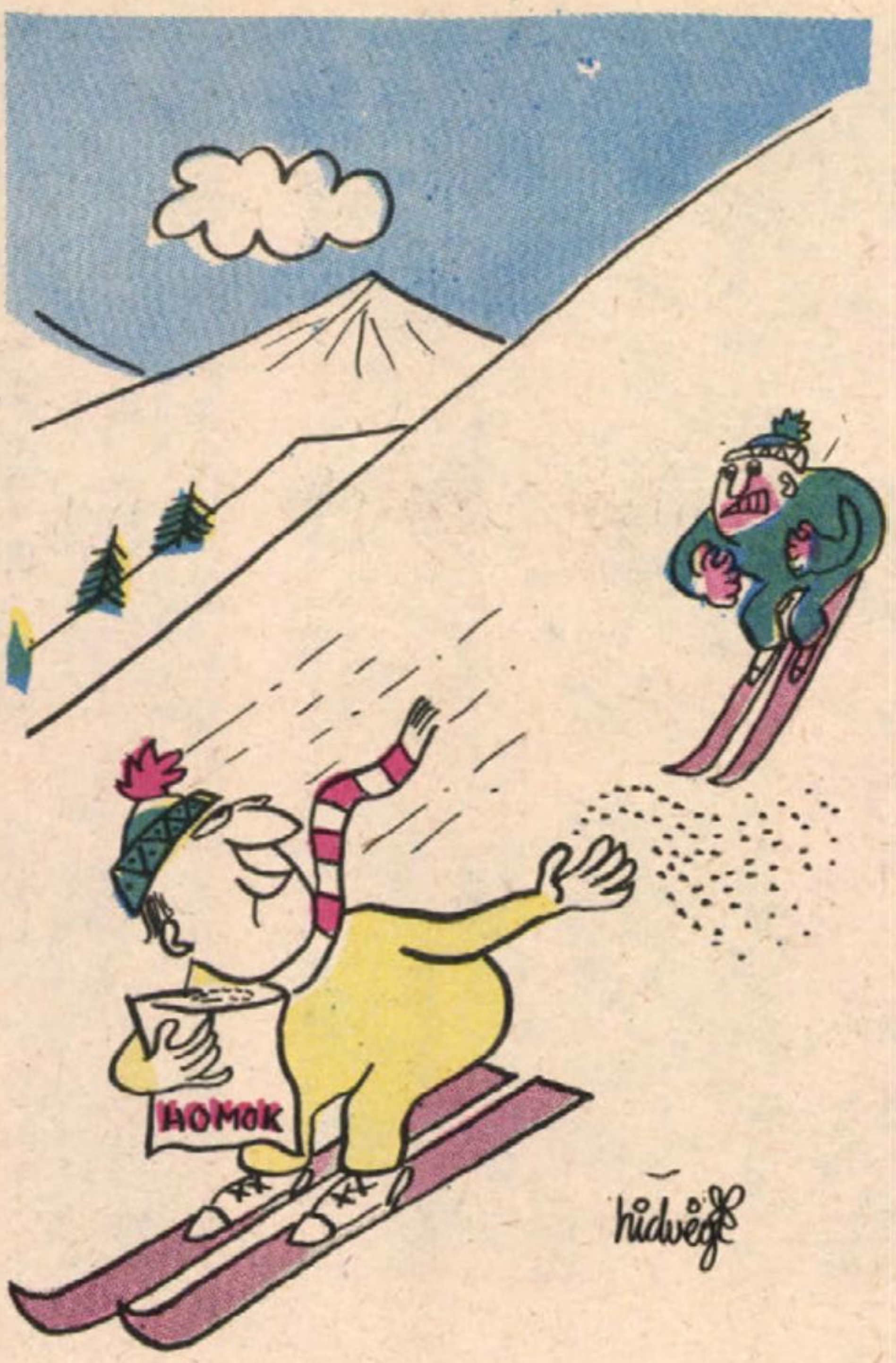
HOMOK
hidvégi

TÜRELMETLEN REMETE

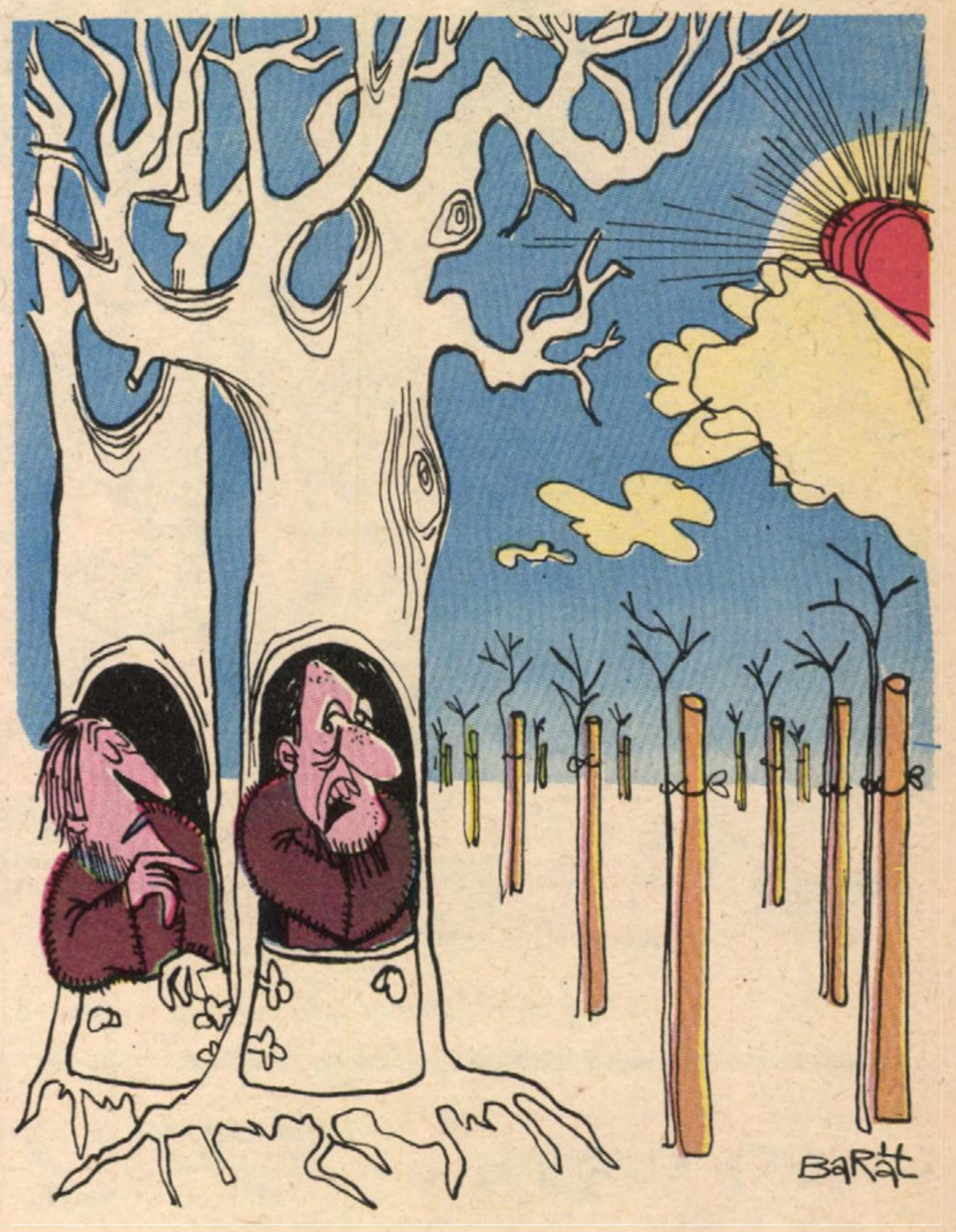

– Mit szól az új lakótelephez?
– Szép, szép, de hol van még az átadási határidő?

RÉBUSZ

112. rejtvényünk megfejtése:

OPR

Papiros

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Oláh Mária, Baktalórántháza, Köztársaság tér 1.

Saja Vilmos, Földes, Újfalui u. 66.

Adamcsik Tibor, Budapest XX., Déva u. 13.

114. REJTVÉNYÜNK

SSSSSSSSS E=I

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb március 9-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

GYŰJTŐSZENVEDÉLY

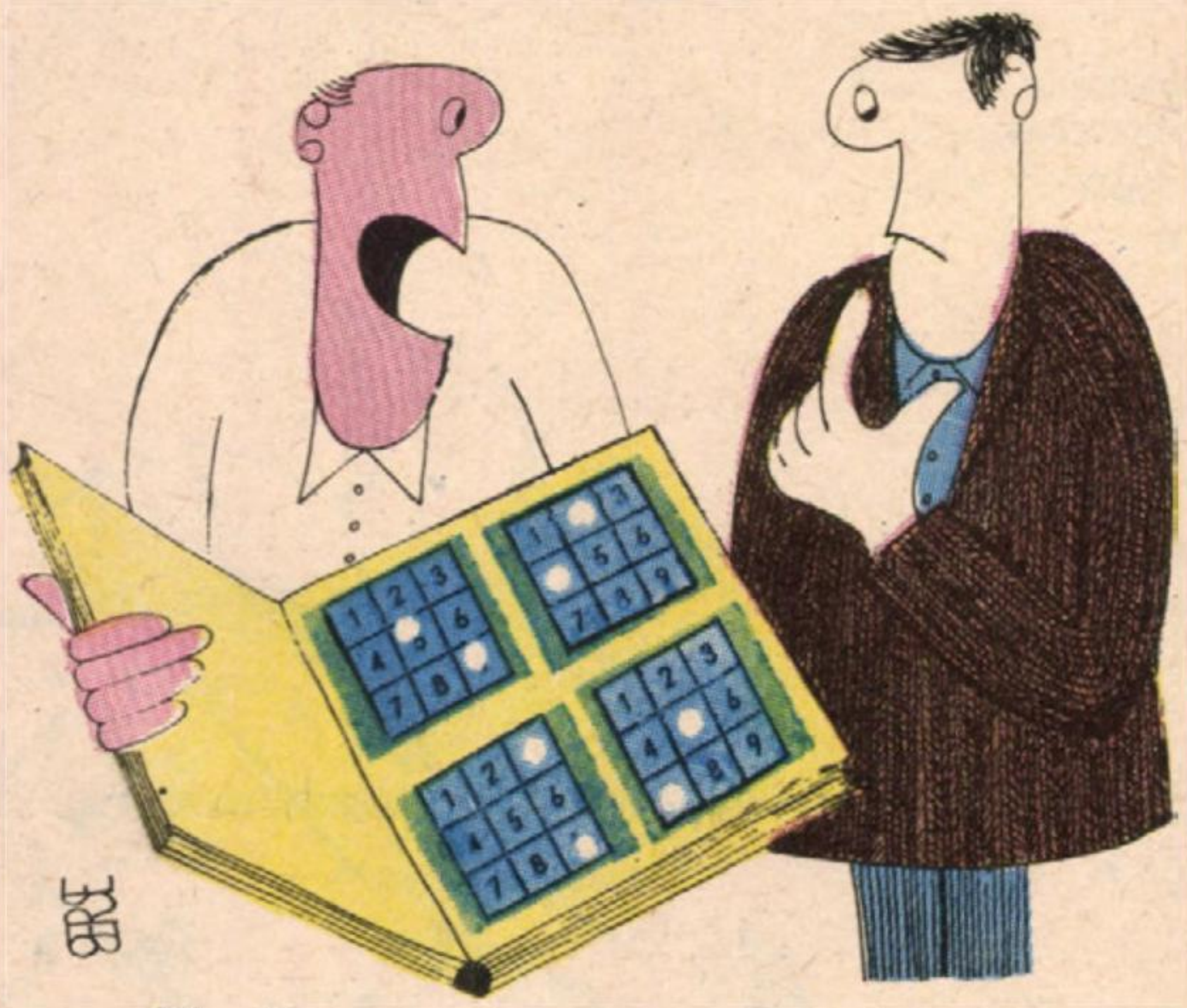

– Sikerült az összes lyukasztási variációt összegyűjtenem.

FURCSA LÉGIKALÓZ

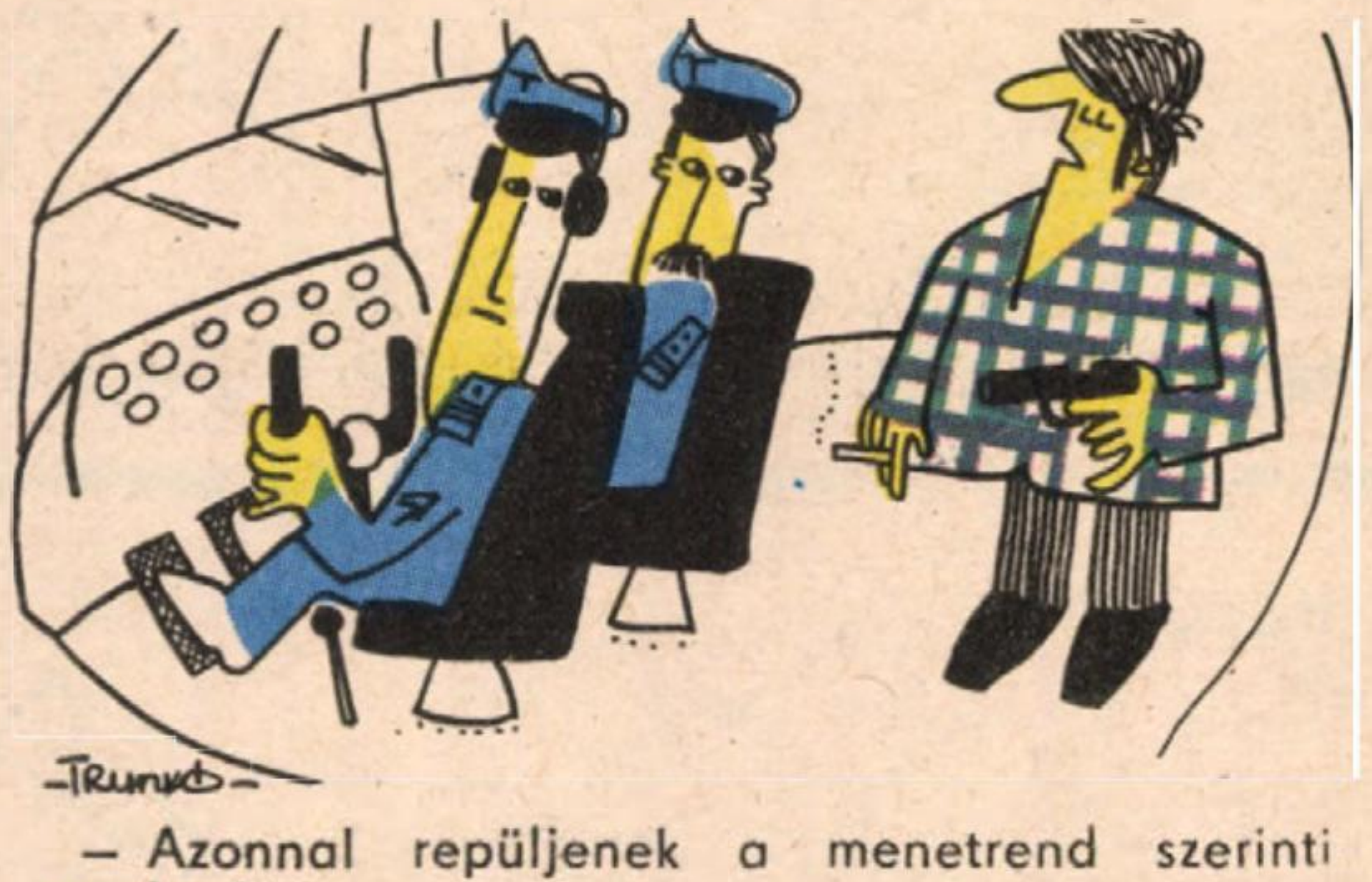

– Azonnal repüljenek a menetrend szerinti vonalon!

GYÁSZ

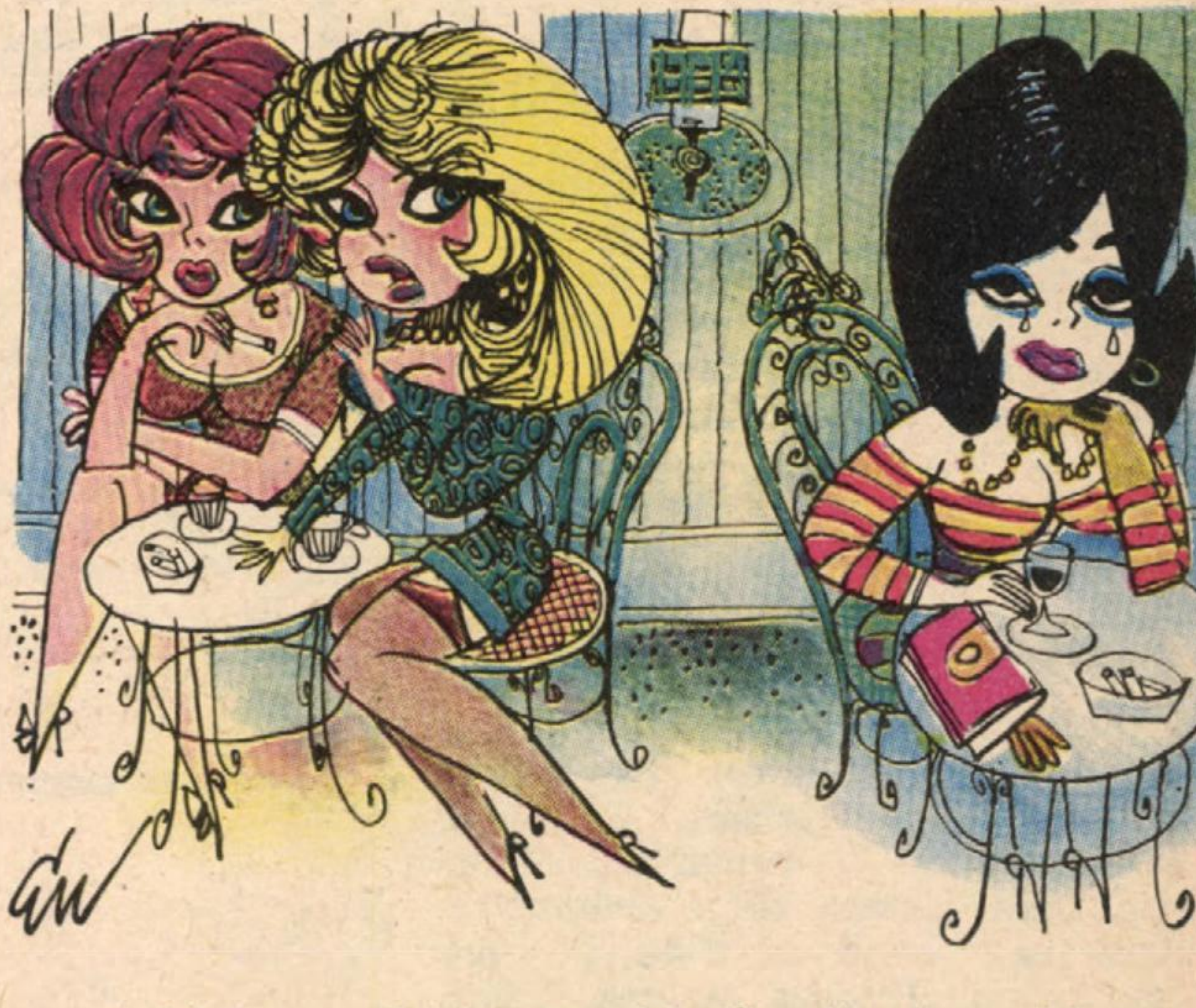

– A fekete parókáját vette fel. Úgy látszik, szakított a vőlegényével!

BUKSIT ÍGY LEHET NEVELNI

Sajdik Ferenc rajza

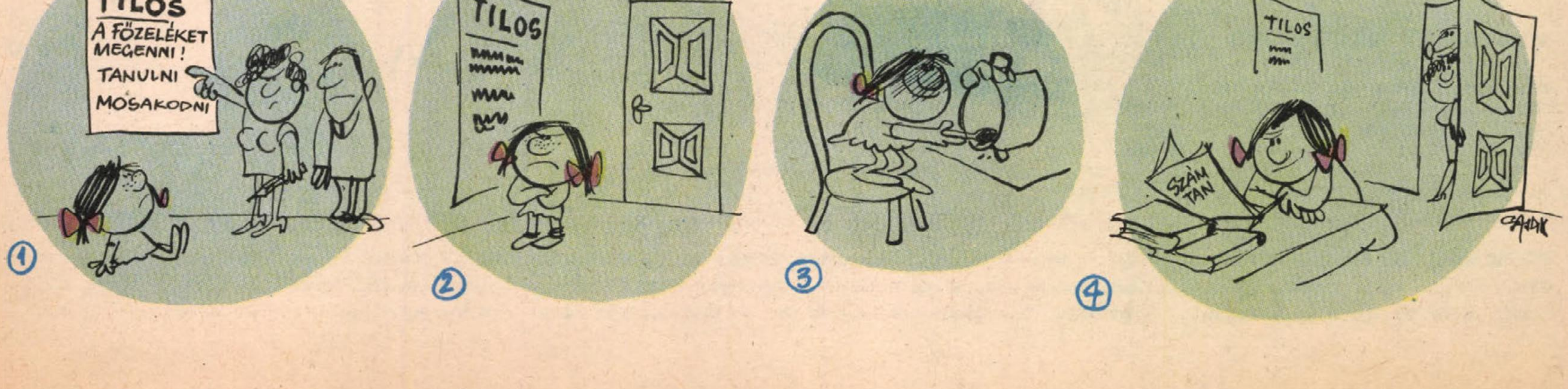
TILOS
A FŐZELÉKET MEGENNI!
TANULNI
MOSAKODNI
1
TILOS
2
3
TILOS
SZÁMTAN
SAJDIK
4

MARADI MAMA

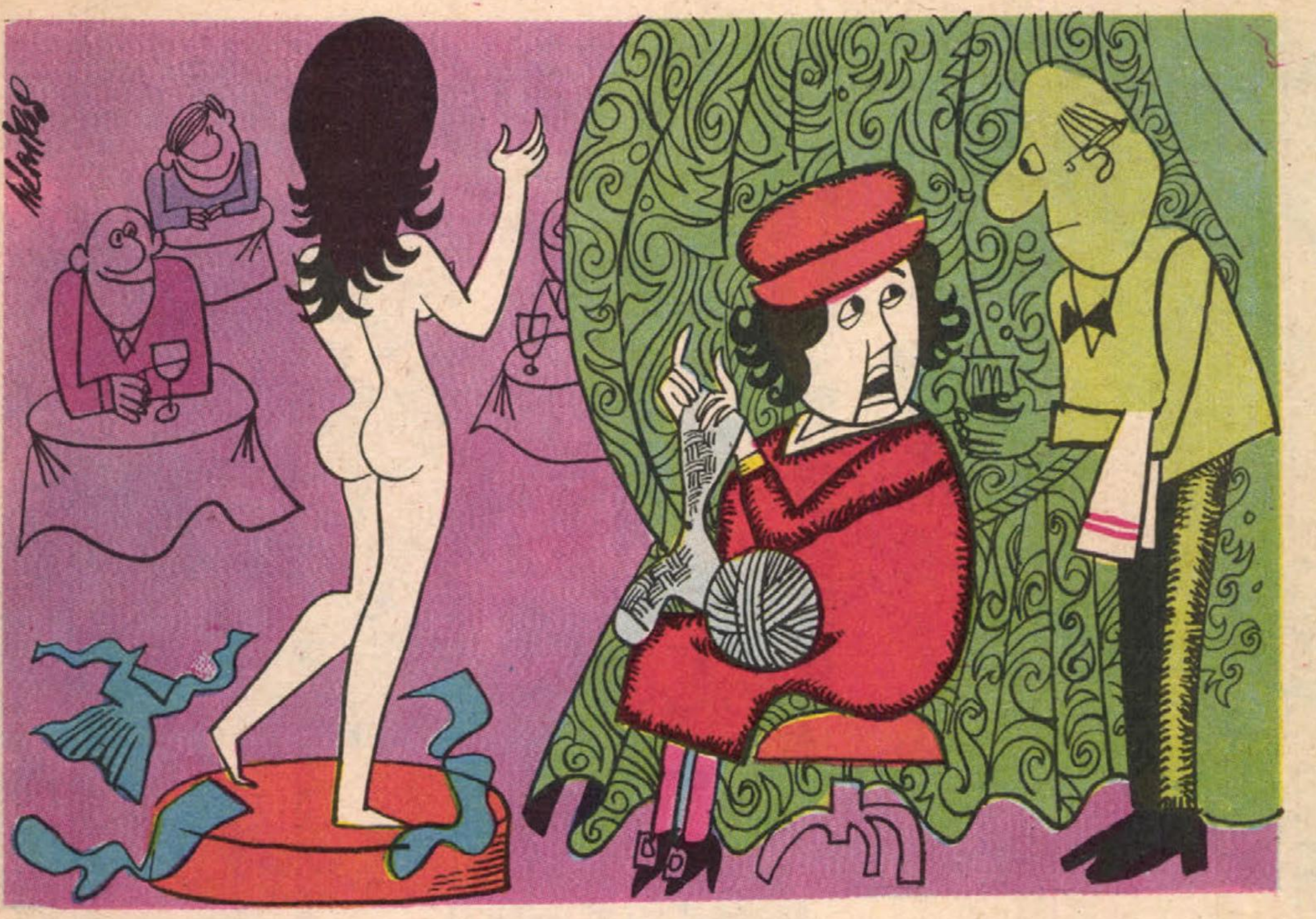

– Az én kislányom még nem járhat egyedül sehová!

ÖREG KÉSZÜLÉK

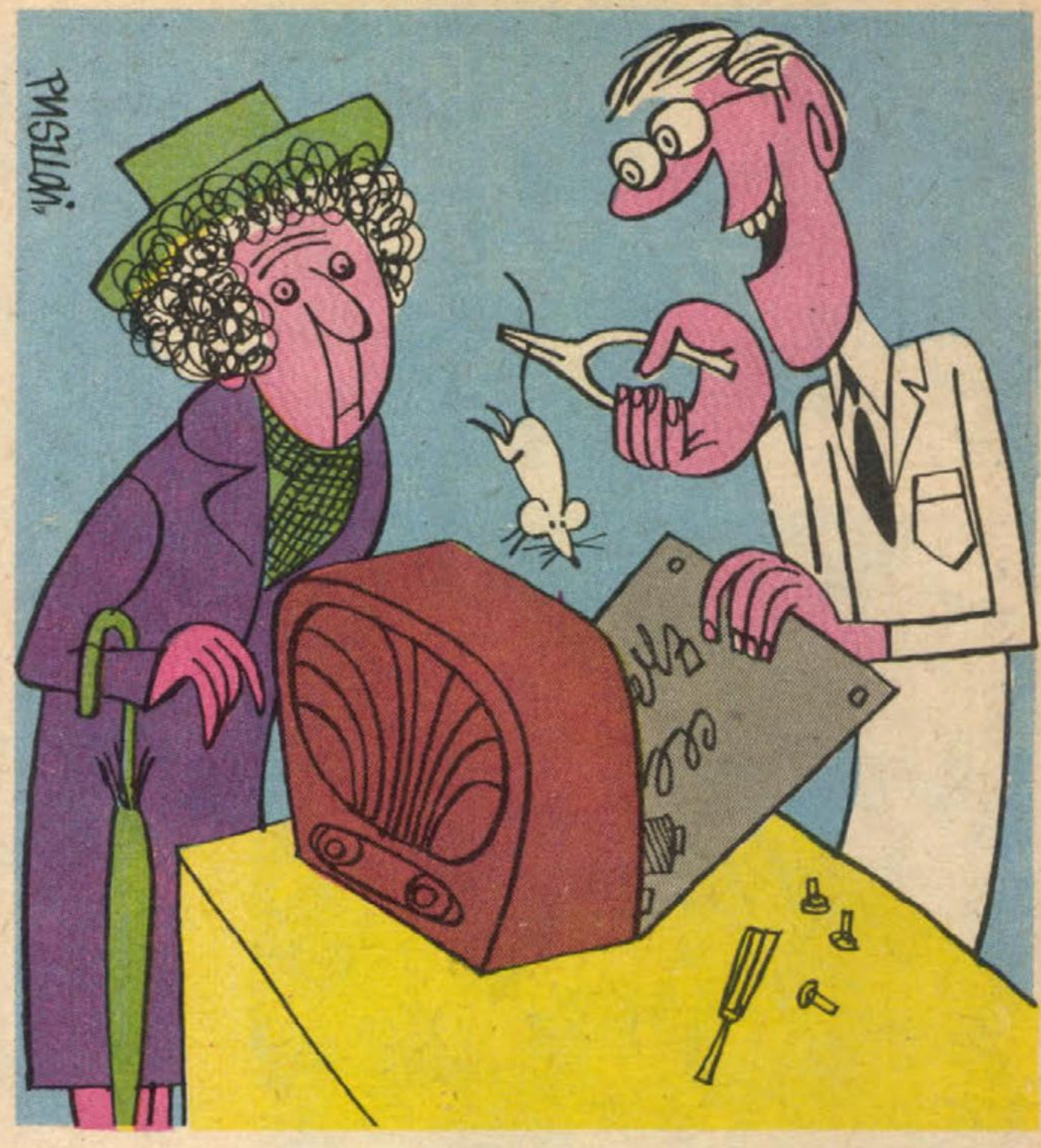

– A cincogás okát már megtaláltam.

ezt olvastam

CSÍKTISZTÍTÓ-SZER?

„Biopon — eltüntet minden *foltot*" — közli a plakát, amelyen egy *tigris* látható.

Gondolom, egy leopárd vagy párduc valahogy stílszerűbb lett volna. Ezeknek ugyanis valóban vannak foltjaik, szemben a köztudomásúlag *csíkos* tigrissel.

KI JÁRT A BARLANGBAN?

Egyik hetilapunk az alábbi történettel örvendeztetett meg: „Amikor *Dávid* úgy került ki az oroszlánbarlangból, hogy nem fogyasztották el, Nebukadnecár király elé vitték. A beszélgetésről feljegyzés készült. Király: Hogyan úsztad meg a dolgot? *Dávid:* Uram, királyom, egészen egyszerű volt."

Dávid helyében még ennyit tettem volna hozzá: „Nekem legalábbis egyszerű volt, mert igaz ugyan, hogy volt egy nagy port fölvert csúzli-afférom Góliáttal, mindazonáltal oroszlánbarlangban nem jártam soha életemben. Erre egy bizonyos *Dániel* nevű egyén vállalkozott, tessék majd később utánanézni a Bibliában."

ÜRÜGY-FESZTIVÁL

Napilap-cikk alcíme: *„Tanulságok a gyermekbábozók fesztiváljának ürügyén."*

Ezek szerint a fesztivál csupán ürügyül szolgál arra, hogy a hírlapíró tanulságokat vonhasson le. Nem tudni, miről.

SÖRÖSKORSÓ ÉS HABOZÁS

A Magyarország *címoldalán* egy férfiú látható. A kép aláírása: *„Heath, az ellenzéki vezér, söröskorsóval."*

Ugyancsak a Magyarországban, a *negyedik* oldalon egy *másik férfiú* látható. A kép aláírása: *„Edward Heath, az ellenzék vezére."*

Mármost melyik oldalnak higgyünk?

JUBILEUMI PRODUKCIÓ

A Magyar Nemzet egyik cikkéből: „A sárospataki malomkőgyár éppen most *üli meg* százéves *fennállását.*"

Ez igen! Fennállást megülni akkor is tisztelni való mutatvány, ha cirkuszi gumiember hajtja végre; hát még, ha százéves malomkőgyár az illető!

ELÉRT VIADAL

Sporthír az Esti Hírlapból: *„A rúdugrók viadalát Schulek idei legjobb, 480 cm-es teljesítményével érte el."*

Schulek, úgy látszik, a kerítésen át jutott be a versenyre. Arról, hogy ott mekkorát ugrott, nincs adatunk.

Timár György

HANGVERSENYEN

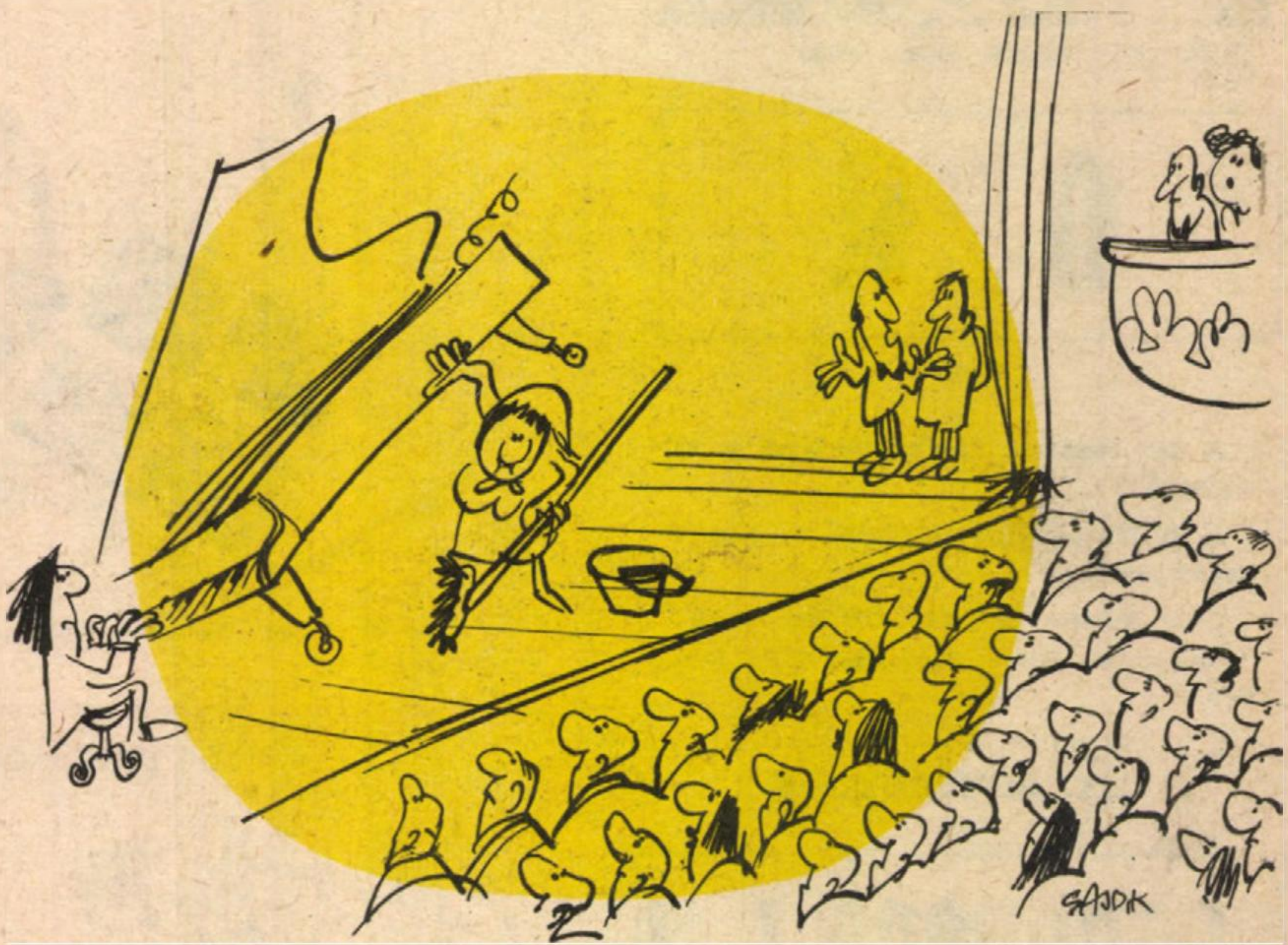

– Mit idegeskedik? Örülünk, hogy kaptunk takarítónőt.

AGGÓDÓ SZÜLŐ

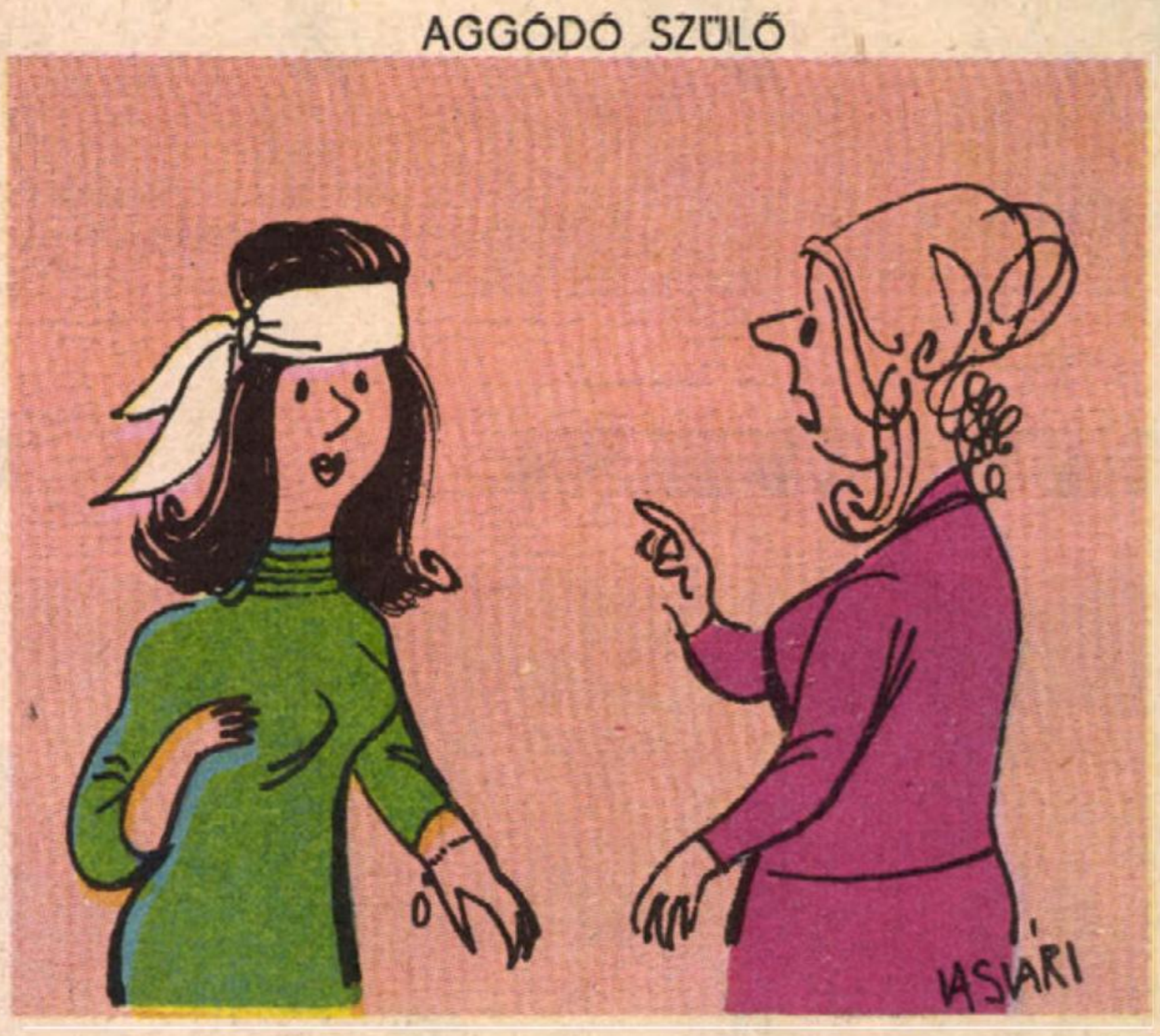

– Tényleg nem homloküreg-gyulladás, hanem divat?

A PATIKÁBAN

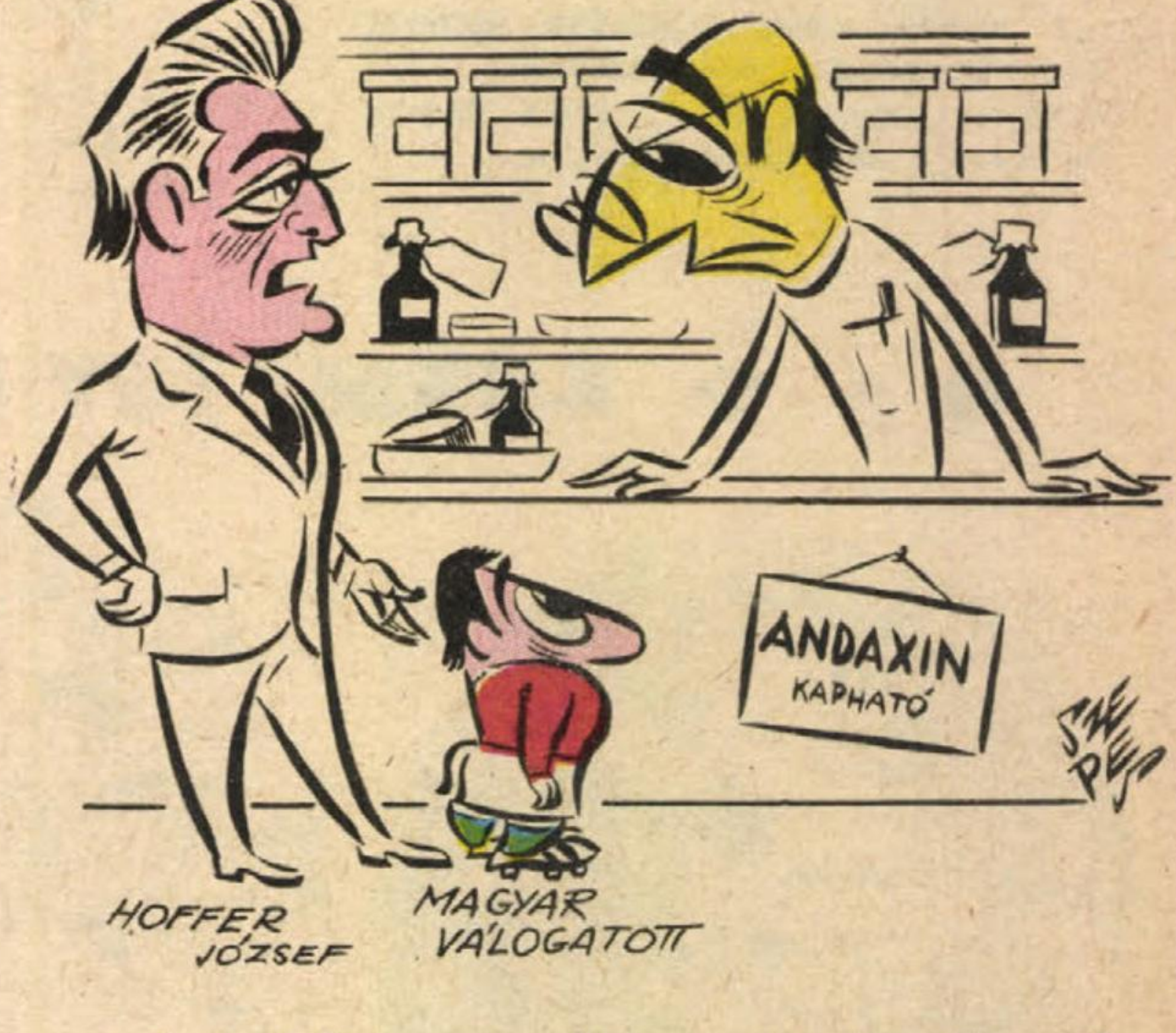

– Kaphatnék recept nélkül valami növesztő szert?

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25.504
Készült a Zrínyi Nyomdában 70.2351/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre